

P. A. САЛВАТОРЕ

ИЗГНАНИЕ

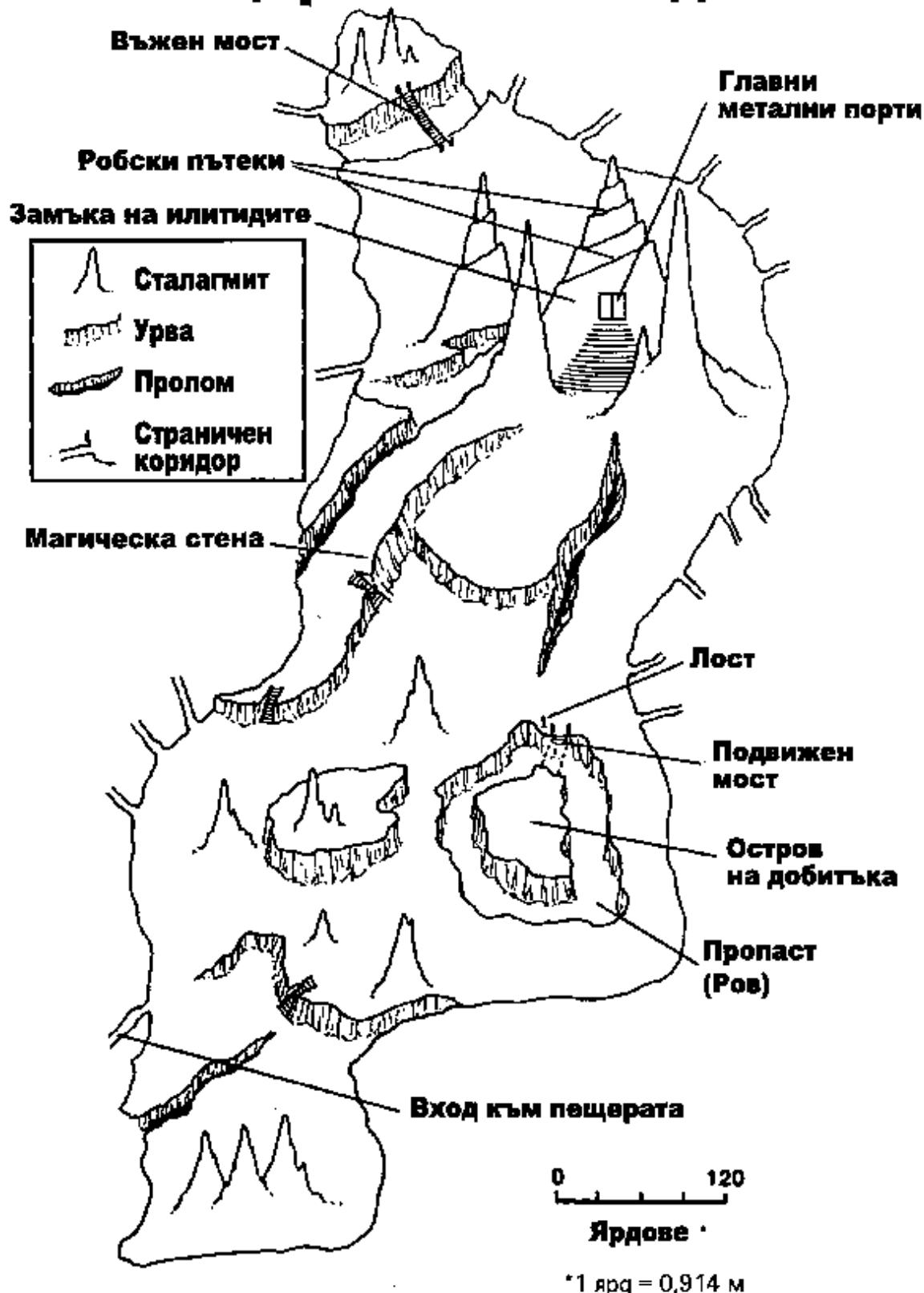
Част 2 от „Забравените кралства 2 — Трилогия за мрачния елф“

Превод от английски: Вяра Киркова, 2003

chitanka.info

На Даян, с цялата ма обич.

Пещера на Илитидите

ПРЕДИСЛОВИЕ

Бавно и тежко чудовището се затътри по-притихналите коридори на Подземния мрак, а осемте му крака, целите покрити с люспи, застъргаха по-каменния под. Създанието не подскочи при отекналите наоколо звуци, не се уплаши, че шумът, който вдигаше, може да издаde местонахождението му, не се втурна да търси убежище от страх, че ще бъде нападнато от някой хищник. Въпреки многото опасности, спотаени в сенките на Подземния мрак, това същество винаги се чувстваше в безопасност. То вярваше, че може да надвие всеки неприятел. Дъхът му беше пропит с вонята на смъртоносна отрова, здравите му нокти можеха да се забият дълбоко и в най-твърдата скала, а острите като копия зъби в отвратителната му паст можеха да разкъсат и най-дебелата кожа. Но най-смъртоносен от всичко беше погледът на чудовището. Погледът на василиск, който можеше да превърне в камък всеки, попаднал в полезрението му.

Това огромно и ужасно същество беше един от най-едрите представители на своята раса. То не знаеше що е страх.

За втори път през този ден, ловецът наблюдаваше отминаването на василиска. Осмокракото чудовище не беше добре дошло тук — в неговите земи. Със собствените си очи бе видял как то убива с отровния си дъх няколко от неговите роти — малките същества, наподобяващи рогат добитък, които понякога разнообразяваха трапезата му. Останалата част от стадото бе избягала в безкрайните тунели на Подземния мрак и едва ли някога щеше да се завърне.

Ловецът беше разгневен.

Гледаше как чудовището се тъти надолу по-тесния проход. Беше избрало правилната посока — тази, в която бе подозирал, че ще тръгне. Ловецът измъкна оръжията си от ножниците и бързо събра кураж, както ставаше всеки път, когато усетеше перфектния им баланс в ръцете си. Имаше ги още от дете, използваше ги почти непрестанно от три десетилетия, а още не се бяха износили. Сега, за пореден път, ловецът щеше да изпробва остротата им.

Той прибра остриетата и зачака звука, който щеше да го подтикне към действие.

Дрезгав рев накара василиска да замръзне на мястото си. Зрението на чудовището беше много слабо. То не можеше да различи почти нищо на няколко крачки пред себе си, но въпреки това се вгледа напред с любопитство. Ревът отекна за втори път и василискът се приведе напред, в очакване на своя противник, на поредната си жертва, която щеше да се нахвърли отгоре му и да се прости с живота си.

В далечината ловецът изскочи от убежището си и се спусна с невероятна скорост край тесните цепнатини и неравностите по скалните коридори. Носеше своя магически плащ пиуафуи, който го правеше невидим на фона на камъка, а движенията му бяха толкова ловки и умели, че не издаваше нито звук.

Приближаваше се невероятно тихо и невероятно бързо.

Ревът се чу отново. Идваше някъде от пространството пред василиска, без да се приближава. Кръвожадно и нетърпеливо, чудовището се затътри напред. Когато премина под един нисък свод, кълбо от пътен, черен мрак се спусна върху него и погълна главата му. Василискът рязко спря и направи крачка назад. Ловецът чакаше точно това.

Той се хвърли срещу създанието. Отскочи от стената на прохода и преди да е достигнал до целта си направи три неща едновременно. Първо каза едно просто заклинание и главата на василиска се обви в ярки синьо-лилави пламъци. После спусна качулката върху лицето си — в тази битка зрението нямаше да му помогне, а и само един поглед в очите на василиска беше достатъчен, за да му коства живота. Накрая, вадейки смъртоносните си ятагани, той се приземи върху гърба на чудовището и пробяга нагоре по люспестата броня до главата му.

Василискът реагира, веднага щом танцуващите пламъци обвиха черепа му. Те не го изгаряха, но го превръщаха в лесна мишена. Чудовището понечи да извърне главата си и да погледне назад, но миг преди да го стори, един ятаган се заби право в окото му. Съществото се изправи на задните си крака, започна да бълва отровни пари и да мята главата си на всички страни в опити да се отърве от ловеца.

Ала той беше бърз и успя да избегне смъртоносната паст на чудовището. Вторият му ятаган намери другото око на василиска и ловецът даде воля на яростта си.

Това създание беше нарушител, то беше убило неговите роти! Удар след удар се сипеха жестоко по люспестата броня на чудовището, надробяваха плочките на главата му и потъваха в плътта под тях.

Василискът осъзна, че е изложен на смъртна опасност, но продължаваше да вярва, че ще спечели. Винаги бе печелил. Само ако можеше да използва отровния си дъх срещу разярения ловец.

В този момент върху чудовището се приземи и вторият му неприятел — ревящата пантера, която безстрашно се хвърли към неговата пасть, обвита в огнени контури. Огромната котка се включи в сражението, без да обръща внимание на смъртоносния дъх на василиска — тя беше вълшебна и това я правеше недосегаема за него. Ноктите ѝ се забиха дълбоко във венците на чудовището и то усети вкуса на собствената си кръв.

През това време ловецът замахваше отново и отново — бе нанесъл стотици удари в тила му. Яростно и ожесточено ятаганите се забиваха в люспестата му броня, в черепа и в плътта му, тласкайки го към мрачните обятия на смъртта.

Ударите на кървавите ятагани престанаха едва след като тялото на василиска застина неподвижно.

Ловецът отметна качулката от лицето си и огледа струпаната в краката му грамада от разкъсана плът. Вдигна обагрените си в червено ятагани, от които капеше гореща кръв, и с вик на първична радост обяви своята победа.

Той беше ловец и това беше неговият дом!

Излял цялата си ярост в този вик, той погледна към спътницата си и изведенъж се почувства засрамен. Големите очи на пантерата го укоряваха, макар тя самата да не го обвиняваше. Котката беше всичко, което го свързваше с миналото, с цивилизования начин на живот, който никога бе водил.

— Ела, Гуенивар — прошепна той и върна ятаганите в ножниците им. Наслади се на думите си, на тяхното звучене. Вече от цяло десетилетие слушаше само собствения си глас. Всеки път, когато проговореше, думите му се струваха все по-чужди и все по-трудни за произнасяне. Дали нямаше да загуби и способността си да говори, както бе забравил всичко друго от предишното си съществуване? Той се страхуваше най-много от това — без своя глас не можеше да призове пантерата.

Тогава наистина щеше да остане сам.

Ловецът и неговата котка се запътиха надолу по тихите коридори на Подземния мрак. Движеха се съвсем безшумно, нито едно камъче не се разместваше под краката им. Заедно бяха опознали опасностите на този свят, в който властваше тишината, заедно се бяха научили да оцеляват. Но въпреки победата, ловецът не можа да са усмихне този ден. Той не се страхуваше от нищо, но вече не знаеше на какво дължи смелостта си — дали на самоувереността или на апатията си към живота.

Все пак, може би оцеляването не беше всичко.

ПЪРВА ЧАСТ

ЛОВЕЦЪТ

Отлично си спомням деня, в който напуснах родния си дом — града на моя народ. Пред мен се простираха земите на Подземния мрак, очакващ ме вълнуващ живот, изпълнен с премеждия и възможности, които караха сърцето ми да затупти по-силно. Но не тръгнах само заради тръпката, напуснах Мензоберанзан, защото вярвах, че така ще започна да живея според собствените си убеждения. Имах Гуенивар до себе си, ятаганите висяха закачени на колана ми и сам можех да избирам съдбата си.

Но този мрачен елф — този млад Дризт До'Урден, който прекрачи границите на Мензоберанзан в онзи съдбовен ден, едва навършил четиридесет години, не можеше да проумее истината за времето. Не знаеше колко бавно отминава то, когато няма с кого да споделиш. Бях млад и буен и мислех с няколко века напред.

Но как преминава цял век, когато един час ти изглежда като ден, а един-единствен ден ти се струва като цяла година?

Отвъд населените места на Подземния мрак може да се намери храна за онзи, който знае къде да я търси, сигурност, за този, който знае къде да се скрие. Но отвъд многолюдните градове в най-голямо изобилие е самотата.

Превърнах се в същество, което принадлежи на празните тунели и оцеляването за мен стана просто, но същевременно и много

трудно. Придобих повече физически умения и опит, който ми беше необходим, за да оживея. Можех да победя почти всяко създание, обитаващо територията, която избрах за свой дом винаги можех да избягам и да се скрия от по-силните чудовища. Въпреки всичко, не мина дълго време и аз открих врага, от когото не можех да се скрия, когото не можех да надвия. Където и да бях, той ме преследваше. Колкото по-надалеч бягах, толкова по-силно ме притискаше и обсаждаше. Моят единствен враг беше самотата — безкрайната, ненарушавана от нищо тишина на притихналите подземни коридори.

Оттогава изминаха много години и сега, когато си припомням това време, се учудвам и ужасявам от промените, които е трябвало да претърпя, за да оцелея. Същността на всяко разумно същество се определя от неговия език, от общуването му с тези, които го заобикалят. Без тази комуникация щях да бъда загубен. Когато напуснах Мензоберанзан, смятах, че животът ми ще се гради на принципи, силата ми — на твърди убеждения. Ала едва след няколко месеца, прекарани в самотата на Подземния мрак, единствената цел на моето съществуване стана самото оцеляване. Бях се превърнал в пресметливо и лукаво същество, което се доверяваше единствено на инстинктите си и използваше съзнанието си само за да планира поредното убийство.

Вярвам, че дължа спасението си на Гуенивар. Спътничката, която неведнъж ме е спасявала от сигурна смърт, измъквала ме е изпод ноктите на безброй същества — тя ме избави и от гибелта на празнотата, която със сигурност щеше да е фатална. Осъзнах, че съм

живял за онези мигове, когато пантерата вървеше редом с мен, когато до мен имаше жива душа, която чуваше думите ми, макар и изречени насила. Освен всичко това, Гуенивар ми помогна да не загубя представа си за времето — знаех, че всеки следващ ден котката ще слезе от Астралното измерение и ще прекараме шест часа заедно.

Когато реших да сложа край на своето мъчение, осъзнах колко опасна и критична е била тази една четвърт от моето денонощие. Без Гуенивар нямаше да знам как да продължа. Нямаше да намеря сили, за да оцелея.

Дори в битките, когато пантерата беше край мен, започвах все по-силно да чувствам противоречието в душата си. Тайно се надявах, че някой от обитателите на Подземния мрак ще се окаже по-сilen. Дали болката от зъбите или ноктите на чудовището щеше да бъде пострашна от празнотата и тишината?

Не вярвам.

Дризт До'Урден

1

ПОДАРЪК ЗА ГОДИШНИНАТА

В малкото и мрачно преддверие на големия параклис на дома До'Урден матрона Малис не можеше да си намери място в своя трон. За мрачните елфи, които измервала хода на времето с десетилетия, този ден щеше да бъде отбелязан в историята на дома като десетата годишнина от началото на прикритата война между семействата на До'Урден и Хюнет. Матрона Малис, която никога не пропускаше честванията, и този път беше приготвила специален подарък за враговете си.

Бриса До'Урден — най-голямата дъщеря на Малис — едра и силна жрица от мрачните елфи, крачеше нетърпеливо напред-назад из коридора, а това не беше обичайно за нея.

— Трябаше да е приключил вече — промърмори тя и изрита едно малко трикрако столче. То се хълзна по пода и се претърколи, а от седалката му, направена от шапка на гъба, се отчупи голямо парче.

— Бъди търпелива, дъще — отвърна, сякаш я укоряваше Малис, макар тя също да споделяше чувствата на дъщеря си. — Джарлаксъл е внимателен — при споменаването на ексцентричния наемник Бриса се обърна и тръгна към красиво изваяните и украсени каменни врати на стаята. Малис веднага осъзна скрития намек в реакцията на своята дъщеря.

— Не одобряваш Джарлаксъл и неговата банда — вяло отбеляза тя.

— Те са едни бездомни престъпници — отвърна троснато Бриса, без да поглежда към майка си. — В Мензоберанзан няма място за такива като тях. Те нарушават естествените порядки в нашето общество. А на всичкото отгоре са и мъже!

— Но ни служат добре — напомни й Малис. Бриса искаше да възрази и да спомене високата цена, която трябаше да платят за наемането на тази група, но благоразумно премълча. Откакто бе започната войната между До'Урден и Хюнет, тя и матроната бяха в постоянно противоречие.

— Без Бреган Д’аерте не можем да предприемем никакви действия срещу враговете ни — продължи Малис. — А като използваме наемни войници — или бездомни престъпници, както ги нарече ти — това ни позволява да водим сражения, без да замесваме името на дома си.

— А защо не ги унищожим веднъж завинаги? — попита Бриса, извръщайки се към трона. — Убиваме няколко войници на Хюнет, те убиват няколко наши. И през цялото време двете семейства не спират да им търсят заместници! Край няма да има тази война! Единствените, които печелят нещо са групата Бреган Д’аерте и тези, които е наела матрона СиНафей Хюнет — само изпразват хазните на домовете ни!

— Не ми дръж такъв тон, дъще — с гневно ръмжене ѝ напомни Малис. — Говориш с една матрона — майка!

На вратата Бриса се обърна отново.

— Трябаше да нападнем дома Хюнет още тогава — в същата нощ, в която жертвахме Закнафейн — осмели се да промърмори тя.

— Забравяш какво ни стори най-малкият брат в същата тази нощ — спокойно ѝ отвърна матроната.

Но тя грешеше. Дори да изминеха сто години, Бриса нямаше да забрави какво бе направил Дризт в нощта, в която изостави семейството си. Мрачният войн беше обучен от Закнафейн — предпочитания любовник на Малис, прославил се като най-изкусния повелител на меча в цял Мензоберанзан — и беше развил бойните си умения далеч отвъд възможностите на мрачните елфи. Но освен техниката, Зак му бе предал и своя непокорен и светотатствен нрав, който Лот — Кралицата на Паяците — не можеше да толерира. Найнакрая непристойното поведение на Дризт успя да предизвика гнева на Лот и тя бе пожелала смъртта му.

Матрона Малис, впечатлена от таланта и уменията на своя син, бе действала дръзко в негова полза — беше обещала на Кралицата на Паяците сърцето на Закнафейн, ако тя опрости греховете на Дризт. Беше му простила и се надяваше, че без влиянието на Закнафейн синът ѝ ще се разкае за делата си и ще заеме мястото на сваления от поста Повелител на меча.

Но не стана така — неблагодарният Дризт предаде семейството си като избяга в Подземния мрак. Тази постъпка не само лиши дома До’Урден от нов повелител на меча, но лиши матрона Малис и

всичките ѝ близки от благоразположението на Кралицата на Паяците. Като отплата за всички усилия, които бяха положили, домът До'Урден изгуби своя Повелител на меча, изгуби единствения мрачен елф, който можеше да заеме мястото му, както и благоразположението на Лот. Денят не беше от най-приятните за дома До'Урден.

За щастие, през този ден и домът Хюнет бе сполетян от същата злочеста съдба. Двамата магьосници на семейството загинаха при неуспешен опит да убият Дризт.

Загубили благоволението на Кралицата на Паяците, силата на двата дома отслабна и така дългоочакваната война се превърна в добре планирана и прикрита серия от удари.

Бриса никога нямаше да забрави всичко това.

Почукване на вратата на фоайето откъсна най-голямата дъщеря и нейната майка от спомените им за онази съдбовна нощ.

Вратите се разтвориха и в стаята влезе Дайнин — първият син на дома.

— Мoите почитания, матрона Малис — поздрави я той по общоприетия начин и се поклони ниско. Дайнин искаше да ги изненада с вестите, които носеше, но усмивката, прокраднала се по лицето му, издаде всичко.

— Джарлаксъл се е завърнал — доволно се ухили Малис. Първият син се обърна към вратата и наемникът, който търпеливо бе чакал в коридора, прекрачи прага и влезе в стаята. Той мина покрай Бриса, а тя — както винаги изумена от необичайната му превзетост — поклати глава. Почти всеки мрачен елф в Мензоберанзан се обличаше по скромен и практичен начин — с мантии, извезали със символите на Кралицата на Паяците или с меки, искусно изплетени ризници под диплите на магическите плащове пиуафи, които можеха да ги скрият от съществата с инфрачервено зрение, насяляващи Подземния мрак.

Наглият и високомерен Джарлаксъл не спазваше много от обичаите, към които бяха привикнали жителите на Мензоберанзан. Разбойникът със сигурност не беше модел за подражание в обществото на мрачните елфи и съвсем безсръмно и открито се перчеше със своята екстравагантност. Не носеше нито плащ, нито мантия, само едно късо лъскаво наметало, което блестеше във всеки цвят на инфрачервения и нормалния светлинен спектър. За магическата сила на това наметало можеше само да се гадае, но

приближените на предводителя твърдяха, че то е наистина много ценно.

Дрехата на Джарлаксъл беше без ръкави и бе толкова къса, че под нея се разкриваше слабият му, но мускулест корем. Мрачният елф носеше и тъмна превръзка на окото. По-наблюдателните лесно можеха да видят, че тя му служи само за украса, защото той често я местеше от едното око на другото.

— Скъпа моя, Бриса — промълви Джарлаксъл през рамо, забелязал презиртелния интерес, който върховната жрица проявяваше към неговото присъствие. После се завъртя на пети и се поклони ниско, като направи реверанс с широкополата си шапка — друга негова особеност и то още по-странна, като се имаше предвид, че цялата ѝ периферия бе обкичена с огромни пера от диатрима — гигантска птица, населяваща Подземния мрак.

Видяла сведената глава на наемника, Бриса направи кисела физиономия и се обърна. За мрачните елфи гъстата бяла коса бе символ на общественото им положение — прическите се правеха така, че да показват към кой дом принадлежи всеки елф и каква е неговата титла. Мошеникът Джарлаксъл нямаше никаква коса и гладко обръснатата му глава — от ъгъла, от който го наблюдаваше Бриса — приличаше на полиран оникс.

Забелязал крайното неодобрение на най-голямата дъщеря на До'Урден, той се засмя тихичко, обърна се и тръгна към матрона Малис. Многобройните бижута по него задрънчаха, а лъскавите му ботуши зачаткаха по-каменния под. Бриса забеляза и това — беше чувала, че ботушите и украшенията му издаваха тези звуци само когато Джарлаксъл пожелаеше.

— Свърши ли работата? — попита матроната, преди наемникът да успее да я поздрави по подобаващ начин.

— Скъпа ми матрона Малис — въздъхна огорчено Джарлаксъл. Той знаеше, че ще трябва да прескочи любезностите заради голямата новина, която носеше. — Нима се съмнявахте в мен? Трябва да Ви призная, че дълбоко ме засегнахте.

С победоносно свит юмрук Малис скочи от трона си.

— Дайприй Хюнет е мъртъв! — обяви тя. — Първата ни знатна жертва, първият благородник, паднал във войната!

— Пропускаш Масой — отбеляза Бриса, — убит от Дризт преди десет години. Също и Закнафейн До'Урден, — не се стърпя и добави тя, забравила за благоразумието си — който загина от собствената ти ръка.

— Закнафейн не беше със знатно потекло — изсъска Малис на наглата си дъщеря, но въпреки това думите ѝ успяха да я засегнат. Без да се вслуша в нейното мнение, тя бе жертвала Закнафейн, вместо Дризт.

Джарлаксъл прочисти гърлото си, за да разсее нарастващото напрежение. Наемникът знаеше, че трябва да свърши работата си и да се махне от този дом колкото се може по-скоро. До'Урден още не бяха научили, но той беше разбрал, че уреченият час наближава.

— Да ви напомня за заплащането — обърна се престъпникът към матроната.

— Дайнин ще се заеме с това — отвърна Малис с едно махване на ръката си, но без да откъсва очи от заплашителния поглед на своята дъщеря.

— Значи е време да си вървя — заяви наемникът и кимна към първия син.

Преди да направи и една крачка към вратата, тя се отвори и в стаята нахълта Виерна — втората дъщеря на Малис. Лицето на жрицата гореше ярко в инфрачервения спектър — очевидно беше много развълнувана.

— По дяволите — прошепна Джарлаксъл.

— Какво има? — попита матроната.

— Хюнет! — изпищя Виерна. — Войниците им нахлуха в двора! Нападат ни!

* * *

Навън, пред самата пещера на До'Урден, близо петстотин войници на дома Хюнет — със сто повече от официално обявената бройка — последваха мълнията и нахлуха в двора през елмазените порти. Войската на дома До'Урден, наброяваща триста и петдесет мрачни елфа, изскочи от сталагмитените възвищения, използвани като военно убежище, за да отвърне на нападението.

Макар и по-малобройни, войниците на До'Урден, обучени от Закнафейн, бързо успяха да заемат правилната отбранителна позиция и да прикрият магьосниците и жриците, които трябваше да изпълнят своите заклинания. Цял отряд войници на Хюнет, владеещи летателна магия, се спуснаха покрай пещерната стена, зад която се намираше знатната част от дома До'Урден. Малките арбалети веднага пуснаха своите смъртоносни отровни стрели и редиците на въздушния отряд бързо оредяха. Но той постигна своята цел — изненада войниците на До'Урден и застраши позициите им.

* * *

— Хюнет не се ползват с благоволението на Лот! — изкреща Малис. — Не биха посмели да атакуват така открито! — Тя подскочи при звука, който я опроверга — оглушителният тътен на мълниите.

— Нима? — сопна се Бриса.

Матроната изгледа заплашително дъщеря си, но сега нямаше време за спорове. Нападенията на мрачните елфи обикновено се състояха от щурм на войскови части в комбинация с ментална атака, извършвана от жриците с най-високо положение, но Малис не бе усетила ментално проникване. Това без съмнение й подсказа, че наистина тези, които нападаха дома й, бяха Хюнет. Жриците им вече не се ползваха с благоразположението на Лот и очевидно не можеха да използват силата, дадена им от Кралицата, за да помогат при нападението. Ако можеха да го сторят, Малис и дъщерите й, които също бяха загубили благоволението на богинята, нямаше да могат да отвърнат на този удар.

— Но как са се осмелили да ни нападнат? — чудеше се на глас Малис.

Бриса разбра какво имаше предвид майка й.

— Наистина са смели — каза тя, — щом вярват, че ще унищожат всеки член на това семейство само с войниците си.

Всеки присъстващ в стаята, всеки мрачен елф в Мензоберанзан знаеше колко жестоки са смъртоносните наказания, налагани на всеки дом, опитал се безуспешно да унищожи друго семейство. Всички

одобряваха това правосъдие, но никой не оправдаваше хванатите на местопрестълението.

В този момент в преддверието влезе Ризен — настоящият патрон на дома До'Урден. На лицето му беше изписана мрачна физиономия.

— Те ни превъзхождат числено, разбиха и позициите ни — заяви той. — Страхувам се, че от branата ни няма да издържи дълго.

Малис отказа да приеме такава новина. Тя повали Ризен с един удар, който го запрати чак в средата на стаята, после се обрна към Джарлаксъл.

— Трябва да свикаш бандата си! — изкреша Малис на наемника.
— Веднага!

— Но матрона Малис — замънка той, почувствал се в безизходица. — Бреган Д'аерте са банда, която действа под прикритие. Не се месим в такива военни действия. Направим ли го, само ще си навлечем гнева на управляващия съвет.

— Ще ти платя каквото поискаш — обеща му отчаяната матрона.

— Но цената...

— Каквото поискаш! — изсъска отново Малис.

— Подобни действия... — започна Джарлаксъл.

Върховната жрица не го остави да довърши изречението си.

— Спаси дома ми, наемнико — изрева тя. — Ще ти се отплатя богато, но те предупреждавам — провалиш ли се — това ще ти струва прескъп!

Джарлаксъл не обичаше заплахите — особено от една недоволна матрона — майка, чийто свят сякаш се срутваше отгоре ѝ. Но в ушите на наемника сладкият звън на думата „печалба“ успя да надделее над всичко останало и той пренебрегна заплахата. Вече цели десет години Малис го възнаграждаваше богато и той не се съмняваше нито в желанието ѝ, нито в нейната възможност да му изплати обещаното. Не се съмняваше, че тази сделка ще се окаже много по-изгодна от споразумението, което бе сключил с матрона СиНафей Хюнет по-рано същата седмица.

— Да бъде волята Ви — поклони се той и направи реверанс с ослепителната си шапка. — Ще видя какво мога да сторя — промълви, после смигна на Дайнин. Първият син го последва, веднага щом Джарлаксъл напусна преддверието.

Когато двамата излязоха на терасата, която гледаше към двора на До'Урден, видяха, че положението е много по-безнадеждно, отколкото го бе описал Ризен. Оцелелите войници на дома бяха хванати в капан, обкръжени около един от грамадните сталагмити, служещ за опора на входната врата.

Един от летящите войници забеляза благородника от дома До'Урден и се спусна на терасата, но Дайнин с едно светкавично движение се отърва от неканения гост.

— Добре се справи — кимна му одобрително Джарлаксъл. Той се приближи към него и понечи да го потупа по рамото, но първият син се отдръпна.

— Имаме друга работа за вършене — припомни той на наемника. — Повикай елфите си! И побързай — страхувам се, че Хюнет ще спечелят битката.

— Не се тормози, приятелю Дайнин — засмя се Джарлаксъл и измъкна малката свирка, която висеше на врата му. Иззвири с нея, но Дайнин не чу нито звук — инструментът беше магически настроен само за ушите на елфите от Бреган Д'аерте.

Първият син гледаше удивен как наемникът засвири в определен такт, после съвсем се смая, когато повече от сто от войниците на дома Хюнет се обърнаха срещу своите съмишленици.

Бреган Д'аерте бяха верни само на себе си.

* * *

— Нямат право да ни нападат — продължаваше да упорства Малис и да крачи нервно наоколо. — Кралицата на Паяците не би им помогнала в това рисковано начинание.

— Те печелят и без помощта на Кралицата — напомни й Ризен това, което тя не желаеше да чуе и побърза да се сниши в най-отдалечения край на стаята.

— Ти каза, че никога няма да ни нападнат! — изръмжа на майка си Бриса. — Дори го повтори, когато ни обясняваше защо не бива да атакуваме Хюнет! — Жрицата много добре си спомняше този разговор — именно тя бе предложила да ги нападнат открито. Малис я беше наругала грубо и то пред всички и сега Бриса смяташе да й отмъсти за

унижението. Тя се обърна към майка си с глас, пропит от гневен сарказъм: — Нима матроната Малис До'Урден е сгрешила?

Малис ѝ отговори само с поглед, в който се четеше едновременно ярост и страх. Без да се поколебае, Бриса изгледа суроно майка си и в този момент матроната на дома До'Урден вече не се чувстваше толкова недосегаема и сигурна в действията си. Миг по-късно, когато в стаята влезе Мая — най-малката от дъщерите на Малис — матроната уплашено се втурна напред.

— Проникнали са в къщата! — изкрещя Бриса. Тя предположи, че се е случило най-лошото и сграбчи змийския си камшик. — А ние дори не сме се подгответи отбраната си!

— Не! — побърза да я поправи Мая. — На терасата не е стъпвал нито един от войниците на Хюнет. Обърнахме битката в наша полза!

— Така и предполагах — отбеляза съзвезелата се от страха Малис и с назидателен тон се обърна към дъщеря си. — Глупаци са онези, които нападат без благоволението на Лот! — Но въпреки думите си, матроната се съмняваше, че само неодобрението на Кралицата на Паяците е определило хода на битката. Логиката ѝ подсказваше, че в това несъмнено е замесен Джарлаксъл и неговата банда от съмнителни престъпници.

* * *

Джарлаксъл стъпи на перилата на балкона и използва вродената си способност — левитацията, за да се спусне плавно на пода на пещерата. Дайнин не виждаше никакъв смисъл да се включва в битката, която беше излязла извън всякакъв контрол, и се облегна на стената. Предпочиташе да наблюдава впусналия се в действие наемник и да обмисли случилото се току-що. Джарлаксъл беше изиграл и двете страни в конфликта и за пореден път той и неговата банда бяха единствените истински победители. Бреган Да'аер-те несъмнено бяха лишени от всякакви скрупули, но Дайнин трябваше да си признае, че от тях определено имаше полза.

Първият син осъзна, че наемникът му допада.

* * *

— Уведоми ли матрона Баенре за обвинението, което ще повдигнем? — попита най-голямата си дъщеря Малис, когато магическата светлина на Нарбондел — сталагмита, използван като часовник в Мензоберанзан — започна да се изкачва бавно нагоре, бележейки зората на новия ден.

— Първият дом очакващ посещението ни — отвърна Бриса, ухилена самодоволно. — Целият град говори за нападението и за това как домът До'Урден е отблъснал войниците на Хюнет.

Малис напразно опита да скрие гордата си усмивка. Предчувствуващ насладата от вниманието и славата, с която знаеше, че бъде обсипан домът ѝ.

— Управляващият съвет ще бъде свикан още днес — продължи Бриса. — Несъмнено за ужас на матрона СиНафей Хюнет и на обречените ѝ деца.

Малис кимна одобрително. В Мензоберанзан убийството на неприятелско семейство беше общоприета практика. Но да се провалиш в опита си, да оставиш дори само един свидетел с благородническа кръв, който да повдигне обвинение — това се наказваше от правосъдието на управляващия съвет с гняв, който, веднъж пробуден, носеше само разрушение и смърт.

На богато украсената врата се почука и двете жрици се обърнаха към нея.

— Призовават ви, матрона — майко — обяви Ризен щом влезе в стаята. — Матрона Баенре е изпратила вестител, който да ви вземе.

Малис и Бриса си размениха погледи, изпълнени с надежда, но и с беспокойство. След наказанието на дома Хюнет, домът До'Урден щеше да заеме положението на осми дом в йерархията на града — положение, което всеки желаеше. Само матроните — майки на осемте първи дома в Мензоберанзан се ползваха с право на място в управляващия съвет.

— Толкова бързо? — попита майка си Бриса.

Малис сви рамене. След това последва Ризен вън от стаята и надолу по коридора — до терасата на дома. Патронът ѝ подаде ръка, но матроната категорично и грубо отблъсна помощта му. С гордост,

видима във всяко нейно движение, тя пристъпи през перилата и се спусна бавно на двора, където се беше събрала по-голямата част от войската ѝ.

Синият светещ диск с герба на дома Баенре се рееше плавно във въздуха — точно пред разбитата елмазена порта на дома До'Урден.

С гордо вдигната глава Малис закрачи пред съbralата се тълпа, мрачните елфи се запрепъваха един в друг, за да се отдръпнат от пътя ѝ. Това беше нейният ден — денят, в който тя получаваше мястото си в управляващия съвет, получаваше поста, който безспорно заслужаваше.

— Матрона-майко, да ви придружа до дома на Баенре? — предложи ѝ Дайнин, застанал пред елмазената порта.

— Ти ще останеш тук с останалата част от семейството — нареди му тя. — Призовават само мен.

— Как може да сте сигурна? — възрази първият син, но разбра, че е превишил правата си в мига, в който думите се изпълзнаха от устните му, и побърза да изчезне в тълпата от воинци, преди Малис да се обърне и да го удостои със строгия си поглед.

— Имай необходимото уважение — промърмори тя и нареди на близките воинци да отместят една отчупена част от портата. Жрицата се обърна за последен път, изгледа подчинените си с победоносен поглед, после прекрачи напред и се настани върху реещия се във въздуха диск.

Не за пръв път Малис приемаше подобна покана от първата матрона и не беше никак изненадана, когато няколко жрици на дома Баенре изскочиха от сенките и наобиколиха диска, за да го охраняват. При последното такова пътуване Малис се чувстваше несигурна — нито знаеше какви са намеренията на Баенре, нито причината, поради която първата матрона я канеше в дома си. Но този път, тя скръсти арогантно ръце и позволи на любопитните зяпачи да я огледат в целия ѝ блясък и победоносно великолепие.

Отвръщаше на погледите с високомерие и се чувстваше ненадмината. Гордостта на Малис не намаля, дори когато дискът наближи подобната на паяжина, удивителна ограда на дома Баенре, охранявана от хиляди стражи, които маршируваха около нея и над която се издигаха високи структури от сталагмити и сталактити.

Матрона До'Урден беше член на управляващия съвет, или поне скоро щеше да стане, и където и да отиде в този град, никога повече

нямаше да се чувства застрашена.

Или поне така смяташе.

Дискът спря пред извитите стълби на величествената сграда и една от жриците на Баенре обяви:

— В параклиса ви очакват.

Малис слезе от своя превоз и се изкачи по гладко шлифованите стълби. Веднага щом влезе в параклиса, на високо издигнатия централен олтар тя видя седяща женска фигура, която изглежда не забелязващо присъствието й. Настанена удобно в стола си, мрачната елфка наблюдаваше издигнатия почти до самия купол на храма огромен илюзорен образ, който бавно променяше формата си от голям паяк в красива жена от мрачните елфи.

Когато се приближи малко повече, Малис забеляза, че фигурата е облечена подобаващо на една маронамайка и предположи, че това е самата матрона Баенре — най-влиятелната личност в цял Мензоберанзан. Матрона До'Урден се изкачи по стълбите към олтара, приближи се към седящата с гръб към нея фигура и самоуверено, без да чака покана, заобиколи трона, за да приветства другата матрона — майка.

Но тази, която Малис До'Урден видя в параклиса на дома Баенре, не беше възстарата и съсухrena матрона Баенре. Седящата елфка не беше много стара, нито пък сбръчкана, повехнала и бледа като мъртвец. Всъщност беше доста дребничка и не беше по-възрастна от самата матрона До'Урден. Малис я познаваше много добре.

— СиНафей! — изкрештя тя, а краката й затрепериха от ужас.

— Малис — отвърна спокойно другата матрона.

Хиляди предположения минаха през ума на Малис. СиНафей Хюнет сигурно водеше тайни преговори с матрона Баенре от страх за обреченото си семейство, което очакваше своето унищожение. Но все пак тук, при това съвсем удобно, се бе настанил не някой друг, а СиНафей — в дома на най-влиятелната фамилия в Мензоберанзан!

— Мястото ти не е тук, в този дом! — запротестира Малис, стисната силно малките си юмруци. Искаше й се да нападне своята неприятелка на момента, да я удушши със собствените си ръце.

— По-спокойно, Малис — равно отбеляза матроната на шестия дом. — Тук съм по покана на матрона Баенре, както и ти.

Споменаването на първата матрона и споменът за това къде се намираха значително успокоиха Малис. Не биваше да се държи така в храма на дома Баенре! Жрицата мина на отсещния край на кръглия подиум и се настани срещу матрона Хюнет, без да изпуска от очи самодоволното ѝ ухилено лице.

След няколко безкрайни мига в абсолютно мълчание, Малис не издържа и заговори:

— Имам много свидетели на случилото се — домът Хюнет нападна семейството ми в залеза на Нарбондел. Няма никакво съмнение!

— Никакво — отвърна СиНафей и съгласието ѝ свари неподготвена матрона До'Урден.

— Признаваш за стореното? — изненада се тя.

— Да, така е — отвърна Хюнет. — Никога не съм го отричала.

— И все пак си жива — подсмихна се Малис. — Според законите на Мензоберанзан правосъдието трябва да се спази и ти и твоето семейство да бъдете наказани.

— Правосъдието? — Абсурдността на това изказване накара СиНафей да се засмее. — Правосъдието винаги е било само фасада — претекст за спазването на някакъв ред в хаоса на Мензоберанзан. — Направих това, което Кралицата на Паяците поиска от мен.

— Ако Лот одобряваше методите ти, щеше да спечелиш — опроверга я Малис.

— Не е точно така — прекъсна ги друг глас. Малис и СиНафей се обърнаха, за да видят магическата поява на матрона Баенре, седнала удобно на трона си в най-отдалечения край на подиума.

Малис едва се удържа да не закрещи в лицето на сбръканата матрона — майка — тя беше подслушала разговора, а и очевидно щеше да отхвърли предявените от нея претенции относно дома Хюнет. Но матрона До'Урден беше оцеляла сред опасностите на Мензоберанзан цели пет века и то именно, защото знаеше какви могат да бъдат последствията, ако разгневиш личност като матрона Баенре.

— Настоявам да ми се даде правото да повдигна обвинение срещу дома Хюнет — хладнокръвно каза тя.

— Имаш го — отвърна старицата. — Както вече каза, а и СиНафей се съгласи с теб, няма никакво съмнение.

Триумфираща, Малис се обърна към СиНафей, но матроната — майка на шестия дом продължаваше да седи на стола си съвсем равнодушна и спокойна.

— Но тогава какво прави тя тук? — изкрешя матрона До'Урден, така сякаш всеки момент щеше да изпадне в дива ярост. — СиНафей е престъпница. Тя...

— Не сме оспорили думите ти — прекъсна я първата матрона. — Домът Хюнет ви нападна и се провали. Всички знаем как се наказват подобни дела и всички се съгласяваме с последствията. Управляващият съвет се свиква днес, за да се уверим, че правосъдието е спазено.

— Но тогава защо СиНафей е тук? — настояваше Малис.

— Нима се съмняваш в мъдростта на атаката ми? — обърна се към нея СиНафей, като се опитваше да преглътне напирация си смях.

— Вие бяхте победени — равнодушно й напомни Малис. — Това, мисля, е достатъчно, за да си отговориш сама на този въпрос.

— Нападнаха ви по заповед на Лот — каза матрона Баенре.

— Но тогава защо победихме дома Хюнет? — упорстваше Малис. — Ако Кралицата на Паяците...

— Не съм казала, че Хюнет са си върнали благоразположението на Лот — грубо я прекъсна първата матрона. Малис До'Урден се отпусна в стола си, припомняйки си своето място сред тези върховни жрици и затрудненото положение, в което се намираше.

— Казах само, че атаката бе изпълнена по желание на Лот — продължи старицата. — От цели десет години Мензоберанзан търпи смешната ви война „под прикритие“. Интригата и вълнението от нея отдавна се изчерпаха, уверявам ви и двете. На това трябваше да се сложи край веднъж завинаги.

— Така и стана — обяви Малис и се изправи от стола си. — Домът До'Урден е победител и аз ползвам правото си да обвиня СиНафей Хюнет и нейното семейство!

— Седни, Малис — каза СиНафей. — Тук става дума за нещо много по-важно от глупавите ти искания.

Матрона До'Урден погледна към Баенре, за да види дали тя ще потвърди думите на шестата матрона, но като обмисли създалата се ситуация осъзна, че казаното от СиНафей е истина.

— Решено е — промълви първата матрона. — Домът До'Урден е обявен за победител, а домът Хюнет ще бъде унищожен.

Със самодоволна усмивка на лицето Малис се отпусна в стола си. Но въпреки всичко, матроната — майка на дома Хюнет не изглеждаше никак притеснена.

— С най-голямо удоволствие ще гледам как унищожават дома ти — увери Малис своята съперница, после се обърна към Баенре. — Кога ще се извърши наказанието?

— Вече го извършихме — загадъчно отвърна първата матрона.

— Но СиНафей е жива! — изкрештя Малис.

— Не — поправи я старицата. — Жива е тази, която доскоро беше СиНафей Хюнет.

Едва сега Малис започна да проумява. Домът Баенре никога не изпускаше възможност. Нима матроната Баенре щеше да вземе върховната жрица на дома Хюнет и да я добави към колекцията си?

— Ти ли ще я вземеш под закрилата си? — осмели се да попита тя.

— Не — спокойно отвърна Баенре. — Тази задача се пада на теб.

Малис ококори очи. От всички задачи, които й бяха възлагани като върховна жрица на Лот, тази беше най-противната.

— Тя е мой враг! Нима ме молите да я закрилям?

— Тя е твоя дъщеря — сряза я матроната Баенре. После тонът ѝ се смекчи и крива усмивка се прокрадна по тънките ѝ устни. — Твоята най-голяма дъщеря, завърната се от пътуването си до Чед Насад или някакъв друг град, населяван от наши родственици.

— Но защо го правите? — настоя за отговор Малис. — Това е нелепо!

— Не си съвсем права — отвърна първата матрона. Събрала длани пред лицето си, тя потъна в разсъждения, припомняйки си някои странни обстоятелства в безкрайния списък от битки в града на мрачните елфи. След малко продължи обясненията си:

— Погледнато отстрани си права. Но си и достатъчно мъдра, за да знаеш, че в Мензоберанзан много неща се случват „зад кулисите“. Домът Хюнет трябва да бъде унищожен и всичките му благородници — убити — това не мога да променя. В края на краишата, това е цивилизованият начин да се справим с нещата — тя спря за момент, за

да се увери, че Малис напълно ще разбере значението на следващите й думи. — Най-малкото, поне трябва да изглеждат като убити.

— И ти ще уредиш това? — попита Малис.

— Вече го сторих — увери я първата матрона.

— Но каква е целта?

— Когато Хюнет ви нападнаха, вие потърсихте ли помощта на Кралицата на Паяците? — без заобикалки попита Баенре.

Този въпрос разтревожи матроната на До'Урден, а отговорът, който трябваше да даде, я разстрои още повече.

— А когато ги отблъснахте? — студено продължи Баенре. — Не възхвалявахте ли Лот? В мига на вашата победа не повикахте ли една от нейните прислужници, матрона Малис До'Урден?

— Аз какво — случайно да не съм на разпит? Знаеш отговора, матрона Баенре — закрещя Малис, после, уплашена, че е издала ценна информация, погледна неловко към СиНафей. — Наясно сте с моето положение спрямо Кралицата на Паяците. Не бих посмяла да приズова една йоклола, преди да съм видяла знак, че отново се ползвам с благоразположението на Лот.

— Но вие не видяхте никакъв знак — отбеляза СиНафей.

— Никакъв, освен този, че победихме неприятелите си — изрева Малис в лицето ѝ.

— Това не е бил знак от Кралицата на Паяците — увери ги матрона Баенре. — Лот не се е месила във вашия конфликт. Тя просто пожела той да бъде приключен.

— И доволна ли е от резултата? — попита направо Малис.

— Това тепърва трябва да се реши. Преди много години Лот съвсем ясно изрази желанието си Малис До'Урден да участва в управляващия съвет. И така ще бъде, считано от новата зора на Нарбондел.

Малис гордо повдигна брадичка.

— Но разбери пред каква дилема си изправена — сгълча я старицата, изправяйки се на трона си. Матроната на До'Урден веднага се свлече на своето място. — Загуби повече от половината си войска. Не си заобиколена от голямо семейство, което да те подкрепя. Управляващ осмия дом в града, но всички знаят, че не се ползваш с благоразположението на Лот. При тези обстоятелства колко дълго

мислиш, че ще издържи домът До'Урден? Мястото ти в управляващия съвет крие много рискове и то още преди да си го приела!

Малис не можеше да опровергае разсъжденията на първата матрона. И двете знаеха какъв е животът в Мензоберанзан. Силата на До'Урден беше отслабнала значително и рано или късно някой от по-слабите домове в града щеше да се възползва от възможността да подобри своя статут. Нападението на дома Хюнет нямаше да е последната битка, разразила се в двора на До'Урден.

— Така че поверьвам ти СиНафей Хюнет... Ши'неин До'Урден — една нова дъщеря и една нова върховна жрица — каза матrona Баенре, после се обърна към СиНафей, за да продължи обяснението си. Малис изведнъж се разсея, когато един глас прозвуча в мислите ѝ, предавайки ѝ телепатично съобщение.

— Запази я само докато имаш полза от нея, Малис До'Урден — казваше той. Матроната се огледа наоколо, досетила се кой е източникът на тази информация. При последното си посещение в този дом, тя бе срещнала крадецът на мисли, принадлежащ на матрона Баенре — съществото, владеещо телепатията до съвършенство. Сега не го мяркаше никъде, но и старата матрона не се виждаше, когато Малис бе влязла в параклиса. Тя огледа поред всички празни столове на подиума, но по каменната мебелировка не личаха никакви следи от седящи създания.

Второто съобщение, изпратено чрез телепатия, разсея напълно съмненията ѝ.

— Ще разбереш, когато настъпи подходящият момент.

— ... и петдесетте останали войници на дома Хюнет — казваше матрона Баенре. — Съгласна ли си, матрона Малис?

Матроната на До'Урден погледна към СиНафей, а в очите ѝ се четеше или одобрение, или лукава ирония.

— Съгласна съм — отвърна тя.

— Върви тогава, Ши'неин До'Урден — заръча първата матрона.

— Присъедини се към оцелелите си войници в двора на новото си убежище. Моите магьосници тайно ще ви върнат у дома.

СиНафей изгледа Малис подозрително, после излезе от големия параклис. Тогава върховната жрица на До'Урден се обърна към съсухрената матрона Баенре:

— Разбрах всичко.

— Нищо не си разбрала! — силно разгневена ѝ изкрещя тя. — Направих всичко, което можах, за теб, Малис До'Урден! Лот пожела да заемеш поста в управляващия съвет и аз го уредих. Струваше ми много, но го направих.

Тогава, без всякакво съмнение Малис разбра, че именно Баенре бе подтикнала дома Хюнет към действие. Тя се чудеше докъде се е простряло влиянието на първата матрона? Може би съсухрената старица беше предвидила и най-вероятно организирала действията на Джарлаксъл и неговата банда Бреган Д'а-ерте, която изигра решаваща роля в тази война. Малис си обеща да проучи това предположение. С алчните си пръсти Джарлаксъл беше бръкнал прекалено дълбоко в хазната ѝ.

— Аз бях дотук — продължи Баенре. — Сега можеш да разчиташ само на собствените си хитрини. Те са единственият ти шанс да спасиш себе си и дома До'Урден, след като не успя да спечелиш благоволението на Лот!

Малис вкопчи пръсти в ръкохватката на стола си толкова силно, че почти очакваше да чуе пропукването на раздробяващия се под тях камък. Толкова се бе надявала, че с победата си над дома Хюнет ще може да забрави греховните постъпки на своя син.

— Знаеш какво да сториш — каза матрона Баенре. — Поправи грешката си, Малис. Застъпих се за теб. Направих го за своя сметка и няма да търпя бъдещи провали!

* * *

— Цялото семейство се е събрало в преддверието. Там е и най-новият член на фамилията — заяви Дайнин и леко намигна.

Малис не отвърна на жалката шега на своя син, отблъсна го грубо встрани, втурна се надолу по централния коридор и с една магическа дума отвори голямата врата на параклиса. Роднините на матроната се отдръпнаха от пътя ѝ, когато тя прекрачи прага на залата и забърза към своя трон, разположен в най-отдалечения край на паякообразната маса.

Всички предполагаха, че срещата ще е дълга, че ще научат за новото положение, в което се намираше дома До'Урден и за всички

препятствия, които трябваше да преодолеят. Но вместо това, успяха да зърнат за кратко яростта, бушуваща в матрона Малис. Тя изгледа всички подред и им даде да разберат, че има ясни заповеди за тях и че този път няма да търпи провали. Матроната изръмжа, а гласът ѝ беше дрезгав и сух, стържещ като шкурка:

— Намерете Дризт и ми го доведете!

Бриса започна да протестира, но Малис я прониза с толкова студен и заплашителен поглед, че върховната жрица не се обади повече. Най-голямата дъщеря беше упорита колкото майка си и винаги беше готова да спори, но този път тя не посмя да погледне матроната в очите. Никой от присъстващите в преддверието, макар че всички споделяха притесненията на Бриса, не посмя да възрази срещу върховната заповед и Малис реши да ги остави да уредят подробностите по изпълнението на задачата сами. Дребните детайли не бяха от голямо значение за матроната — майка. Единствената роля, която тя смяташе да играе във всичко това, беше забиването на церемониалната кама в гърдите на най-малкия ѝ син.

2

ГЛАСОВЕ В МРАКА

Дризт се протегна, за да се отърси от умората, и се насили да стане. Чувстваше се съвсем изтощен от битката предната нощ и от усилията, които бе положил, за да убие василиска — беше се наложило да се води изцяло от животинските си инстинкти, толкова необходими за оцеляването му в този свят. Но мрачният елф знаеше, че не може да си позволи по-дълга почивка. Стадата му от роти, единствената му сигурна прехрана, се бяха пръснали из лъкатушните коридори на Подземния мрак и той трябваше да ги намери.

Дризт огледа набързо малката, съвсем обикновена пещера, в която живееше, за да се увери, че всичко е наред. Очите му се спряха върху статуетката от черен оникс и изведенъж го обзе непреодолимо желание да повика пантерата. Но Гуенивар имаше нужда от почивка и трябваше да остане в Астралното измерение — Дризт я беше задържал дълго, за да му помогне да устроят засадата и после да убият василиска. Пантерата бе прекарала почти цялата нощ редом с мрачния елф и едно денонощие не беше достатъчно, за да може да я повика обратно и да е добре отпочинала. Не биваше да използва фигурката, освен ако нямаше спешна нужда. Всеки друг опит би бил съвсем безразсъден. Дризт примирено сви рамене, пусна статуетката в джоба и напразно се опита да разсее самотата си.

След като огледа набързо и каменната преграда, която препречваше главния вход, Дризт се запъти към малкия тунел в дъното на пещерата. Минавайки покрай стената, мрачният елф се загледа в издълбаните чертички, с които отбелязваше изминалите дни. Несъзнателно направи още една резка в стената, но разбра, че от това вече няма полза. Толкова пъти беше забравял да го стори. Толкова дни се бяха изнисали неусетно между стотиците резки в камъка.

Отдавна сякаш нямаше значение. В живота на ловеца вече нямаше ден и нощ — те се сливаха в едно като безкраен миг. Дризт се шмугна в тунела и дълго време пълзя, докато стигне до другия му край, там, където се виждаше слаба светлинка. Тя се получаваше от

топлината на необичаен вид плесен и, въпреки че бе дразнеща за очите на мрачните елфи, Дризт се почувства в безопасност, когато изпълзя от тунела и навлезе в обширната пещера. Подът й беше неравен, сякаш се разделяше на две нива. Ниската част беше покрита с дебел пласт мъх, през който течеше малко поточе, а на издигнатата растеше гора от високи гъби. Мрачният елф се запъти натам, макар да знаеше, че не е добре дошъл по тези места. Миконидите — гъбичните хора, които приличаха на странна кръстоска между човек и гъба — сигурно го наблюдаваха разтревожени. Василискът бе минал първо през техните земи и те бяха претърпели големи загуби. Без съмнение сега, след случилото се, бяха уплашени и настървени, но Дризт предполагаше, че също така са наясно, че именно той е убил чудовището. Гъбичните хора не бяха глупави същества и ако държеше ятаганите си прибрани и не правеше резки движения, вероятно щяха да му позволят да премине свободно през тяхната гора.

Стената към горното ниво от гъби беше почти отвесна и висока повече от десет фута, но Дризт я изкачи бързо и с такава лекота, сякаш се спускаше по детска пързалка. Веднага, щом стъпи на върха, бе заобиколен от група микониди. Някои от тях му стигаха до кръста, но повечето бяха два пъти по-високи от него. Дризт кръстоса ръце на гърдите си — този жест навсякъде из земите на Подземния мрак означаваше мир.

Гъбичните хора намираха присъствието на Дризт толкова отвратително, колкото и той тяхното, но те наистина разбираха, че мрачният елф бе убил чудовището. Дълги години миконидите живееха в съседство с него и заедно защитаваха тази малка, изпълнена с живот, пещера, която им служеше като убежище. Такова място, такъв оазис не можеше да се срещне често из дивите и пусти пещери на Подземния мрак — растенията бяха ядливи, потокът гъмжеше от риба, а наоколо пасяха стада роти. Хищниците, бродещи навън из тунелите, лесно успяваха да проникнат тук. И в такъв момент на гъбичните хора и Дризт им оставаше само едно — да защитават земята си.

Най-високият миконид пристъпи напред и застана пред мрачния елф. Разбрал колко е важно да постигне разбирателство с новия крал на колонията, Дризт не помръдна, но все пак застана нащрек — готов да отскочи встрани, ако нещата не се развиеха така, както очакваше.

Миконидът изпусна силна струя спори. За частица от секундата, преди да са го покрили целия, Дризт успя да ги разгледа. Той знаеше, че възрастните микониди могат да изхвърлят много и различни видове спори — някои от тях дори много опасни. Но мрачният елф разпозна оттенъка на този облак и го прие, без да се противи.

— Кралят мъртъв. Аз крал — улови мислите на гъбичния човек Дризт по телепатичната връзка, установена с помощта на спорите.

— Ти си кралят — отвърна ловецът. Как му се искаше тези гъбовидни създания да можеха да говорят. — Нали?

— Подножие за мрачен елф, гора за микониди — заяви кралят.

— Съгласен...

— Гора за микониди! — помисли си отново гъбичният човек, този път съвсем категорично.

Без да каже нищо повече, Дризт се спусна от възвищението. Беше изпълнил своята задача и нито той, нито новият крал желаеха да продължат този разговор.

Със завидна бързина, мрачният елф прескочи потока и прекоси дебелия слой мъх. Пещерата беше тясна и дълга и се простираше далеч напред, като правеше лек завой, преди да достигне до големия изход, водещ към лабиринта от тунели на Подземния мрак. След завоя, Дризт отново стана свидетел на щетите, нанесени от василиска. Наоколо лежаха телата на няколко полуизядени роти — ловецът трябаше се да отърве от тях, преди да са ги надушили и други неканени хищници. Още няколко роти стояха неподвижни — вкаменени от погледа на страховитото чудовище. А точно пред самия изход на пещерата стоеше бившия крал на миконидите — двайсетфутов гигант, който сега не беше нищо друго, освен каменна статуя.

Дризт спря, за да изрази почитта си. Така и не бе научил името на този миконид, нито пък той неговото, но мрачният елф предполагаше, че в лицето на това същество е имал поне съюзник, може би дори приятел. Няколко години бяха живели в съседство, въпреки че рядко се срещаха, и двамата бяха разбрали, че се чувстват в по-голяма сигурност, знаейки, че другият е наблизо. Но общо взето Дризт не изпита вина при вида на своя вкаменен съюзник. В земите на Подземния мрак оцеляваха само най-силните, а този път кралят на миконидите не беше сред тях. В дивата пустош, никой нямаше право на втори шанс.

Когато се върна в тунелите, Дризт започна да изпитва все по-силен гняв. Припомняйки си клането в своята земя, той прегърна яростта и я прие за свой съюзник в тези опасни територии. Ловецът прекоси няколко тунела, накрая сви по един, там, където миналата вечер бе спуснал кълбо от черен мрак и където Гуенивар се бе готовила за скок върху чудовището. Магията се бе разнесла и с помощта на инфрачервеното си зрение мрачният елф успя да различи няколко създания, пълзящи по изстиналия труп на василиска.

От тази гледка гневът на Дризт се усили още повече. Мрачният елф несъзнателно посегна към дръжката на ятагана си, а когато мина покрай главата на василиска, оръжието, сякаш по своя собствена воля, започна да нанася жестоки удари, раздробявайки мозъка на мъртвото чудовище. При ударите слепите пещерни плъхове побягнаха. Без да се замисли, Дризт хвърли свободния си ятаган и прикова един към стената. Без да забавя крачка, ловецът измъкна острието от камъка и пусна животното в торбичката си. Търсенето на добитъка щеше да се проточи дълго, а той имаше нужда от храна.

Дризт прекара в търсене целия ден и до средата на следващия вечер беше напуснал границите на своята територия. Пещерните плъхове не бяха любимата му храна, но този успя да го засити и да му даде сили да продължи — помогна му да оцелее. А нищо друго не беше по-важно за един ловец, обитаващ земите на Подземния мрак.

Мрачният елф усещаше, че наблизо се намира една част от избягалото стадо. Той призова Гуенивар и с помощта на пантерата успя бързо да открие добитъка. Надяваше се да намери всички животни в този участък, но откри само половин дузина. Все пак шест бяха подобре от николко и Дризт даде знак на своята пантера да подкара стадото към пещерата. Мрачният елф знаеше, че задачата им щеше да е много по-лесна и безопасна, когато Гуенивар е наоколо и подкара стадото още по-бързо. Докато пантерата се умори и се наложи да се върне в родното си измерение, добитъкът вече спокойно си пасеше мъх край потока.

Ловецът веднага потегли обратно, само че този път си взе два плъха за храна. При първа възможност викаше Гуенивар и я освобождаваше, когато бе необходимо. Дните се изнисваша, от добитъка нямаше и следа, но Дризт не се предаде и продължи да търси. Уплашените роти можеха да изминават дълги разстояния и той

знаеше, че ще минат още много дни преди да ги намери в този лабиринт от лъкатушни тупнели и огромни пещери.

Ловецът осигуряващ прехраната си както можеше — бе свалил един прилеп с прекрасно хвърляне на камата си, но първо бе отклонил вниманието му като мяташе камъчета, пуснал бе и скала върху гърба на един огромен рак. Но не след дълго той се измори и закопня за уюта на малката си пещера. Съмняващ се, че животните, лутащи се сляпо из тунелите на Подземния мрак, лишени от вода и храна, могат да оцелеят толкова дълго, затова прие загубата на стадото си и реши да се върне у дома — в пещерата на мъха — по един заобиколен път.

Дризт беше убеден, че само ясни следи от добитъка могат да го отклонят от из branата посока, но на половината път от дома той дочу странен звук, който прикова вниманието му.

Той притисна ръце към камъка и усети слаби, ритмични вибрации. Някой удряше скалата в определена последователност. Това бяха отмерените удари на чук.

Ловецът извади ятаганите и се отправи по посока на вибрациите, които му послужиха като ориентир из криволичещите тунели.

Мъждукаща светлина от огън заслепи Дризт и го накара да се превие на две от болка, но мрачният елф не побягна — той знаеше, че наблизо се намира интелигентно същество. Вероятността непознатият да се окаже опасен беше голяма, но ловецът тайно се надяваше да е нещо много повече от това.

В този момент Дризт ги видя — две същества, които копаеха с кирки в скалата, няколко други, които товареха натрошения камък в ръчна количка и още две, застанали на пост. Елфът разбра мигновено, че наоколо има още стражи. Най-вероятно бе минал покрай тях, без да ги забележи. Той използва една от вродените си способности и се понесе плавно във въздуха, като направляващ посоката на левитацията си с ръце край каменните стени. За щастие, в този участък тунелът беше висок и ловецът можеше да наблюдава миньорите сравнително спокойно.

Те бяха по-ниски от Дризт, главите им бяха голи, а тялото им бе мускулесто и набито, идеално за миньорството, което беше тяхното призвание. Дризт и преди беше срещал тази раса и бе учил много за нея през годините, прекарани в Академията на Мензоберанзан. Това

беше расата на свиърфнеблите — лукавите гномове — най-омразният враг на мрачните елфи.

Преди много време Дризт бе водил патрулния отряд на Мензоберанзан в битка срещу гномовете и сам бе победил един земен дух, призован от техния водач. Мрачният елф си припомни онези времена и, както при всеки спомен от миналия си живот, изпита болка. Гномовете го бяха пленили, завързаха го здраво и го държаха като затворник в тайна стаичка. Не се отнесоха зле с него, макар че подозираха — както бяха обяснили на Дризт — че има вероятност да го убият. Водачът на групата му беше обещал да прояви толкова милост към него, колкото му позволи ситуацията. Но съмишлениците на Дризт, ръководени от Дайнин — неговия роден брат — бяха нахлули в стаичката, без да проявят капка милост към гномовете.

Дризт успя да убеди брат си да помилва живота на водача на свиърфнеблите, но Дайнин с типична за мрачните елфи жестокост заповядда да отрежат ръцете на гнома, преди да го пуснат да се върне на свобода в своята родина.

Ловецът се отърси от болезнените спомени и насочи мислите си към новосъздалата се ситуация. Припомни си, че свиърфнеблите могат да бъдат много опасни противници и нямаше да приемат с лекота един мрачен елф да прекъсва миньорската им работа. Трябваше да е нашрек.

Очевидно гномовете бяха попаднали на богата жилка — гласовете им звучаха развлънувано. Дризт се наслаждаваше на думите им, макар че не разбираше страния гномски език. Свиърфнеблите изпълзяха изпод камъните, изсипаха големите скални късове в своите колички и привикаха другите гномове, намиращи се наоколо, да се присъединят към забавлението. Както подозираше ловецът, така и стана — повече от дузина свиърфнебли дотичаха от всички страни. За пръв път от толкова години по устните на Дризт се разля усмивка, която не беше израз на радостта му от поредната победа.

Елфът откри висока каменна тераса и оттам наблюдава миньорите дълго след като заклинанието му за левитация бе изчерпало силата си. Най-накрая, когато напълниха ръчните си колички доторе, те се строиха в колона и потеглиха. Дризт реши, че в този случай най-разумно би било да ги остави да се отдалечат и после да се отправи към собствената си пещера.

Но противно на простишката логика, на която се основаваше неговото оцеляване, мрачният елф осъзна, че не може така лесно да остави гласовете им да се отдалечат. Той избра пътя си надолу по високата стена, скоро настигна гномския керван и тръгна след него, чудейки се къде ли ще го отведе.

Дълги дни Дризт следваше лукавите гномове. Устоя на изкушението да призове Гуенивар — знаеше, че дългата почивка ще се отрази добре на пантерата, пък и сега се чувстваше отлично, заслушан в далечното бъбрене на свиърфнеблите. Инстинктите на ловеца подсказваха на мрачния елф, че не бива да продължава, но за пръв път от години Дризт успя да превъзмогне животинската си същност.

Копнееше да чува гласовете на гномовете повече от своето оцеляване.

Околните коридори ставаха все по-обработени, все по-малко естествени и Дризт разбра, че наближават дома на свиърфнеблите. В мислите му отново изникнаха многобройните опасности, които вероятно го заплашваха, но той отново ги отхвърли. После ускори крачка и се приближи, така че да вижда керvana на миньорите — подозираше, че наоколо може да са поставени хитри капани.

Лукавите гномове стъпваха внимателно и сякаш наистина избягваха някои участъци. Дризт старательно повтаряше всяко тяхно движение и кимна многозначително, когато тук-там забеляза подхвърлени камъчета и опънати невидими нишки. Дочул нови гласове, присъединили се към тези на миньорите, елфът се сниши зад една скала.

Керванът беше достигнал до едно дълго и широко стълбище, което се изкачваше нагоре между две стени от идеално полирани камък. Встрани от стълбата имаше отвор с големина, колкото да побере една от ръчните колички на гномовете. Дризт с искрено възхищение наблюдаваше как миньорите избутваха количките до там, завързваха първата с верига и почукваха по камъка няколко пъти, сякаш даваха знак на някой да ги изтегли. Тогава веригата заскърцваше и количката започваше да се движи към отвора. Една по една двуколките изчезваха. Групата на свиърфнеблите също започна да намалява — разтоварили всичко, те поемаха нагоре по стълбището.

Когато и последните два гнома закачиха количката си с веригата, Дризт реши да рискува от отчаяние. Той изчака свиърфнеблите да се

обърнат с гръб и се втурна към количката. Когато последният останал гном, не усетил присъствието на ловеца, затъкна отвора с една голяма скала, мрачният елф разбра колко глупаво е постъпил — никой не можеше да избяга от там.

Веригата се опъна и количката се заизкачва нагоре под стръмен наклон, успоредно на стълбата. Дризт не виждаше нищо пред себе си — количката, устроена така, че да се побира идеално в тунела, заемаше цялата му дължина и ширина. Ловецът забеляза, че тя имаше и малки колелца отстрани, които улесняваха преминаването ѝ през прохода.

Толкова бе хубаво, че отново се намираше в компанията на интелигентни същества, но Дризт не можеше да отрече опасността, която го грозеше отвсякъде. Свиърфнеблите нямаше да приемат с овации един мрачен елф, проникнал в територията им — по-скоро щяха да го приветстват с оръжия, а не с любопитни въпроси.

След няколко минути проходът се изравни и разшири. Един-единствен гном с лекота въртеше манивелата, която изтегляше количките. Погълнат от работата си, той не забеляза тъмната фигура на Дризт, която се шмугна от последната количка и съвсем безшумно се пълзна през страничната врата на помещението.

Веднага щом отвори вратата, мрачният елф дочу гласове, но трябваше да продължи напред — нямаше накъде другаде да тръгне. Успя да пропълзи по корем по една тясна издатина в камъка. Лукавите гномове — стражи и миньори — се намираха под него и разговаряха на една площадка на върха на широката стълба. Там имаше най-малко двайсетина от тези създания — миньорите разказваха за богатата си находка.

В дъното на площадката, зад двете огромни и полуоткрехнати каменни порти, обковани с метал, Дризт успя да зърне малка част от града на свиърфнеблите. От своята позиция върху издатината не можа да го разгледа много добре, но забеляза, че пещерата, простираща се зад тези масивни врати, беше много по-малка от тази на Мензоберанзан.

Дризт искаше да влезе вътре! Искаше да скочи, да изтича през тези врати, да се разкрие пред лукавите гномове и те да решат как ще е най-правилно да постъпят с него. Може би щяха да го приемат, може би щяха да го видят какъвто беше в действителност.

Свиърфнеблите на площадката — засмени и бърборещи — влязоха в града.

Дризт До'Урден трябваше да скочи и да ги последва през масивните порти.

Но ловецът, съществото, което беше оцеляло десет години в дивата пустош на Подземния мрак, не можеше да помръдне от мястото си. Ловецът, който беше победил василиска и още безброй чудовища, населяващи този опасен свят, не можеше да се остави на надеждата и на милостта на тези създания. Ловецът не разбираше подобни понятия.

Масивните порти се затвориха и светлината, за миг проблеснала в мрачното сърце на Дризт, угасна с отекващ трясък.

След един дълъг и тягостен миг мрачният елф скочи от каменната тераса и се приземи върху площадката. Мечтите му се изпариха, когато заслиза надолу, на крачка от живота, който кипеше зад каменните порти. Единствено благодарение на първичните си инстинкти ловецът успя да усети навреме присъствието на гномската стража. Той прескочи стремглаво слизаните свиърфнебли и се втурна към свободата си, към дивите и безкрайни коридори на Подземния мрак.

Когато оставил града на лукавите гномове далече зад себе си, Дризт посегна към своя джоб и извади фигурката, в която живееше единственият му приятел, ала миг по-късно я върна обратно. Отказа да призове котката, за да се самонакаже, задето бе проявил такава слабост, докато наблюдаваше града на свиърфнеблите. Само да беше почяшен, щеше да сложи край на цялото си мъчение по един или друг начин.

Инстинктите на ловеца се бореха в Дризт, опитваха се да надделеят в душата му, докато той крачеше из тъмните коридори, които щяха да го отведат в пещерата на мъха. Натискът на опасностите, дебнещи го в Подземния мрак, го притисна още по-силно, първичните инстинкти взеха превес и отблъснаха всяка отвличаща вниманието му мисъл за свиърфнеблите и техния град.

Тези първични инстинкти бяха спасението и проклятието на Дризт До'Урден.

3

ЗМИИ И МЕЧОВЕ

— Колко седмици минаха, Бриса? — попита на езика на жестовете Дайнин. — Откога обикаляме из тези тунели в търсене на този изменник — нашия брат?

Докато изразяваше с ръце мислите си, по лицето на мрачния елф се изписа сарказъм. Без да му отговори, Бриса се намръщи. Интересуваше се от това досадно задължение по-малко и от него. Тя беше върховна жрица на Лот и беше най-голямата дъщеря — положението й в семейството бе високо. Преди никога нямаше да я изпратят на подобна мисия. Но сега, по някаква необяснима причина, СиНафей Хюнет се беше присъединила към дома и беше заела поста на най-голяма дъщеря на До'Урден.

— От пет? — продължи Дайнин. С всяко светковично движение на тънките му пръсти, гневът му се усилваше все повече. — Шест? Откога, сестро? — настояваше за отговор той. — Колко време измина откакто СиНаф... Ши'неин зае поста до матрона Малис?

Бриса сграбчи змийския си камшик и яростно замахна към своя брат. Разбрал, че е прекалил със саркастичните намеци, Дайнин извади меча си и се наведе, за да отблъсне удара, но жрицата беше по-бърза и с лекота преодоля жалкия опит за париране на брат си. Зъбите на три от шестте змийски глави се забиха право в гърдите и рамото на мрачния елф. По тялото на първия син се разнесе смразяваща болка, която го остави безпомощен и вкочанен. Ръката на Дайнин, която държеше меча, се отпусна и мрачният елф политна напред.

Мощната ръка на Бриса се стрелна и го сграбчи за шията. Върховната жрица изправи припадналия си брат, после огледа всеки един от останалите петима членове на отряда, за да се увери, че никой няма да му се притече на помощ, и го бълсна грубо в стената. Хванала здраво Дайнин за гърлото, тя го притисна с цялата си тежест.

— Един разумен елф би внимавал повече в жестовете си — изръмжа Бриса, въпреки забраната на матрона Малис да не използват

друг начин за комуникация, освен тайнния език на жестовете, извън границите на Мензоберанзан.

Трябаше да мине доста време преди Дайнин да осъзнае тежкото си положение. Когато действието на отровата отслабна, той разбра, че не може да си поеме дъх. Мечът беше още в ръката му, но не можеше да го използва. Много по-силната от него Бриса продължаваше да го стиска за гърлото и да го държи прикован към стената. Още попритечнително беше това, че в свободната си ръка тя държеше смъртоносния змийски камшик. За разлика от обикновените камшици, това подло чудовище нямаше нужда от много пространство, за да нанесе своя удар. Змийските глави можеха да се извиват и да хапят от много близко, подчинени на волята на своя господар.

— Матрона Малис няма да се поинтересува от твоята смърт — прошепна злобно в ухото му Бриса. — Синовете ѝ винаги са били проблем за нея!

Дайнин отмести погледа си от затисналата го с тялото си жрица към войниците от отряда.

— Свидетели? — изсмя се Бриса, отгатнала мислите му. — Нима наистина смяташ, че те ще дръзвнат да обвинят една върховна жрица заради някакъв жалък мъж? — Тя присви очи и притисна лицето си към Дайнин. — Някакъв жалък труп? — отново се изкиска мрачната елфка и пусна внезапно своя брат. Дайнин падна на колене, борейки се да възвърне нормалното си дишане.

— Да вървим — каза с жестове Бриса на останалите от патрула.
— Усещам, че най-малкият ми брат не е в този район. Ще се върнем в града, за да попълним провизиите си.

Първият син на До'Урден наблюдаваше сестра си в гръб, докато тя подготвяше оттеглянето на отряда. Мрачният елф желаеше само едно — да забие меча си между плещките ѝ, но беше достатъчно разумен да не го стори. Повече от три века Бриса беше върховна жрица на Кралицата на Паяците, а сега се ползваше и с нейното благоволение, въпреки че останалите членове на дома До'Урден го бяха загубили. Но и без подкрепата на злата богиня, мрачната жрица беше опасен съперник — владееше много заклинания, а отвратителния камшик беше винаги близо до ръката ѝ, готов да захапе.

Когато тя понечи да си тръгне, Дайнин извика след нея:

— Сестро! — Бриса се извърна изненадана, че той се е осмелил да я заговори и то на глас. — Приеми извиненията ми — добави той, даде знак на войниците да потеглят отново и се обърна към сестра си. Използваше езика на жестовете, не искаше никой да чуе разговора му с жрицата. — Не ми е приятно присъствието на СиНафей Хюнет в семейството ни — обясни й Дайнин.

Устните на Бриса се разтеглиха в една от онези нейни двусмислени усмивки и мрачният елф не можа да определи дали тя е съгласна с думите му или само го заблуждава.

— Мислиш се за достатъчно мъдър да се съмняваш в решениета на матрона Малис? — попита с жестове тя.

— Не! — категорично отрече той. — Матрона Малис постъпва както е редно и винаги за благото на дома До'Урден. Но не вярвам на тази Хюнет. СиНафей видя как домът ѝ беше разрушен до основи от правосъдието на управляващия съвет. Любимите ѝ деца бяха изклани, както и голяма част от войската ѝ. След тази загуба наистина ли е способна на вярност към дома До'Урден?

— Глупав елф — жестикулира в отговор Бриса. — Жриците разбират, че дължат вярност само на Лот. Домът на СиНафей вече не съществува, следователно и СиНафей не съществува. Сега тя е Ши'неин До'Урден ѝ по заповед на Кралицата на Паяците е длъжна да спазва всички задължения, които ѝ се дават с това име.

— Не ѝ вярвам — повтори Дайнин. — Нито пък ми е приятно да виждам сестрите си, истинските До'Урден, понижени в юерархията на дома, за да ѝ отстъпят мястото си. Трябваше да я поставят след Мая или по-добре сред частта от семейството, лишена от благородническо звание.

Въпреки че беше съгласна с думите му, Бриса изръмжа:

— Не се тревожи какъв пост заема Ши'неин! Домът До'Урден е по-сilen, когато притежава още една върховна жрица. Един мъж трябва да се интересува само от това!

Дайнин кимна одобрително и благоразумно прибра меча си, преди да се изправи. Бриса на свой ред закрепи змийския камшик на колана си, без да изпуска от поглед ловкия си брат.

Занапред мрачният елф щеше да внимава повече в компанията на сестра си. Знаеше, че животът му зависи от способността му да се разбира с Бриса. Малис щеше да я изпраща всеки път с

преследваческите отряди — все пак тя беше най-силната от всичките ѝ дъщери и имаше най-големи шансове да открие и залови Дризт. А Дайнин, който повече от десетилетие продължаваше да ръководи патрулния отряд на града, познаваше тунелите отвъд Мензоберанзан по-добре от всеки друг в целия дом.

Първият син на До'Урден сви рамене, отпрати мрачните мисли за лошия си късмет и последва сестра си надолу по коридорите, водещи към града. Щяха да си починат за кратко — не повече от един ден — и да се върнат отново по следите на своя неуловим и опасен брат. Дайнин не гореше от желание да го намират.

* * *

Гуенивар рязко извърна глава и замръзна на място, свила едната си лапа и готова за тръгване.

— И ти го чу, нали? — прошепна Дризт и се доближи до пантерата. — Ела, приятелко. Да видим кой е новият враг, дръзнал да навлезе в територията ни.

Затичаха се — еднакво бързо и еднакво тихо — по тунелите, които така добре познаваха. Дризт спря изведнъж и Гуенивар, дочула стъпките, направи същото. Мрачният елф знаеше, че това е звук от ботушки, а не от някое чудовище, бродещо из Подземния мрак. Той посочи към една купчина срутени скали, до която имаше широка пещера с много каменни тераси. Гуенивар го поведе към нея — оттам щяха да наблюдават коридора много по-добре. Патрулният отряд се появи няколко секунди по-късно. Състоеше се от седем елфа, но Дризт не можа да различи нищо повече — бяха прекалено далече. Когато си припомни дните, в който предвождаше тези патрули, ловецът се учуди, че ги е усетил така лесно. Колко самотен се бе чувстввал тогава, начело на десетина елфи, които не издаваха нито звук. Обучени да се движат в тишина, те се сливаха със сенките така добре, че често оставаха невидими дори за силното зрение на младия До'Урден.

Но въпреки всичко, Дризт се беше превърнал в ловец, в същество, разчитащо на първичните си инстинкти, и веднага бе усетил тази група.

* * *

Бриса спря рязко и затвори очи. Трябаше да се съсредоточи върху заклинанието, което служеше за откриване на нечие местонахождение.

— Какво има? — попита с жестове Дайнин, когато тя го погледна. Изражението ѝ беше изненадано, много възбудено и определено разкриващо отговора.

— Дризт? — прошепна почти невярващо мрачният елф.

— Тишина! — изкрешяха му ръцете на Бриса. Тя се огледа наоколо, за да проучи местността, после даде знак на патрула да я последва в сенките на стената, водеща в огромната и открита пещера.

Едва тогава върховната жрица кимна утвърдително на своя брат, убедена, че мисията им е към своя край.

— Сигурна ли си, че е Дризт? — с жестове попита Дайнин. Елфът беше толкова развълнуван, че едва успяваше да направи правилните движения, за да изрази мислите си. — Да не би някой хищник...?

— Знаем, че брат ни е жив — бързо жестикулира Бриса. — Ако беше мъртъв, матрона Малис щеше вече да си е възвърнала благоразположението на Лот. А ако Дризт е жив, има голяма вероятност да е запазил един предмет в себе си.

* * *

Резките и предпазливи движения на патрула изненадаха Дризт. Едва ли знаеха къде е — беше се скрил добре под стърчащите скали и можеше само да се надява, че стъпките му и тези на Гуенивар, са били достатъчно тихи. Но въпреки това, имаше чувството, че патрулът се крие от него. Нещо не беше наред. Мрачните елфи рядко се отдалечаваха толкова от Мензоберанзан. Дризт се убеждаваше, че само си въобразява, че всичко се дължи на параноята, на необходимостта му да оцелява в дивите земи на Подземния мрак. Но и подозираше, че не случайността бе довела тук този отряд.

— Върви, Гуенивар — прошепна на котката той. — Виж кои са гостите ни и се върни при мен — пантерата се шмугна в сенките и заобиколи голямата пещера. Дризт се сниши в камъните и зачака, целият в слух.

Минута по-късно, макар че му се стори като цяла вечност, котката се върна.

— Познаваш ли ги? — попита Дризт. Котката подраска с лапа по каменния под. — Елфите от стария ни патрул? — запита отново той. — Войните, с които патрулирахме навремето?

Гуенивар изглеждаше несигурна и не помръдна.

— Тогава някой от дома Хюнет — каза елфът, мислейки, че е отгатнал отговора. Най-накрая Хюнет бяха дошли да го търсят, за да си отмъстят за смъртта на Алтън и Масой — двамата магьосници на дома, които бяха загинали при опита си за покушение срещу Дризт. Или пък бяха дошли да търсят Гуенивар — вълшебния предмет, който някога бе притежание на Масой.

Когато се отърси от размишленията, ловецът обмисли реакцията на котката и разбра, че предположението му е грешно. Пантерата се бе отдръпнала на крачка от него и изглеждаше неспокойна, докато той ѝ разкриваше догадките си.

— Но кой тогава? — попита я той. Гуенивар се изправи на задните си лапи, положи предните си на раменете на Дризт и леко разклати кесийката, висяща на врата му. Мрачният елф, без да разбира какво иска да му каже котката, свали торбичката, изсипа съдържанието ѝ в дланта си, разкривайки няколко златни монети, малък скъпоценен камък и сребърния герб на своя дом, гравиран с инициалите на Даермон Н'а'шесбаернон — дома До'Урден. Изведнъж Дризт проумя какво имаше предвид Гуенивар.

— Семейството ми — сурово прошепна той. Пантерата се отдръпна от него и развълнувано задраска по камъка.

В този момент хиляди спомени нахлуха в съзнанието на Дризт, но всичките, независимо лоши или добри, го накараха да предположи само едно: матрона Малис нито му бе простила, нито бе забравила за стореното от него в онзи съдбовен ден. Беше я оставил — нея и култът ѝ към Кралицата на Паяците. Дризт познаваше този култ много добре, за да е наясно, че с действията си е поставил матрона Малис в доста затруднено положение.

Ловецът се огледа в мрака на широката пещера.

— Да вървим — задъхано рече той и се втурна надолу из тунелите. Решението му да напусне Мензоберанзан беше достатъчно болезнено и изпълнено с несигурност и Дризт определено не гореше от желание да се среща отново с роднините си, нито да се сблъсква с всичките си стари колебания и страхове.

Тичаха вече повече от час, свиваха по тайни проходи и пресичаха най-опасните участъци в този район. Мрачният елф познаваше тези земи като дланта си и беше сигурен, че с малко усилие ще оставят патрулния отряд далече назад.

Когато най-накрая спряха, за да си поемат дъх, Дризт усети, че групата е още по петите им, дори много по-близо, отколкото преди — трябваше само да погледне към Гуенивар, за да потвърди опасенията си.

Ловецът усети, че е бил проследен с помощта на магия — нямаше друго обяснение.

— Но как? — запита пантерата той. — Аз отдавна не съм онзи мрачен елф, когото те познаваха като свой брат — нито по външен вид, нито по характер. Какво е онова, което им е толкова познато, че да го разпознаят с една магия? — Дризт се огледа набързо и погледът му попадна на двете оръжия.

Ятаганите бяха наистина удивителни, но повечето оръжия в Мензоберанзан бяха такива. Тези остриета дори не бяха изковани в дома До'Урден; нямаха и изработката, предпочитана от семейството. Тогава плащът? — чудеше се мрачният елф. Пиуафуи беше отличителен знак за принадлежност към определен дом, шиеше се според предпочитания от семейството цвет, дизайн и бродерия. Но по наметалото на Дризт отдавна не личеше нищо. То бе толкова окъсано и парцаливо, че ловецът се съмняваше, че една магия за откриване на местонахождение можеше да разпознае принадлежността му към дома До'Урден.

— Принадлежност към дома До'Урден — прошепна Дризт, погледна към Гуенивар и изведнъж се сети. Беше отгатнал отговора! За втори път свали кесийката от врата си и извади сребърната монета — символа на Даермон Н'а'шезбаернон, създаден с магия, притежаващ и своя собствена, характерна за всеки дом. Само един благородник от дома До'Урден имаше правото да носи този символ.

Дризт размисли за миг, после върна монетата обратно и завърза кесийката около шията на Гуенивар.

— Време е жертвата да отиде на лов — гальовно промълви той на голямата пантера.

* * *

— Знае, че го следим — ръцете на Дайнин светкавично жестикуираха към Бриса, ала тя не удостои с отговор неговото твърдение. Разбира се, че Дризт знаеше, че го преследват — беше очевидно, че се опитва да им избяга. Бриса запази спокойствие. Символът на дома До'Урден гореше като пътеводна светлина в съзнанието й, обладано от магията.

Когато групата достигна до едно място, където тунелът се разклоняваше на две, върховната жрица спря. Сигналът идваше някъде отвъд разклонението, но сякаш не беше в нито един от двата коридора.

— Вие наляво! — даде знак Бриса на трима от патрула, а на останалите двама нареди: — Надясно! — После задържа своя брат и даде указания на всички, че тя и Дайнин ще останат на самия кръстопът, за да помогнат на някоя от групите, в случай, че се наложи.

Високо над пръсналия се отряд, Дризт се усмихваше самодоволно и се рееше из сенките на покрития със сталактити таван. Войниците можеха да настигнат него, но да хванат Гуенивар — никога.

Хитрият план беше пуснат в действие и изпълнен перфектно до последната подробност. Ловецът искаше просто да отдалечи врага от собствената си територия, докато преследвачите се изтощят от дългата и безнадеждна гонитба. Но сега, докато се рееше във въздуха и наблюдаваше своите роднини, Дризт зажадня за нещо повече.

Мина известно време, мрачният елф се увери, че разделените войници са на достатъчно разстояние едни от други, и извади ятаганите си с мисълта, че срещата със собствените му брат и сестра няма да е чак толкова неприятна.

— Отдалечава се. При това много бързо — обърна се Бриса към Дайнин, без да се страхува, че някой ще чуе гласа й. Беше сигурна, че брат ѝ се намира много далече оттук.

— Дризт винаги се е справял отлично в земите на Подземния мрак — кимайки отвърна първият син. — Няма да ни е лесно да го хванем.

Бриса се засмя.

— Ще се измори много преди силата на заклинанията ми да е отслабнала. Ще го намерим, останал без дъх в някоя мрачна дупка.

Ала миг по-късно, когато една тъмна фигура се спусна между нея и Дайнин, кикотът на жрицата стихна и тя зяпна в нямо учудване.

Първият син на До'Урден едва проумя ужаса на създалата се ситуация. Той зърна Дризт само за частица от секундата, после погледът му се кръстоса — към него се спускаше дръжката на острие, описващо плавна дъга. Дайнин се строполи тежко на земята, удари бузата си в каменния под, но не усети удара — вече беше изпаднал в безсъзнание.

През това време Дризт бе насочил върха на другия си ятаган към гърлото на Бриса — искаше да я принуди да се предаде. Но върховната жрица не се притесни от случилото се с Дайнин, тя винаги държеше ръката си близо до дръжката на змийския камшик. Мрачната елфка отскочи назад и шестте змийски глави се изстреляха във въздуха, заизвиваха се и затърсиха пролуки в защитата на врага. Дризт се извърна, за да посрещне сестра си лице в лице, и размаха ятаганите си — трябаше да се предпази от отровните змии. Много добре си спомняше ухапванията, причинени му от тези отвратителни камшици — подобно на всеки млад мрачен елф и той бе наказван често по време на детството си.

— Братко Дризт — извика Бриса с надеждата, че войниците ще я чуят и ще се върнат при нея. — Свали оръжиета си. Не бива да се държим по този начин.

Звученето на познатите думи на езика на мрачните елфи завладя Дризт. Колко хубаво бе да ги чуе отново, да си припомни, че не е ловец с една — единствена цел, че животът му е нещо повече от борба за оцеляване.

— Свали оръжиета си — повтори Бриса с по-остър тон.

— З-защо си дошла тук? — заекна Дризт.

— Разбира се, че заради теб, братко — отвърна тя някак прекалено мило. — Войната с Хюнет най-накрая приключи. Време е да се прибиращ у дома.

Част от Дризт искаше да ѝ повярва, да забрави истината за живота на мрачните елфи, която го бе принудила да напусне своя роден град. Част от Дризт искаше да свали ятаганите си и да се върне при сигурността, при обкръжението на предишния си живот. Усмивката на Бриса беше така подканваща.

Върховната жрица усети слабостта на своя брат.

— Върни се вкъщи, скъпи Дризт — измърка тя, а думите ѝ бяха пропити с въздействието на лека магия. — Нуждаем се от теб. Ти вече си Повелителят на меча в дома До'Урден.

Рязката промяна в изражението на мрачния елф подсказа на Бриса, че е направила грешка. Закнафейн — учителят на Дризт и негов най-добър приятел — навремето беше повелител на меча и бе принесен в жертва на Кралицата на Паяците. Дризт никога не забравяше този факт.

И наистина, в този момент ловецът си припомни много повече неща от уюта и удобствата на дома си. Спомни си злините, всичките грехове, с които се бе сблъскал в миналия си живот и които бяха в разрез с принципите му.

— Не биваше да идваш тук — каза Дризт, а гласът му отекна като рев. — Да не си посмяла да идваш повече!

— Скъпи братко — отвърна Бриса, по-скоро за да спечели време, отколкото да поправи очевидната си грешка. Тя стоеше спокойна, а усмивката не слизаше от лицето ѝ.

Дризт се опита да проникне зад разтеглените ѝ устни, които бяха дебели и плътни като на всички мрачни елфи. Върховната жрица мълчеше, но ловецът можеше да види съвсем ясно, че зад тази привидна усмивка устните ѝ се движеха.

Магия!

Бриса владееше до съвършенство подобни зрителни измами.

— Върви си! — изкрещя Дризт и се хвърли срещу нея.

Жрицата се наведе и с лекота избегна удара на ятагана, но той не беше предназначен да я нарани, а само да развали заклинанието.

— Проклет да си, Дризт — бездомнико! — изруга тя. Всяка следа от предишното ѝ приятелско отношение беше изчезнала. — Свали оръжията си веднага или ще умреш! — изкрещя и размаха змийския камшик.

Дризт зае леко нападателна стойка. Огнени пламъци заиграха в лилавите му очи. Ловецът в душата му се надигна, за да отвърне на предизвикателството.

Бриса се поколеба, поразена от внезапната ярост, забушувала в душата на нейния брат. Знаеше, че той не бе просто воин от мрачните елфи, изправил се пред нея. Дризт се беше превърнал в нещо друго, нещо много по-опасно.

Но тя беше върховна жрица на Лот и стоеше почти на върха в иерархията на елфите. Един мъж не можеше да я уплаши.

— Предай се! — заповядала тя. Дризт дори не разбра думите ѝ, защото ловецът, стоящ пред нея вече не беше Дризт До'Урден. Свирепият див войн, който беше призовала със спомена за Закнафейн, беше глух за думите и лъжите ѝ.

Бриса замахна с ръка и шестте змийски глави на камшика ѝ се стрелнаха напред, извиваха се и се преплитаха по своя воля, за да изберат най-удобния момент и ъгъл за нападение.

Ятаганите на ловеца летяха с яростна бързина, невидими за простото око. Бриса не можа да проследи светкавичните им движения и когато атаката ѝ завърши, тя разбра, че нито една от змиите не бе открила пролука, на камшика ѝ бяха останали само пет.

Гневът на Бриса закипя почти колкото този на Дризт и тя се хвърли напред, размахвайки повреденото си оръжие. Змии и ятагани се преплетоха в смъртоносен танц.

Едно от чудовищата разкъса със зъбите си крака на ловеца и във вените на мрачния елф избухна експлозия от вцепеняващо силна болка. Ятаган пресече поредната атака и разцепи една змийска глава през средата — точно между зъбите. И друга змия ухапа ловеца. Поредната глава се строполи мъртва върху студения каменен под.

За миг противниците се отдръпнаха, за да преценят какви щети са си нанесли. Бриса едва си поемаше дъх след яростната битка, но гърдите на ловеца се повдигаха плавно и ритмично. Върховната жрица не беше наранена, но Дризт беше ухапан на две места.

Но той отдавна бе привикнал към болката. Беше готов да продължи. Бриса, чийто камшик сега се състоеше само от три змии, също се хвърли смело напред.

Поколеба се само за миг, когато съзря Дайнин — мрачният елф, все още проснат на земята, бе започнал да идва в съзнание. Дали брат

й щеше да й помогне?

Дайнин се извъртя и се опита да стане, но нямаше сили да стои на краката си.

— Проклет да си! — изрева Бриса, а дали жлъчта й беше насочена към Дайнин или към Дризт — нямаше значение. Призоваваща силата на своята богиня — Кралицата на Паяците — върховната жрица на Лот замахна с камшика си, използвайки цялата си сила.

Трите змийски глави изпопадаха на земята само с едно кръстосано движение на двата ятагана.

— Проклет да си! — изпищя отново Бриса, този път само към Дризт. Изтръгна боздугана от своя колан и силно го завъртя над главата на непокорния си брат.

Кръстосаните ятагани отблъснаха тромавия удар, преди да е попаднал в целта, а кракът на Дризт се вдигна във въздуха и изрита не един, не два, а три пъти Бриса в лицето, още преди да се строполи на пода.

Върховната жрица политна назад, от носа й бликна кръв, очите ѝ се също се напълниха с топлата течност, но въпреки това тя успя да различи очертанията на своя брат и замахна отчаяно и широко.

Ловецът вдигна единия си ятаган, за да отблъсне боздугана, така че дори и да не успее, острието да се вреже в ръката на Бриса. Жрицата изпищя от болка и изпусна оръжието си.

Боздуганът падна на земята между двата й отсечени пръста. В този момент, Дайнин се изправи зад Дризт с меч в ръка. Съредоточила цялата си сила, Бриса не сваляше очи от ловеца, за да задържи вниманието му. Ако можеше да издържи така още малко...

Подивелият мрачен елф усети опасността и се обърна към Дайнин.

Единственото, което първият син на До'Урден видя в лилавите очи на своя брат бе собствената му смърт. Той хвърли меча си на земята и кръстоса ръце пред гърдите си в знак, че се предава.

Ловецът изрева някаква едва разбираема заповед, но Дайнин веднага проумя смисъла ѝ и побягна, колкото сили имаше.

Бриса заотстъпва назад — искаше да последва брат си, но острието на ятагана пресече пътя ѝ. Приклещи я под брадичката и

притисна главата й толкова силно назад, че единственото, което можеше да види бе тъмнината, обгърнала тавана на подземието.

Болка изгаряше крайниците на Дризт. Болка, причинена от тази върховна жрица и нейния камшик. Но сега ловецът възнамеряваше да сложи край на страданията и на заплахите. Тук беше неговата земя, неговата територия!

Когато усети, че острото като бръснач острие започна да се врязва в кожата й, Бриса шепнешком отправи последната си молитва към Лот. В този момент нещо черно профуча край тях и жрицата беше свободна. Тя погледна пред себе си и видя Дризт, прикован на земята от огромна черна пантера. Без да губи време и да си задава въпроси, Бриса хукна след Дайнин из тунелите на Подземния мрак.

Ловецът се измъкна изпод тежестта на котката и скочи на крака.

— Гуенивар! — изрева той, отблъсквайки пантерата. — Хвани я! Убий я...!

В отговор Гуенивар седна на земята и широко се прозина. С едно бавно движение пантерата поsegна с лата към кесийката, завързана около врата й, скъса връвчицата и я пусна на земята.

Ловецът беше полуудял от ярост.

— Какво правиш? — изкрещя той и сграбчи кесийката. Нима Гуенивар се бе обърнала срещу него? Дризт се отдръпна крачка назад и колебливо вдигна ятаганите си. Пантерата не помръдна. Просто седеше, загледана в мрачния елф.

Миг по-късно звукът от отпусната тетива напомни на Дризт колко глупаво и абсурдно бе постъпил. Без съмнение, стрелата щеше да го улучи, ако не беше Гуенивар. Пантерата скочи рязко и прекъсна полета й. Отровните стрели на мрачните елфи не можеха да наранят една магическа котка.

Трима войници се появиха от входа на единия тунел, двама — от другия. В този момент всички мисли за отмъщение излетяха от главата на Дризт и той последва Гуенивар в див бяг надолу по криволичещите тунели. Без напътствията на върховната жрица и нейната магия, обикновените войници дори нямаше да ги последват.

Дълго след това Дризт и Гуенивар свиха по един страничен коридор и поспряха за малко, ослушвайки се за преследвачи.

— Ела — нареди Дризт и бавно закрачи към къщи, сигурен, че опасността е отминала.

Но пантерата отново седна на място и не помръдна.

Дризт я изгледа с любопитство.

— Казах ти да дойдеш — изръмжа той. Гуенивар го погледна в очите, а изражението й го накара да се почувства ужасно виновен. После котката стана и запристъпва бавно към своя господар.

Дризт кимна одобрително — мислеше си, че Гуенивар ще му се подчини. Обърна се и продължи, но пантерата започна да обикаля около него, спирайки движението му. Котката продължи да обикаля и скоро започна да се превръща в черна, разсейваща се мъгла.

— Какви ги вършиш? — попита Дризт.

Гуенивар не се спря.

— Не съм те пускал да си ходиш! — изкрешя ловецът, когато материалната форма на пантерата се стопи във въздуха. Дризт се завъртя като обезумял, сякаш търсеше за какво да се хване.

— Не съм те освободил! — безпомощно изкрешя той, ала напразно.

Гуенивар си беше отишла.

Отне му много време докато се завърне в сигурното си убежище, в своята пещера. Образът на Гуенивар — такава, каквато я беше видял за последно — го преследваше на всяка крачка, очите ѝ се вглеждаха в него, изпълнени с отегчение. Той разбираше, че тя осъжда постъпките му. В слепотата на своята ярост Дризт почти бе убил собствената си сестра и наистина щеше да пререже гърлото ѝ, ако пантерата не бе скочила отгоре му, за да го спре. Най-накрая ловецът успя да се добере до малката си каменна бърлога, служеща му за спалня.

Мислите му не спираха да го преследват. Преди десет години той сам бе убил Масой Хюнет и се беше заклел повече никога да не убива мрачен елф. Думата на Дризт беше като твърда като скала — основа на неговите принципи. Именно на онези принципи, заради които се бе отказал от толкова много неща.

През изминалния ден, ако не беше постъпката на Гуенивар, Дризт със сигурност щеше да забрави клетвата си. И тогава нима щеше да е по-добър от онези мрачни елфи, от които бе избягал?

Дризт беше спечелил битката с роднините си и беше убеден, че ще продължи да се укрива от Бриса и от останалите врагове, които щеше да му изпрати матрона Малис. Но сега — сам в малката си пещера — ловецът осъзна нещо, което го отчая дълбоко.

Не можеше да се скрие от себе си.

4

БЯГСТВО ОТ ЛОВЕЦА

През следващите няколко дни, залисан във всекидневните си задължения, Дризт въобще не се замисли за постыките си. Щеше да оцелее, знаеше това. Ловецът нямаше друг избор. Но мисълта за цената, която трябваше да заплати за своето оцеляване, се загнезди дълбоко в сърцето на Дризт До'Урден и го обърка.

Ежедневната работа го предпазваше от болката, но в края на деня мрачният елф се чувстваше незащитен и уязвим. Споменът за сблъсъка с роднините му го преследваше, не напускаше мислите му и беше така жив, сякаш се повтаряше всяка нощ. Всеки път Дризт се събуждаше ужасен и съвсем сам, погълнат от кошмарите си и от чудовищата, които го преследваха в сънищата му. Той разбра, че с нищо не може да ги победи — нито с меч, нито с брилянтните си умения.

Мрачният елф не се страхуваше, че майка му ще продължи да го преследва, за да го накаже, и осъзнаваше много добре, че тя наистина ще го стори. Но това беше неговият свят — толкова различен от криволичещите улички на Мензоберанзан — и неговият живот — неразбираем за мрачните елфи, живеещи в града. Навън, в дивата пустош, Дризт знаеше, че ще оцелее, каквото и отмъщение да му готвеше матрона Малис.

Ловецът успя да се отърси от чувството за вина, което изпитваше спрямо Бриса. Той заключи, че вината въщност е на неговите роднини, защото именно те бяха предизвикили опасната битка, и най-вече на сестра му — тя бе започнала всичко със своето заклинание. Но въпреки това, което знаеше, Дризт прекара дълги дни в търсене на отговори на въпросите, породени от действията му в онази нощ и свързани със собствената му природа и характер. Нима наистина се беше превърнал в свиреп, безмилостен ловец само заради тежките условия, в който се налагаше да живее? Или този ловец беше истинската му същност — това, което е бил през цялото време? Това не бяха въпроси, на които можеше да си отговори лесно, и сега те не напускаха съзнанието му.

Мрачният елф не можеше да забрави още нещо, свързано с неговите роднини — звука на гласовете им, мелодията на думите им, които разбираше и на които можеше да отговори. От всички спомени за тези няколко мига, прекарани с Бриса и Дайнин, най-ярко изплуваха не ударите, които си разменяха, а думите. Дризт си ги припомняше отново и отново, слушаше ги в съзнанието си и се страхуваше от деня, в който щяха да избледнеят. Тогава, може би щеше да ги помни, но нямаше да ги чува.

Щеше да е отново сам.

За пръв път, откакто Гуенивар го беше оставила, ловецът извади от джоба си фигурката от черен оникс. Постави я на камъка пред него и погледна към стената, за да преброи чертичките и да разбере колко дни са изминали откакто бе призовал пантерата за последно. В този миг той осъзна колко безполезно е всичко това. Кога за последен път беше отбелязал чертичка на стената? И въобще за какво му бяха тези знаци? Откъде можеше да знае, че ги брои точно, дори и да отбелязваше чертичка всеки път, когато станеше от сън?

— Времето е част от миналия ми живот — с печален глас измърмори Дризт, после вдигна камата си, за да драсне чертичка в камъка като отрицание на собствените си думи.

— Какво значение има? — запита се сам и пусна ножа. При удара си в земята металът иззвънтя и по гърба на Дризт полазиха тръпки, сякаш този звук бе оповестил собственото му отстъпление.

Едва успяващ да си поеме дъх. Пот изби по тъмното му като абнос чело, а ръцете му изведнъж станаха леденостудени. Стените на собствената му пещера, камъкът, който толкова дълги години го предпазваше от опасностите на Подземния мрак, сякаш започнаха да се приближават към него, да го притискат. В пукнатините на камъка и по скалите Дризт виждаше злобни лица, които го мамеха, присмиваха му се, потъпкваха непреклонната му гордост.

Той се обърна, за да побегне, но се спъна и падна на земята. Ожули коляното си, а плащът пиуафуи се разкъса на още едно място. Когато погледна към камъчето, в което се препъна, Дризт забрави за коляното и плаща си. Още една истина се сгромоляса отгоре му и съвсем го обърка.

Ловецът бе паднал. Той падна — за пръв път от десет години!

— Гуенивар! — ужасен извика Дризт. — Върни се при мен! О, моя Гуенивар, умолявам те!

Не знаеше дали пантерата ще му отговори. След последната им раздяла, която не беше много приятелска, мрачният елф не бе много сигурен, че тя отново ще крачи редом с него някога. Дризт допълзя до малката статуетка. Всеки сантиметър изглеждаше като дълга борба със слабостта на собственото му отчаяние.

Скоро черната мъгла се появи. Пантерата нямаше да остави своя господар, нямаше да осъждва дълго действията на мрачния елф, който бе неин приятел.

Дризт се отпусна, когато мъглата започна да приема формата на черна котка, и се загледа в нея, за да отвлече вниманието си от злите видения. Не след дълго Гуенивар вече седеше до него и съвсем спокойно близеше едната си лапа. Дризт погледна пантерата в очите и не откри в тях и следа от обвинение. Тя си беше просто Гуенивар — неговата приятелка и неговото спасение.

Той сви крака под себе си и се хвърли на врата на котката в здрава и отчаяна прегръдка. Гуенивар прие ласката, без да отговори, завъртя се, за да се поосвободи от силната хватка и продължи да ближе лапата си. Котката притежаваше интелигентност от друго измерение, но не я пролича, че е разбрала значението на тази прегръдка.

* * *

Следващите дни бяха неспокойни за Дризт. Не спираше да обикаля, да обхожда тунелите около своето убежище. Постоянно си напомняше, че матрона Малис е по петите му. Не можеше да си позволи пролуки в своята защита.

Дълбоко в душата си, отвъд размислите и разсъжденията, Дризт знаеше истинската причина за своя непрестанен бяг. Можеше да се оправдае, да каже, че наблюдава земите си, че стои на пост, но в действителност бягаше. Бягаше от гласовете и стените на малката си пещера. Бягаше от Дризт и търсеше ловеца.

Малко по-малко разстоянията, които мрачният елф изминаваше, ставаха все по-дълги. Често не се прибираще в своя дом по няколко дни. Дризт тайно се надяваше да срещне някое непобедимо чудовище.

Нуждаеше се от нещо, което да му напомни необходимостта от първичното му съществуване. Нуждаеше се от битка с ужасяващ враг, за да премине отново в онова състояние, поддържано единствено от първичните му инстинкти за самосъхранение.

Но един ден, вместо да намери чудовище, Дризт отново усети вибрации в камъка, идващи от ритмичните, отмерени удари на миньорската кирка. Някой копаеше в далечината.

Мрачният елф се облегна на стената и внимателно обмисли следващата си стъпка. Знаеше къде ще го отведе този звук. Отново беше навлязъл в онези тунели, в които преди седмица бе търсил изгубеното си стадо и в които се бе натъкнал на миньорската групичка на свиърфнеблите. Дризт не искаше да си признае, но не само чистата случайност го бе довела отново в този район. Подсъзнателно се бе насочил към този участък, за да чуе пак ударите на гномските чукове и особено смеха и бъбренето на свиърфнеблите.

Облегнат тежко на стената, Дризт се чувстваше истински объркан. Знаеше, че ако отиде да погледа миньорите, това само ще му донесе повече страдания, а гласовете им щяха да го направят още по-уязвим и самотен. Накрая лукавите гномове щяха да се завърнат в своя град, а елфът щеше да остане отново сам с празнотата си.

Но той бе дошъл, за да чуе ударите. Вибрациите на камъка го призоваваха със сила, която не можеше да превъзмогне. Разумът му се бореше с копнежа да чуе отблизо гласовете на гномовете, но той беше взел своето решение още преди да дойде в този район. Укоряваше се за своята глупост, клатеше глава в отрицание. Но сякаш противно на разума краката му се размърдаха и го понесоха натам — по посока на звука, на отмерените удари на кирките.

Будните инстинкти на ловеца започнаха да се противят. Дризт не биваше да се приближава много до свиърфнеблите, ала мрачният елф вече се бе покачил на високата каменна тераса, издигаща се над миньорския лагер, и нямаше намерение да си тръгва. В продължение на няколко дни, или поне така му се струваше, обикаля в близост до мината, за да долавя частици от разговорите на гномовете, да ги гледа как работят или играят.

Когато неизбежният ден настъпи и миньорите започнаха да прибират количките си, Дризт осъзна своето безразсъдство. Не беше посмял да отиде при лукавите гномове, беше отрекъл жестоката

истина са собственото си съществуване. Сега трябваше да се върне в малката си, празна дупка и да живее още по-самотен със спомените си за изминалите няколко дни.

Количките се скриха от погледа му, продължаваха надолу по тунелите към града на свирфнеблите. Дризт направи няколко крачки към своето убежище, пещерата на мъха с бързото поточе и гъбената горичка на миконидите.

Мрачният елф така и не успя да зърне отново това място до края на живота си.

По-късно Дризт дори не си спомняше кога е променил посоката. Беше взел несъзнателно решение. Нещо го беше привлякло — вероятно продължителния тропот на вагонетките с руда. Когато дочу трясъка на огромната порта на Блингденстоун, вече знаеше какво да стори.

— Гуенивар — прошепна той на статуетката и се сепна от силата на собствения си глас. Гномовете, застанали на пост при големите стълби, бяха прекалено заети със своя разговор и мрачният елф остана незабелязан.

Сив дим се изви около фигурата и пантерата се отзова на повика на своя господар. Прибрала ушите си назад, котката внимателно задуши наоколо в опити да разбере какво е това непознато място.

Дризт си пое дълбоко дъх и вложи всичките си усилия, за да изрече следващите си думи:

— Приятелко моя, исках да се сбогуваме — прошепна той. Гуенивар наостри уши, зениците на искрящите ѝ жълти очи се разшириха, докато огледа набързо своя господар, после отново се свиха.

— В случай че... — продължи Дризт. — Не издържам повече да живея там, Гуенивар. Страхувам се, че започвам да губя всичко, което е придавало смисъл на живота ми. Опасявам се, че ще загубя себе си — той погледна назад към стълбата, отвеждаща до Блингденстоун. — Това е по-ценено от собствения ми живот. Разбираш ли ме, Гуенивар? Имам нужда от нещо повече. Нещо повече от всекидневната борба за оцеляване. Имам нужда от живот, който да не се определя от свирепите инстинкти на това чудовище, в което съм се превърнал.

Дризт се свлече по каменната стена на прохода. На думи всичко звучеше така просто и логично, но той знаеше, че всяка стъпка нагоре

по широката стълба, отвеждаща в града на лукавите гномове, ще е изпитание за неговата смелост и собствените му убеждения. Мрачният елф си припомни деня, в който стоеше на онази издатина точно над самите порти на Блингденстоун. Колкото и силно да го желаеше тогава, той не успя да събере смелост и да последва свиърфнеблите. Стоеше като парализиран и не можеше да помръдне, докато си представяше как притичва през портите и влиза в града.

— Приятелко моя, ти рядко си ме укорявала — промълви Дризт на пантерата — и винаги си ме осъждала с право. Можеш ли да ме разбереш, Гуенивар? В следващите няколко мига може би ще се разделим завинаги. Но разбираш ли защо трябва да постъпя така?

Гуенивар се притисна към Дризт и потърка главата си в гърдите му.

— Приятелко моя — прошепна на котката той. — Върни се сега, преди да съм изгубил кураж. Върви си у дома и се моли да се срещнем отново — Гуенивар покорно се отдръпна и закрачи към статуетката. На мрачния елф му се стори, че този път пантерата сякаш изчезна много по-бързо от преди. Накрая само статуетката остана на земята. Дризт я вдигна и я разгледа — за пореден път обмисляше риска, който трябваше да поеме.

После, подтикван от същите нужди, които го бяха довели чак дотук, мрачният елф изтича до стъпалата и започна да ги изкачва. Разговорът на стражите секна изведнъж, сякаш бяха усетили, че нещо или някой се приближава.

Но изненадата им беше не по-малка, когато видяха един мрачен елф да се изкачва до върха на самата стълба, до площадката пред портите на Блингденстоун.

Дризт кръстоса ръце пред гърдите си в знак, че идва с мир, но можеше само да се надява, че свиърфнеблите познават този жест — стражите изглеждаха доста притеснени от присъствието му. Те се запрепъваха един в друг по малката площадка. Някои се втурнаха, за да препречат пътя му към вратата, други го заобиколиха и насочиха копията си към него, трети тичаха като обезумели нагоре-надолу по стълбата, за да проверят дали този мрачен елф не е само първият от цял боен отряд.

Водачът на стражата, който очевидно търсеше някакво обяснение на ситуацията, изрева няколко въпроса към Дризт, но елфът само

повдигна безпомощно рамене. Голяма част от наобиколилите го гномове отскочиха уплашени.

Началник-стражата закрещя още по-силно и заплаши Дризт с острия връх на копието си, но той не разбираше думите му, нито можеше да проговори на чуждия език. С много бавни и внимателни движения елфът пълзна ръка по корема си, към катарамата на своя колан. Началникът на лукавите гномове стисна здраво дръжката на копието си, без да изпуска от очи движенията му.

Дризт разкопча катaramата и ятаганите му се строполиха със звън на каменния под.

Всички гномове отскочиха назад, после отново се скучиха около него. Началник-стражата даде някаква заповед, двама свиърфнебли оставиха оръжието си и започнаха да претърсват старательно и не много нежно неканения гостенин. Дризт трепна от страх, когато откриха камата, която държеше в ботуша си. Обвини се за своята глупост, че е забравил ножа си и не се е разкрил напълно пред гномовете.

Миг по-късно, когато един свиърфнебъл бръкна в дълбокия джоб на плаща пиуафуи и извади оттам фигурката от черен онекс, Дризт се уплаши още повече.

Инстинктивно мрачният елф посегна към пантерата, а на лицето му бе изписана горчива молба.

За реакцията си Дризт получи удар в гърба с дръжка на копие. Лукавите гномове не бяха зла раса, но и никак не обичаха мрачни елфи. Свиърфнеблите от незапомнени времена оцеляваха в Подземния мрак; имаха малко съюзници, но и много врагове, и винаги поставяха мрачните елфи на първо място сред най-омразните си неприятели. От основаването на древния Блингденстоун, по-голяма част от свиърфнеблите, убити в дивата пустош на тунелите, бяха паднали именно под острите тата на мрачни елфи.

Сега, по необясними причини, един от същите тези елфи беше изкачил стълбите до самите порти на града и сам бе предал оръжието си.

Гномовете здраво вързаха ръцете му на кръста, а четирима стражи опряха копия в тялото му, готови да ги забият и при най-малкото заплашително движение. Останалата стража беше претърсила района наоколо и не беше открила други мрачни елфи. Но въпреки

всичко, недоверчивият началник-стража постави патрули на всяка една стратегическа позиция, после се присъедини към двамата свиърфнебли, охраняващи портите на града.

Масивните врати се разтвориха и Дризт беше въведен вътре. В този миг на страх и вълнение, мрачният елф можеше само да се надява, че е оставил ловеца далеч зад себе си, в дивата пустош на Подземния мрак.

5

НЕЧЕСТИВ СЪЮЗНИК

Дайнин не бързаше да се изправи пред разгневената си майка и започна да се мотае по пътя към преддверието на големия параклис. Матрона Малис беше заповядала да го повикат и той не можеше да отклони призыва ѝ.

Пред богато украсените врати на преддверието, първият син на До'Урден откри Виерна и Мая, които изглеждаха не по-малко притеснени от него.

— Какво става? — попита на езика на жестовете Дайнин.

— Вече цял ден са вътре — матрона Малис, Бриса и Ши'неин — отвърнаха ръцете на Виерна.

— Планират поредното преследване — експедиция в търсене на Дризт — вяло жестикулира Дайнин, недоволен от факта, че щеше да бъде включен в нея, независимо дали го иска или не.

Двете жрици забелязаха пренебрежителната, навъсена физиономия на своя брат.

— Наистина ли беше толкова ужасно? — попита Мая. — Бриса не ни разказа почти нищо.

— Отсечените ѝ пръсти и унищожения камшик ни казаха повече от нея — добави Виерна, а по устните ѝ се прокрадна лека усмивка. Средната дъщеря, подобно на всеки обитател на дома До'Урден, не харесваше особено Бриса.

По лицето на Дайнин не се разля усмивка при спомена за сблъсъка с Дризт.

— Забелязахте силата на нашия брат, когато живееше сред нас — отвърна с жестове първият син. — Усъвършенствал е уменията си десетократно откакто е напуснал дома.

— Но как изглеждаше? — попита Виерна, заинтригувана от способността на Дризт да оцелява. Откакто патрулът се бе завърнал с новината, че най-малкият ѝ брат е жив, тя тайно се надяваше, че някой ден ще го види отново. Те бяха от един баща, така им бе казано, и

Виерна таеше по-силни симпатии към Дризт, отколкото им бе разрешила матроната.

Забелязал развълнуваното ѝ изражение и припомняйки си собственото си унижение в ръцете на брат си, Дайнин изгледа сестра си с неодобрение:

— Не се страхувай, сестричке — бързо жестикулира той. — Ако този път Малис изпрати теб в тунелите, както и предполагам, че ще стане, ще видиш всичко, което искаш да узнаеш за Дризт, че и много повече! — Мрачният елф плесна с ръце, за да обяви края на този разговор, мина между сестрите си и прекрачи в преддверието на големия параклис.

— Брат ви май е забравил да почука, преди да влезе — обърна се матрона Малис към Бриса и Ши’неин, които стояха от двете ѹ страни.

Ризен, коленичил пред трона, се обърна, за да види Дайнин.

— Не съм ти позволила да вдигаш поглед от земята! — изкрещя Малис към патрона на дома, после силно удари с юмрук по ръкохватката на големия си трон. От страх Ризен легна по корем, а Малис изрече следващите си думи със силата на заклинание:

— Пълзи! — нареди тя и патронът пропълзя в краката ѹ. Малис протегна ръка към мрачния елф, без да изпуска Дайнин от погледа си. Първият син веднага разбра намека на матроната.

— Целувай! — заповяда на Ризен тя и патронът започна да обсипва ръката ѹ с целувки. — Изправи се!

Елфът почти се бе изправил, когато Малис заби юмрука си право в лицето му и го запрати отново на пода.

— Ако мръднеш, ще те убия — обеща му върховната жрица и Ризен, който не се съмняваше в думите ѹ, не посмя да помръдне от мястото си. Дайнин знаеше, че сцената, разиграваща се пред очите му, е по негова вина, а не по вина на Ризен. Без да мига, Малис не сваляше очи от своя син.

— Ти ме разочарова — каза най-накрая тя. Дайнин прие обвинението, без да възрази. Дори не посмя да си поеме дъх, преди Малис да извърне погледа си към Бриса.

— Същото се отнася и за теб! — изкрещя тя. — Имаше шест добре обучени мрачни войни със себе си и ти, върховната жрица на Лот, не можа да ми доведеш Дризт.

Бриса кършеше и чупеше новите си пръсти, който Малис успя да възстанови с помощта на магия.

— Седем срещу един — продължи със силен глас матроната — и имате смелостта да ми дотичате тук с разни приказки за възмездие!

— Аз ще го заловя, матрона — майко — обеща Мая и зае мястото си до Щи'неин. Малис погледна към Виерна, но средната ѝ дъщеря не изглеждаше толкова сигурна и не отправи толкова дръзки обещания.

— Много си смела — измърмори Дайнин към Мая и Малис веднага го стрелна с невярващия си, сувор поглед, за да му припомни, че не му е разрешила да говори.

Но Бриса побърза да довърши мисълта на своя брат.

— Прекалено смела — изръмжа тя. Малис изгледа и нея по същия начин, ала първата дъщеря беше върховна жрица на Лот, ползваше се с благоволението ѝ и имаше правото да говори, когато пожелае. — Не знаеш нищо за по-малкия ни брат — продължи Бриса, обръщайки се колкото към Мая, толкова и към матроната.

— Той е просто един мъж — дръзко отвърна Мая. — Бих могла...

— Би могла да умреш! — изкрещя Бриса. — Дръж си глупавите и празни обещания зад зъбите, сестричке. Там в тунелите, отвъд Мензоберанзан, Дризт ще те убие за секунди.

Малис внимателно слушаше разговора. Беше чула разказа за сблъсъка ѝ с Дризт няколко пъти, а и добре познаваше смелостта и силата на най-голямата си дъщеря, за да разбере, че Бриса не говори празни приказки.

Мая се оттегли от спора — не искаше да създава кръвна вражда между себе си и Бриса.

— Можеш ли да го победиш — обърна се Малис към най-голямата си дъщеря — сега, когато знаеш в какво се е превърнал?

В отговор Бриса огъна наранената си ръка. Щяха да минат поне няколко седмици преди да може да използва пълноценно заменените си пръсти.

— А ти? — матроната погледна към Дайнин, приемайки жеста на Бриса за достатъчно красноречив.

Първият син се разшава притеснено, без да знае какво да отговори на избухливата си майка. Истината щеше да ожесточи

отношенията им, но лъжата щеше да го върне със сигурност в тунелите и да го изправи пред Дризт.

— Кажи ми истината! — изрева Малис. — Искаш ли да откриеш Дризт и да ми спечелиш благоразположението на Лот?

— Аз... — заекна Дайнин и пораженчески сведе очи. Знаеше, че Малис е направила заклинание и щеше да разкрие измамата, ако се опиташе да я излъже. — Не — каза равно той. — Не бих го сторил дори и с цената на доброто ти име, матрона — майко, не бих се срещнал отново с Дризт.

Мая, Виерна и дори Ши'неин зяпнаха, учудени от честния отговор, мислейки си, че няма нищо по-страшно от гнева на една матрона. Бриса, обаче, кимна одобрително. И тя бе пострадала достатъчно от Дризт и не искаше да го вижда повече. Малис разбра жеста на дъщеря си.

— Простете ми, матрона — майко — отчаяно продължи Дайнин, в опит да смекчи злите й чувства, които току-що бе пробудил. — Виждал съм Дризт в битка. Той ме повали толкова лесно, а аз вярвах, че никой не е способен да го стори. Успя да надвие Бриса, а аз никога не съм я виждал победена! Не желая да преследвам моя брат, защото се страхувам, че резултатът може да причини още гняв и неприятности за дома До'Урден.

— Страхуваш ли се? — иронично попита Малис.

Дайнин кимна.

— Страхувам се, че отново ще ви разочаровам, матрона — майко, защото там в тунелите, които Дризт нарича свой дом, той е много по-силен от мен. Страхувам се, че не мога да го победя.

— Мога да приема страха на един мъж — отбеляза студено Малис. Дайнин прие обидата стойчески, без да каже нищо в своя защита. — Но ти си върховна жрица на Лот! — Матроната закрещя на Бриса. — Един изгнаник, един мъж, не може да е по-силен от теб и от могъществото, дадено ти от Кралицата на Паяците!

— Вслушайте се в думите на Дайнин, драга матрона — майко — отвърна Бриса.

— Но Лот е с теб! — изкрещя Ши'неин.

— Дризт е отвъд нейната власт — тросна й се Бриса. — Страхувам се, че Дайнин казва истината и тя е еднаква за всички ни. Не можем да хванем Дризт извън границите на Мензоберанзан. Дивата

пустош на Подземния мрак — това е неговият дом, в който ние сме просто странници.

— Тогава какво ще правим? — промърмори Мая.

Малис се облегна на трона си и хвани брадичката си в ръка. Беше се опитала да сплаши Дайнин, но той продължаваше да твърди, че не би тръгнал след Дризт. Бриса, която бе амбициозна, влиятелна и се ползваше с благоволението на Лот, за разлика от другите членове на дома До'Урден, се бе завърнала без любимия си камшик и без пръстите на едната си ръка.

— Джарлаксъл и неговата банда? — предложи Виерна, видяла затруднението на майка си. — Бреган Д'а-ерте ни служат добре от години.

— Водачът на наемниците не би се съгласил — отвърна Малис. Преди години беше положила доста усилия да го убеди, но без успех.

— Всеки от членовете на Бреган Д'аерте изпълнява решенията на Джарлаксъл, а всичките ни съкровища няма да стигнат, за да го убедим. Предполагам, че предводителят на тези наемници се намира под строгото командване на матрона Баенре. Дризт е само наш проблем и Кралицата на Паяците пожела да го премахнем.

— Ако ми наредите да замина, ще го сторя — проговори Дайнин.

— Страхувам се само, че ще ви разочаровам, матрона — майко. Не се плаша от ятаганите на Дризт, нито от самата смърт, стига да ви бъда от полза — първият син отгатна по мрачното настроение на майка си, че тя няма никакво намерение да го праща обратно по следите на Дризт и реши, че ще е мъдро от негова страна да покаже малко великодушие, което нямаше да му коства нищо.

— Благодаря ти, синко — усмихна се Малис. Дайнин едва удържа смяха си, когато видя учудените погледи на сестрите си, втренчени в него. — А сега ни остави — продължи слизходително матроната, лишавайки сина си от удоволствието на мига. — Имаме задачи, които не влизат в работата на един мъж.

Дайнин се поклони ниско и пристъпи към вратата. Сестрите му станаха свидетелки на това колко бързо Малис успя да скърши гордата му осанка.

— Ще запомня думите ти — каза тя закачливо, наслаждавайки се на могъществото си и на безмълвното одобрение на всички

присъстващи. Дайнин спря с ръка на дръжката на вратата. — Някой ден ще ми докажеш верността си, не се притеснявай.

Мрачният елф излетя от стаята, а петте върховни жрици се разсмяха.

Легнал на пода, Ризен се намираше в доста опасна и неловка ситуация. Малис бе отпратила Дайнин с думите, че мъжете нямат право да присъстват във фоайето. Но от друга страна, матроната не му бе разрешила да стане. Патронът се подпра на ръце и крака, готов да скочи на секундата.

— Ти още ли си тук? — изкрештя тя и Ризен се стрелна към вратата. — Стой! — извика отново тя, а думите и бяха пропити с магическа сила.

Ризен спря изведнъж, неспособен да се противопостави на заклинанието й.

— Да съм ти разрешила да ставаш?! — изкрештя зад гърба му тя.

— Но... — опита се да възрази патронът.

— Отведете го! — заповядала Малис на Мая и Виерна. Двете жрици се завтекоха начаса и грубо задържаха мрачния елф.

— Затворете го в тъмницата — нареди Малис, — но не го убивайте. Ще ни е нужен по-късно.

Двете сестри задърпаха навън треперещия патрон, а той дори не се възпротиви.

— Имаш план — обърна се Ши'неин към Малис. Като СиНафей — матроната — майка на дома Хюнет — новата дъщеря на До'Урден се бе научила да извлече полза от всяка ситуация. Тя познаваше добре задълженията на една матрона и бързо схвана, че изblickът на ярост към Ризен, който не бе сторил нищо лошо, беше по-скоро добре обмислено поведение, отколкото истински гняв.

— Съгласна съм с преценката ти — каза матроната на най-голямата си дъщеря. — Не можем да хванем Дризт.

— Но според думите на матрона Баенре нямаме право на провал — напомни Бриса на своята майка. — Твой пост в управляващия съвет трябва да се затвърди на всяка цена.

— Няма да се провалим — Ши'неин увери неспокойната жрица, без да сваля очи от Малис. А когато продължи, на лицето на матроната се изписа навъсено изражение. — От десетте години война с дома До'Урден, започнах да разбирам методите на матрона Малис и те

уверявам, че майка ти ще намери начин да залови Дризт — тя спря за миг, за да види широката усмивка, разливаща се по устните на новата й „майка“. — Или може би вече е открила как да го стори?

— Ще видим — измърка Малис, все по-сигурна в уважението на бившата й съперница. — Ще видим.

* * *

Около големия параклис на дома До'Урден се бяха събрали повече от двеста придворни елфа и въодушевено разискваха слуховете за предстоящите събития. Обикновените елфи, родени без знатно потекло, рядко се допускаха до това свещено място. Случваше се само по празниците на Лот или по време на общите молитви преди битка. Но сега не беше нито свещен празник от календара на мрачните елфи, нито се очакваше война.

Дайнин До'Урден, нетърпелив и развълнуван като останалите, крачеше наоколо из тълпата и помагаше на мрачните елфи да заемат местата си по редовете около издигнатия централен подиум. Като мъж, първият син на дома, нямаше право да участва в церемонията при олтара, нито пък знаеше какви са предстоящите планове на матроната. Но от заръките й, той разбра, че резултатът от днешните събития може да се окаже фатален за бъдещето на До'Урден.

Дайнин беше отговорник по ритуалните напеви — трябваше да обикаля из тълпата, да наставлява елфите и да следи за правилното пеене на текста. Бе изпълнявал тази роля и преди, но този път матrona Малис го бе предупредила, че чуе ли и един неверен тон, това ще му струва живота. Първият син се беспокоеше не само от това, но и от още нещо. Обикновено не беше сам, когато изпълняваше задълженията си в параклиса на дома — помагаше му Ризен — благородник и съпруг на матроната Малис. Не беше виждал този мрачен елф от последната сбирка на семейството. Дайнин се опасяваше, че управлението на Ризен като патрон на дома наближава трагичния си край. За никого не беше тайна, че Малис неведнъж бе жертвала съпрузите си.

Когато всички седнаха по местата си, цялото помещение се освети от вълшебна и мека червена светлина. Постепенно тя започна

да блести все по-силно, докато всички мрачни елфи нагодиха зрението си от инфрачервения към нормалния светлинен спектър.

Сивкава мъгла започна да се стеле наоколо и скоро обгърна целия под, тънки струйки дим запълзяха нагоре във въздуха. Дайнин даде тон на тълпата и всички подеха дълъг и басов напев, наподобяващ звука „м“ — така призоваваха матрона Малис.

Върховната жрица се появи под купола на параклиса. Ръцете ѝ бяха протегнати встани, а диплите на черната ѝ мантия, цялата извезана в паяци, плющаха разявани от вълшебен бриз. Матроната-майка бавно се спусна надолу, като се въртеше на всички страни, за да огледа съbralите се мрачни елфи и да им позволи да се възхитят на великолепието ѝ.

Когато Малис стъпи на централния подиум, Бриса и Ши'неин се появиха при върха на купола, спуснаха се по същия начин и заеха местата си. Бриса застана зад облицования с плат ковчег, сложен отстрани до паякообразната маса за жертвоприношения, а Ши'неин зае мястото си зад Малис.

Матроната плесна с ръце и тихият напев спря на секундата. От осемте казана, наредени около централния подиум, изригнаха силни пламъци, но този път яростта им не беше толкова болезнена за очите на мрачните елфи. Червената мъгла, обхванала всичко наоколо, разсейваше светлината.

— Влезте, дъщери мои! — извика Малис и всички насочиха погледите си към главните порти на параклиса. В залата влязоха Мая и Виерна. Двете сестри водеха Ризен, следвани от ковчег, който се носеше във въздуха. Патронът изглеждаше упоен — движенията му бяха замаяни и мудни.

Дайнин си помисли, че групата влиза по много необичаен начин. Предчувствуващо, че Ризен ще бъде пожертван, но никога не беше виждал ковчег да участва в церемония.

Най-малката дъщеря на До'Урден се приближи към подиума и завърза Ризен на масата за жертвоприношения. Ши'неин пресрещна летящия ковчег и посочи мястото му — отстрани, срещу Бриса.

— Призовете ѹоклолата! — извика Малис и Дайнин веднага даде правилния тон на съbralите се мрачни елфи. Пламъците лумнаха още по-силно и високо. Матроната и останалите върховни жрици, подтикваха тълпата с викове, притежаващи магическа сила — това

бяха ключовите думи от призыва. Изведнъж отнякъде задуха силен вятър и завъртя леката мъгла в безумен див танц.

Пламъците от осемте казана изригнаха високо над Малис, съединиха се в огнено кълбо и над кръглата платформа избухна страховита експлозия. Казаните едновременно избълваха пламъците си за последен път, после загоряха ниско. Огнените езици запълзяха един към друг и образуваха горяща топка, която се превърна в огромен огнен стълб.

Публиката ахна от удивление, но продължи напева си. Пламтящата колона преливаше във всички цветове на спектъра, после започна малко по-малко да се охлажда, докато накрая от пламъците не остана и следа. На мястото им се появи особено създание — малко по-високо от мрачен елф, с много пипала и подобно на полуразтопена свещ с удължени и увиснали черти на лицето. Всички от съbralата се тълпа разпознаха съществото. Повечето от тях го виждаха за първи път, но бяха срещали образа му в свещените книги. В този момент те разбраха колко важна е тази церемония. Мрачните елфи в никакъв случай не биха пренебрегнали присъствието на една йоклола — лична прислужница на Лот.

— Приветствам ви, прислужнице — изрече високо Малис. — Вашето присъствие е чест за Даермон Н'а'шезбаернон.

Йоклолата дълго оглежда съbralите се елфи, учудена, че домът До'Урден е избрал тази церемония, за да направи своя призив. Все пак, матроната Малис не се ползваше с благоразположението на Лот.

Само върховните жрициоловиха въпроса, зададен чрез телепатия:

— Как смеете да ме викате?

— Повикахме те, за да поправим грешките си! — извика Малис и позволи на всички присъстващи мрачни елфи да разберат какво става в този напрегнат момент. — За да си възвърнем благоволението на твоята господарка, благоволението, което е единственият смисъл на живота ни! — Матроната погледна към Дайнин и първият син поде молитва — най-възвишената песен във възхвала на Кралицата на Паяците.

Йоклолата насочи мислите си само към Малис:

— Матрона Малис, демонстрацията ви ми харесва, но сама знаете, че тази сбирщина няма да ви помогне!

— Това е само началото — отвърна матроната по телепатичен път, сигурна, че прислужницата долавя всяка нейна мисъл и спокойна, защото вярваше, че желанието ѝ да си възвърне благоволението на Лот е съвсем искрено. — Най-малкият ми син извърши грех и разгневи Кралицата на Паяците. Той трябва да плати за делата си.

Изключените от телепатичния разговор върховни жрици се включиха в песента, възхваляваща Лот.

— Дризт До'Урден е жив — припомни на Малис йоклолата. — И отдавна не е под опеката ви.

— Това скоро ще се промени — обеща матроната.

— Какво желаете от мен?

— Зин-карла! — силно извика Малис.

Йоклолата се залюля назад, изненадана от дръзката молба. Малис запази самообладание. Вярваше, че планът ѝ няма да се провали. Върховните жрици наоколо затаиха дъх и напълно съзnavаха, че в този момент се решава съдбата им.

— Най-висшият ни дар — долетяха мислите на йоклолата. — Предоставяме го много рядко, дори и на матрони, ползвавщи се с благоразположението на Лот. А ти, която не си откупила греховете си, нима искаш Зин-карла от мен?

— Молбата ми е правилна и съвсем на място — отвърна Малис. После, за да получи подкрепата на семейството си, извика на висок глас: — Нека най-малкият ми син осъзнае безумието на собствените си постъпки и усети силата на враговете, които си е създал. Нека се сблъска със страховитото могъщество на Лот, за да падне на колене и да моли за опрощение на греховете си! — След гръмкото си изказане, матроната предаде следващите си мисли по телепатичен път. — Само тогава неживият ще прободе с меча си сърцето му!

Йоклолата обърна очи и потъна в себе си — търсеше напътствия от собственото си измерение. За Малис и притихналите ѝ подчинени минутите на очакване бяха дълги и мъчителни — сякаш бе изминалата цяла вечност. Най-накрая матроната долови мислите на създанието.

— Къде е трупът?

Малис даде знак на Мая и Виерна. Двете дъщери изтичаха до ковчега и повдигнаха каменния капак. В този момент Дайнин осъзна, че ковчегът вече принадлежи на някой и определено не е за Ризен. От него изпълзя съживен мъртвец, който се заклатушка към Малис и

застана до нея. Трупът беше стар и голяма част от чертите му се бяха разложили, но първият син и останалите в големия параклис разпознаха тялото на секундата. Това беше Закнафейн — легендарният повелител на меча.

— Искате Зин-карла, за да може този повелител на меча, когото принесохте в жертва на Кралицата на Паяците, да поправи грешките на най-малкия ви син?

— Уместно е — отвърна Малис. Очакваше, че йололата ще приеме решението й, и сега бе усетила нейното одобрение. Закнафейн беше възпитал своя си беше насырчил светотатственото му поведение и това бе довело до падението на Дризт. Лот — кралицата на хаоса — обичаше ирониите и това неимоверно щеше да й хареса. Повелителят на меча щеше да послужи като оръжие за унищожението на Дризт.

— Зин-карла изиска големи жертви — заяви йоклалата и погледна към паякообразната маса, където лежеше Ризен. Патронът не осъзнаваше нищо от случващото се около него. Прислужницата сякаш се намръщи при вида на жалкото жертвоприношение, после погледна към Малис и прочете мислите й.

— Продължавай — подкани я йоклолата с любопитство.

Матроната вдигна ръце и запя нова молитва във възвала на Лот. После направи жест към Шинеш, която се приближи към Бриса и извади обредната кама — най-ценното притежание на дома До'Урден. Върховната жрица потрепери, когато „новата“ й сестра пристъпи към нея, стисната в ръцете си скъпоценния предмет, чиято дръжка наподобяваше тяло на паяк с осем крака — остриета, стърчащи от него. От векове Бриса изпълняваше тази роля — тя забиваше обредните остриета в сърцата на даровете за Кралицата на Паяците.

Когато мина покрай най-голямата дъщеря на До'Урден, Ши'неин усети яростта й и се ухили самодоволно. После се присъедини към Малис и застанала пред Ризен издигна обредната кама над обреченото му сърце.

Малис сграбчи ръцете й, за да я спре.

— Този път ще го сторя аз — за ужас на Шинеин заяви матроната. Новата дъщеря извърна поглед през рамо и видя Бриса, която на свой ред я изгледа победоносно.

Матроната изчака края на обредната молитва. Всички в залата запазиха пълна тишина, когато Малис запя следващата песен:

— Такчен брес дуис брес — започна тя, стисната с двете си ръце дръжката на смъртоносния инструмент.

Миг по-късно ритуалният напев на матроната бе към своя край. Жрицата издигна камата и всички в параклиса се напрегнаха — очакваха екстаза от свиреното и безмилостно жертвоприношение в името на кралицата на Паяците.

Обредната кама се спусна надолу, но Малис рязко я извърна встрани и я заби право в гърдите на Ши'неин, на най-омразната си съперница — матрона СиНафей Хюнет.

— Не! — задъха се СиНафей, но вече беше късно. Осемте остриета пронизаха сърцето ѝ. Жрицата се опита да проговори, да направи заклинание, с което се спаси или да прокълне матрона Малис, но само връвта заклокочи в гърлото ѝ. Поела последната си гълтка въздух, СиНафей Хюнет се просна върху Риен.

Когато Малис извади камата от тялото ѝ, и заедно с това изтръгна сърцето ѝ, в параклиса проехтяха викове на ужас и удоволствие.

Над врявата се носеха крясъците на Бриса: — Хитро Находчиво! — Дори и тя не бе отгатнала плановете на матрона Малис. Върховната жрица отново беше най-голямата дъщеря в дома на До'Урден, отново заемаше така жадувания от нея пост.

— Хитро — отекнаха мислите на йоклолата в съзнанието на Малис. — Уверявам те, че това ни достави удоволствие!

Зад ужасяващата сцена съживеният труп се свлече на пода. Матрона До'Урден погледна към прислужницата на Лот и разбра какво се е случило.

— Сложете Закнафейн на масата! Побързайте! — извика Малис на по-малките си дъщери. Те се втурнаха напред, грубо избутаха телата на Ризен и СиНафей от масата и положиха на мястото им трупа на Закнафейн.

Бриса също се завлече натам и внимателно започна да нарежда бурканчета с мехлеми, пригответи специално за този миг. Малис се славеше като най-изкусната създателка на мазила в Мензоберанзан и сега уменията ѝ щяха да бъдат подложени на изпитание.

Матроната погледна към йоклолата и извика:

— Зин-карла?

— Все още не се ползваш с благоразположението на Лот! — достигнаха до нея мислите на прислужницата. Малис сграбчи главата си в ръце — имаше чувство то, че ще експлодира от техния натиск. Малко по-малко болката започна да утихва и йоклолата продължи: — Но днес все пак успя да доставиш удоволствие на Кралицата на Паяците, Малис До'Урден. Съгласни сме, че плановете ти да погубиш греховния си син са хитри уместни. Даряваме те със Зин-карла, но знай — това е последният ти шанс, матрона До'Урден! И в най-ужасните си кошмари не можеш да си представиш какво те чака, ако се провалиш!

Йоклолата изчезна в огромно огнено кълбо, което избухна и разтърси основите на параклиса. Съbralата се тълпа изпадна в още подив екстаз при вида на неподправената сила на своето зло божество. Дайнин поде поредния ритуален напев във възхвала на Лот.

— Десет седмици! — дочу се последният писък на прислужницата. Гласът ѝ беше толкова могъщ и ужасяващ, че мрачните елфи от простолюдието запушиха ушите си и затрепериха на пода.

И така, в продължение на седемдесет цикъла на Нарбондел — часовникът, отмерващ времето в Мензоберанзан — всички членове на дома До'Урден се събираха в големия параклис и пееха обредни молитви във възхвала на Кралицата на Паяците. Дайнин и Ризен наставляваха съbralите се и даваха правилния тон, а матрона Малис и нейните дъщери работеха над трупа на Закнафейн с различни вълшебни мазила и комбинации от силни заклинания.

Съживяването на труп беше простишка магия за една върховна жрица, но Зин-карла изискваше много повече усилия и умения. Духът — неживият, както щеше да се нарича крайният резултат от заклинанието — щеше да бъде зомби, надарено с всички умения, притежавани някога от предишната му форма, и контролирано от матроната — майка, определена от Лот. Това беше най-ценният дар на Кралицата на Паяците. Рядко го пожелаваха и още по-рядко божеството възнаграждаваше с него някоя от матроните. Зин-карла — връщането на духа в мъртво тяло — беше рисковано начинание. Необходима бе много силна воля на жриците, извършващи заклинанието, за да запазят само желаните от тях умения на неживия и да го лишат от нежеланите спомени и емоции. Предначертаният път

трябващо да се следва с пълно и ясно съзнание, с абсолютен самоконтрол и волева дисциплина — всичко това беше необходимо на една върховна жрица, за да участва в Зин-карла. Заклинанието се даряваше само за постигането на определени и ясни цели. Всяка стъпка встрани от предназначения път означаваше само едно — провал.

А Лот не търпеше такива.

6

БЛАНГДЕНСТОУН

Дризт никога не беше виждал град като Блингденгоун. Когато стражите го избутаха през огромните, обковани с желязо, каменни врати, мрачният елф бе очаквал да види град подобен на Мензоберанзан, само че по-малък. Ала представите му бяха много далече от истината.

Мензоберанзан беше разположен в една огромна пещера, а Блингденстоун бе съставен от няколко пещери, свързани посредством мънички тунели, Дризт влезе в най-голямото подземие от комплекса, което се намираше точно зад огромната порта. Там се помещаваха пазителите на града и пещерата беше пригодена единствено за защита. Навсякъде се виждаха многобройни тераси и стотици гладки стълби, които се изкачваха нагоре или слизаха надолу. Те бяха направени с една цел — за да бъде нападнат отблизо някой гном, на врага щеше да се наложи да слезе от няколко нива и да се изкачи по няколко други. Нисички огради от идеално полирани камък ограждаха пътеките и се виеха покрай високите и дебели стени, предназначени да задържат атакуващите войски, приклещени задълго в най-откритите части на града.

Много свиърфнебли се втурнаха към постовете си, за да потвърдят слуха, че мрачен елф е бил въведен през главните порти на града. Гномовете се взираха в Дризт от всеки ъгъл и от всяка тераса, но той не можеше да каже със сигурност дали в очите им се четеше любопитство или възмущение. При всеки случай, те бяха подгответи за всяко негово действие — в ръцете си държаха лъкове и тежки арбалети готови за стрелба.

Свиърфнеблите поведоха Дризт през пещерата, слизаха и се качваха по многобройните стълби, винаги минаваха по оградените пътечки и винаги бяха придружавани поне от няколко стражи. Пътят се извиваше, рязко се издигаше и спускаше многократно и единственият начин, по който Дризт можеше да запази ориентация, бе да гледа в тавана, който се виждаше дори и от най-ниските нива на подземието.

Мрачният елф се усмихна на себе си при мисълта, че дори в пещерата да нямаше жива душа, неприятелските войски щяха да се лутат напразно с часове докато намерят пътя си в тази плетеница от пътеки.

В края на един нисък и тесен коридор, в който лукавите гномове трябваше да преминат един по един, а Дризт — да се навежда при всяка стъпка, групичката достигна до самия вход на града.

Неговата пещера също беше просторна и изградена на няколко нива, но не беше толкова дълга, колкото предишното подземие. Терасите бяха по-малобройни, навсякъде по стените се виждаха входове към други тунели, а на няколко места дори гореше огън — тази гледка не се срещаше често в Подземния мрак, защото там не беше лесно да се намери гориво.

В очите на Дризт Блингденстоун беше светъл, топъл и в никакъв случай неприветлив град.

Въпреки ситуацията, в която се намираше, мрачният елф се почувства спокоен, докато наблюдаваше заетите с всекидневните си задължения свиърфнебли те го поглеждаха с любопитни очи, но не се спираха задълго — гномовете от Блингденстоун бяха трудолюбив народ и нямаха много време, за да зяпат и да се мотаят.

Стражата отново поведе Дризт по ясно очертани пътеки. Тези в града не бяха толкова лъкатушни и трудни за запомняне, колкото във входната пещера. А пътищата се простираха гладки и прави и очевидно всички водеха към голямата сграда в центъра града.

Водачът на групата, придружаваща Дризт, забърза напред, за да разговоря с двамата копиеносци, панелите на каменното здание. Единият от тях се втурна в сградата, докато другият разтвори металните порти пред патрула и затворника. За прът път, откакто ща влезли в града, свиърфнеблите бързаха. Те забути Дризт през лъкатушните коридори на постройка, докато стигнаха до една кръгла стая с нисък таван, не по-дълга от осем фута. Тя беше съвсем празна, с изключение на каменния стол, поставен в средата помещението. Веднага щом го сложиха да седне в, него Дризт разбра неговото предназначение. Железни белезници щракнаха около китките и краката на мрачния елф, всяка негова става беше пристегната каменния стол. Свиърфнеблите не бяха нежни, но когато стегнатата верига се впи в ребрата на Дризт и й потръпна от болка, един гном бързо се завтече

към него и я махна. После отново я пристегна около затворника, но този път го направи по- внимателно.

Когато приключиха, свиърфнеблите оставиха Дризт сам в мрачната и празна стая. Каменната порта се затвори с тъп звук, сякаш никога отново няма да я отворят. Отвън не се чуваше нищо.

Часовете минаваха един след друг.

Дризт напрегна мускулите си, опитваше се да разхлаби стегнатите около себе си вериги. Завъртя едната си ръка на всички страни. Поиска да я измъкне от белезниците, но болката от впитото в китката му желязо му помогна да се върне към реалността и го накара да преосмисли действията си. Отново се обръщаше за помощ към ловеца, който имаше само една цел — да оцелее, и едно-единствено желание — да избяга.

— Не! — изкрешя Дризт и събра всички сили, за да възвърне самоконтрола си. Нима ловецът владееше толкова голяма част от собствената му същност? Дризт сам бе взел решение да дойде тук и всичко бе минало много по-добре от очакваното — сега не беше моментът за отчаяни действия. Но дали ловецът беше толкова силен, дали щеше да надделее над разума му?

Дризт не намери време да си отговори на тези въпроси. В този миг вратата се отвори с тръсък и седем, съдейки по бръчките, набраздили лицата им, възрастни свиърфнебли влязоха в помещението и се наредиха около каменния стол. Мрачният елф забеляза високото обществено положение на тези гноми. Всички бяха облечени с роби от фина материя, за разлика от охраната, която носеше кожени куртки, общити с пръстени от митрил.

Свиърфнеблите обикаляха около мрачния елф, разглеждаха го внимателно и говореха оживено на неразбираемия си език. Един от тях вдигна взетия от кесийката на Дризт символ на дома До'Урден и промърмори:

— Мензоберанзан?

Елфът кимна, доколкото позволяващо желязната яка, пристегната около врата му. Изгаряше от желание да установи някакъв контакт с гномовете, но е имаха други намерения и продължиха своя разговор, дори още по-оживени и развълнувани от преди, това продължи дълги мигове и Дризт усети по интонацията на гласовете им, че част от тях не са никак доволни от факта, че държат като затворник мрачен елф от

града на най-ужасния им и омразен враг. Тонът им беше толкова гневен, че Дризт всеки миг очакваше някой да се обърне към него и да му пререже Гърлото.

Но, разбира се, това не се случи. Лукавите гномове не бяха нито глупави, нито жестоки същества. Един от групата се обърна, приближи се към Дризт, погледна го в очите и заговори на колеблив, но без съмнение разбираем език — езикът на мрачните елфи.

— В името на камъка, защо си дошъл?

Пленникът не знаеше какво да отговори на простицкия въпрос. Откъде ли можеше да започне разказа си за дългите години самота, прекарани в земите на Подземния мрак? Как можеше да им обясни решението си да остави злите си събратя и да заживее в съгласие със собствените си принципи?

— Аз съм приятел — отвърна Дризт и се притесни от глупавия си и неточен отговор.

На гнома явно не му изглеждаше такъв. Той потърка голата си брадичка и се замисли дълбоко.

— Ти... ти идваш от Мензоберанзан, нали? — попита след малко той, а гърбавият му нос се сбръчкваше при всяка дума.

— Да — отвърна малко по-уверено Дризт.

Възрастният гном леко наклони глава, подканяйки мрачния елф да продължи.

— Напуснах Мензоберанзан преди много години — опита се да обясни той, а очите му сякаш се взираха в миналото, докато си припомняше живота, от който се бе отказал. — Този град не беше моет дом.

— А-а, но ти лъжеш, мрачни елфе! — изкрещя гномът и размаха символа на дома До'Урден, без да вникне в смисъла на казаното от Дризт.

— Дълго време живях в града на мрачните елфи. Аз съм Дризт До'Урден, някога бях втори син в дома До'Урден — побърза да отговори пленникът, погледна към символа, белязан със знака на неговия дом, и се опита да обясни: — Даермон Н'а'шесбаернон.

Гномът се обърна към събратята си, които изведнъж заговориха едновременно. Елфът се изненада, когато един от тях кимна развлнувано, сякаш познаваше древното название на дома.

Този свиърфнебъл, който разпитваше Дризт, потърка с пръсти сбръчканите си устни и като премляскващо ужасно започна да обмисля следващия си въпрос.

— Доколкото сме наясно, домът До'Урден все още съществува — равно отбеляза той. Очакващо някаква реакция от Дризт, но когато елфът не реагира, гномът изкрещя обвинително: — Ти не си бездомник!

Дризт се зачуди. Откъде свиърфнеблите знаеха това?

— Аз съм бездомник по собствена воля... — опита се да обясни той.

— Значи така било, мрачни елфе — отвърна спокойно разпитващият. — Ти си тук по собствена воля — това мога да го повярвам. Но бездомник?! В името на камъните, та ти си мрачен елф — лицето на лукавия гном изведнъж се изкриви страховито, — ти си...

— Шпионин! — извика той, после бързо се успокои и стойката му се отпусна.

Дризт го гледаше внимателно. Нима този свиърфнебъл променяше темперамента си нарочно? Но го правеше толкова рязко и умело само за да държи пленниците си в напрежение? Дали всички от расата му бяха толкова непредвидими и неуравновесени? Мрачният елф се зачуди и се опита да си спомни подробности от предишната си среща с лукавите гномове. Точно в този момент, гномът-следовател бръкна в дълбокия джоб на дебелата си роба и извади от там една статуетка.

— Кажи, но ми кажи истината, мрачни елфе, за да си спестиш мъките. Кажи ми какво е това? — тихично попита лукавият гном.

Дризт отново усети напрежението в мускулите си. Ловецът искаше да повика Гуенивар, за да разкъса на парченца тези стари гномове. Един от тях сигурно пазеше ключа за оковите... и Дризт щеше да е свободен...

Мрачният елф отърси главата си от тези мисли и забрави за ловеца. Знаеше в какво отчаяно положение ще се окаже още от първия миг, в който бе решил да дойде в Блингденстоун. Ако свиърфнеблите наистина вярваха, че е шпионин, те със сигурност щяха да го екзекутират. А ако не бяха сигурни в намеренията му, дали щяха да се смилят над живота му? Дали щяха да посмеят да го сторят?

— Беше глупаво да идвам тук — прошепна Дризт, осъзнавайки дилемата, пред която беше поставил себе си и лукавите гномове. Ловецът се бореше, искаше отново да владее съзнанието му. Трябваше да каже само една думичка и пантерата щеше да е тук.

— Не! — изкрещя мрачният елф за втори път през този ден, за да прогони тъмната страна от собствената си същност. Свиърфнеблите отскочиха назад, уплашени, че Дризт ще направи заклинание. В гърдите на мрачния елф се заби стрела, която изпусна силен газ.

Пленникът вдиша парите и започна да губи съзнание. Чуваше как свиърфнеблите се суетят около него и обсъждат съдбата му на непознатия си език. Видя сянката на един гном да се приближава и да сграбчва ръцете му в търсене на следи от магия или магически предмети.

Когато съзнанието и зрението на Дризт се проясниха, всичко си беше както преди да припадне. Фигурката от черен оникс се появи пред очите му.

— Какво е това — попита го същият глас, само че този път звучеше по-настоятелно.

— Приятел. Единственият ми приятел — прошепна мрачният елф и дълбоко се замисли за следващите си действия. Не можеше да вини свиърфнеблите, ако решаха да го убият, но Гуенивар — тя трябваше да е нещо повече от статуетка, красяща мантията на някой незнаен гном.

— Името й е Гуенивар — обясни Дризт. — Повикайте пантерата и тя ще дойде като ваш съюзник и приятел. Пазете я добре — тя е много ценна и притежава могъща сила.

Гномът огледа фигурката с предпазливо любопитство, после се обърна към своя пленник и реши, че не може да му има доверие. Подаде статуетката на един от събрата си и го отпрати навън. Ако мрачният елф казваше истината, а гномът вярваше, че е така, Дризт току-що им бе издал тайната на един много ценен и вълшебен предмет. Още по-изумително бе, че ако казваше истината, това означаваше, че току-що се бе отказал и от единствения си шанс за бягство. Гномът-следовател беше живял близо два века, познаваше природата на мрачните елфи толкова, колкото и своята собствена, и знаеше, че когато един мрачен елф се държи непредсказуемо, а този пленник несъмнено го правеше, това е тревожен факт за много от

свиърфнеблите. Техният най-омразен враг се славеше като зъл и жесток и, когато един мрачен елф не се различаваше от общия модел на поведение, гномите имаха правото да го убият незабавно и безмилостно. Но какво трябваше да правят свиърфнеблите с този елф, който показваше необичайни за расата си нравственост и морал?

Гномовете подновиха разговора помежду си и съвсем забравиха за Дризт. След малко всички напуснаха стаята, с изключение на онзи свиърфнебъл, който говореше езика на мрачните елфи.

— Какво ще правите? — осмели се да попита Дризт.

— Тук само кралят издава присъдите — сериозно отвърна възрастният гном. — След няколко дни ще се произнесе по твоя случай, това зависи от наблюденията на неговите съветници, с които ти вече се срещна — добави следователят-свиърфнебъл и се поклони ниско. После, докато се изправяше, той погледна Дризт в очите и му каза направо: — Опасявам се, че ще бъдеш екзекутиран.

Дризт кимна, примирен с логиката, която щеше да доведе до собствената му смърт.

— Но аз вярвам, че ти си по-различен от другите мрачни елфи. Също така мисля, че ще предложа да те помилват, или поне да проявят милост при изпълнението на присъдата ти — заяви гномът, бързо повдигна набитите си рамене, обърна се и се отправи към вратата.

Думите му събудиха стари спомени в сърцето на Дризт. Преди години друг свиърфнебъл му бе говорил по същия начин, бе използвал почти същите думи.

— Почакай — извика мрачният елф. Гномът спря и се обърна, но пленникът мълчеше. Опитваше се да си спомни името на онзи гном, когото бе спасил при онази случка преди повече от десет години.

— Какво има? — нетърпеливо попита възрастният следовател.

— Един гном — разгорещено и несвързано започна Дризт. — Мисля, че е от вашия град. Да, от тук трябва да е.

— Познаваш някого от народа ми, така ли? — опита се да го насочи гномът и пристъпи към каменния стол. — Кажи ми името му.

— Не мога да си го спомня — отвърна Дризт. — Преди много време — около десет години — участвах в един военен отряд. Бяхме се с група свиърфнебли, навлезли в земите ни — той потрепери, когато съзря неодобрителния поглед на възрастния гном, но въпреки това продължи. Знаеше, че гномът, който бе спасил, можеше да се окаже

единствената му надежда. — Тогава оцеля само един свиърфнебъл и мисля, че се завърна в Блингденстоун.

— Как се казваше той? — ядосано попита гномът, кръстосал ръце и потупващ нервно с крак по каменния под.

— Не си спомням — призна Дризт.

— Но защо ми казваш това? — изрева възрастният свиърфнебъл.

— Мислех те за различен от...

— В битката той изгуби ръцете си — прекъсна го мрачният елф.

— Моля те, сигурно го познаваш.

— Белвар? — начаса попита гномът. Това име извика още повече спомени в Дризт.

— Белвар Дисенгалп — извика Дризт. — Значи е жив може би си спомня...

— Той никога няма да забрави онзи ужасен ден, мрачен елфе! — гневно процеди през зъби гномът. — Никой Блингденстоун няма да забрави онзи отвратителен ден!

— Доведете го. Повикайте Белвар Дисенгалп — замоли се Дризт.

Гномът се измъкна заднишком от стаята, поклащащи невярващо глава — този елф не спираше да го изненадва.

Каменната врата се затвори с трясък и остави Дзирт сам в размишления за преходността на живота и на надеждата, на която не смееше да се надява.

* * *

Точно когато Дайнин влезе в преддверието на параклиса, Малис казваше на Ризен:

— Нима си мислеше, че ще те оставя да си отидеш от мен? Това беше само тактически ход, за да присия подозренията на СиНафей Хюнет.

— Благодаря Ви, матрона Малис — отвърна патронът с искрено облекчение. Кланяйки се на всяка стъпка, той се отдалечи от трона ѝ и Малис огледа съbralата се във фоайето фамилия.

— Дойде краят на седмиците тежък труд — заяви тя. — Постигнахме Зин-карла!

Дайнин стискаше нетърпеливо ръце. Само върховните жрици от семейството бяха видели резултата от работата си. По даден от Малис знак, Виерна застана до едната стена на стаята и дръпна завесата, която я закриваше. Там стоеше Повелите лят на меча, Закнафейн, и вече не приличаше на разложен труп — изглеждаше толкова жизнен и енергичен, колкото и преди смъртта си.

Първият син на До'Урден се олюя назад, когато Повелителят на меча се приближи и застана пред матроната.

— Красив си както винаги, скъпи ми Закнафейн — измърка Малис на зомбито, но неживото създание не отговори.

— И много по-послушен — добави Бриса и разсмя всички жрици в стаята.

— Това... той ли ще преследва Дризт? — осмели се да попита Дайнин, макар и много добре да знаеше, че не му е позволено да говори. Малис и останалите бяха толкова погълнати от присъствието на Закнафейн, че не забелязаха дързостта на първия син.

— Зак ще накаже брат ти така, както му се полага — с блеснали очи заяви матроната. — Но почакайте — студено добави тя, mestейки погледа си от зомбито към Ризен. — Много е красив. Безсрамният ми син няма да се уплаши от него.

Всички в залата си размениха объркани погледи. Чудеха се дали Малис продължава с опитите си да успокой Ризен, след всичко, което му бе причинила.

— Ела, съпруже мой — каза му тя. — Вдигни меча си и остави белег на лицето на мъртвия си съперник. Ще се почувствуваш добре, а и това ще всее ужас в сърцето на Дризт щом погледне към стария си учител!

Ризен пристъпи неуверено, но събра смелост щом се приближи към зомбито. Закнафейн стоеше като статуя. Не дишаше, не мигаше — сякаш не съзнаваме нищо от случващото се покрай него. Ризен сложи ръка на дръжката на меча си и за последен път погледна към Малис — търсеше одобрението ѝ. Матроната кимна. С яростен рев той извади меча и замахна към лицето на Зак. Но не го докосна. Бързо като светкавица, зомбито се раздвижи. Два кеча изскочиха от ножниците, пресякоха пътя на Риен, спуснаха се надолу и се кръстосаха с идеална точност. Острието на обречения патрон излетя от ръкава му и преди да

е изрекъл и дума един от мечовете на Закнафейн преряза гърлото му, а другият се заби дълбоко в сърцето му.

Още преди да се е строполил на пода, Ризен беше мъртъв, но зомбито нямаше намерение да приключи така лесно. Оръжията на Закнафейн продължаваха атаката си, впиваха се и посичаха елфа десетки пъти преди Малис, задоволена от гледката, да му заповяда да спре.

— Този ме отегчаваше — оправда се тя пред невярващите си деца. — Избрах си друг патрон сред простолюдието.

Но не смъртта на Ризен беше причина за смяните погледи на всички в залата. Партьорите, които Малис избираше за свои съпрузи и патрони на дома, не ги интересуваха — и без това никой не се задържаше за дълго. Дъхът на всички присъстващи бе спрял при вида на невероятната бързина и умения на зомбито.

— Добър е, колкото беше и приживе — отбеляза Дайнин.

— Още по-добър! — отвърна Малис. — Същността на зомбито е същата, която Закнафейн притежаваше като войн — всяка негова мисъл и действие се подчиняват на бойните му умения. Нищо няма да го разсее от поставената му цел. Погледнете го, деца мои. Това е Зинкарла — безценният дар на Лот.

Матроната се обърна към Дайнин и се подсмихна дяволито.

— Отказвам да се приближа към това нещо — прошепна първият син. Опасяваше се, че страховитата му майка иска още една демонстрация.

Малис се засмя.

— Не се страхувай, синко. Нямам причина да те нараня.

Думите ѝ не успокоиха много Дайнин. Матроната не се нуждаеше от причина, за да нарани някого — накълцаният на парченца труп го доказваше съвсем ясно.

— Ти ще отведеш зомбито — заяви Малис.

— Къде? — колебливо попита първият син.

— Там. В онзи район, където срещнахте Дризт — обясни му тя.

— И аз ще трябва да вървя редом с това нещо? — уплашено промълви Дайнин.

— Ще го отведеш до там и ще го оставиш. Закнафейн познава жертвата си. Приложихме му и няколко заклинания, който ще му помогнат в преследването.

Застанала отстрани, Бриса изглеждаше притеснена.

— Какво има? — попита Малис, забелязала неодобрителната ѝ физиономия.

— Не се съмнявам в силата на зомбито, нито в магията, която сте му дала — започна неуверено Бриса.

Тя знаеше, че майка ѝ не търпи възражения, особено когато става дума за толкова важни дела.

— Още ли се страхуваш от най-малкия си брат? — попита я Малис.

Бриса не знаеше как да отговори.

— Успокой страховете си, колкото и основателни да са според теб — продължи равно матроната. — Това важи за всички ви. Закнафейн е дар от нашата богиня. Нищо в земите на Подземния мрак не може да го спре! — Върховната жрица погледна към неживото чудовище. — Няма да ме предадеш, нали, мой Повелителю на меча?

Закнафейн стоеше безчувствен, без дори да мигне, с ръце отпуснати до тялото и кървавите мечове в ножниците му. Приличаше на бездиханна статуя. Безжизнена.

Но всеки, който смяташе, че Закнафейн е лишен от живот трябваше само да хвърли поглед в краката му към осакатената, кървава купчина, която никога беше патронът на дома До'Урден.

ВТОРА ЧАСТ

БЕЛВАР

Приятелство: тази дума има различно значение за различните раси и култури, обитаващи земите на Подземния мрак и на Повърхността. В Мензоберанзан приятелствата се зараждат от взаимната изгода. Докато мрачните елфи имат полза от един съюз, той остава непокътнат. Ала расата ни не се слави със своята лоялност. В момента, в който един елф се убеди, че ще спечели повече и без своя съдружник, тогава на приятелството, както и на живота на ненужния приятел, се слага внезапен край.

През живота си аз нямах много приятели. Дори да бях живял хиляда години, предполагам, че това нямаше да се промени. Но нямам причина да съжаливам — тези, които ме наричаха свой приятел бяха прекрасни личности, които одухотвориха живота ми, придаха му нов смисъл.

Първи беше Закнафейн — моят баща и учител, който ми доказва, че не съм сам и че не греша като се придържам и живея според убежденията си. Той ме спаси от остриетата, от хаотичната и зла религия, от проклятието на моя народ.

Не се бях чувствал по-отчаян, когато срещнах безръкия гном, когото преди много години спасих от сигурна смърт — от безмилостния меч на Дайнин. Този свиърфнебъл ми се отплати напълно. При повторната ни

среща, този път в града на неговия народ, аз щях да бъда екзекутиран — и сам щях да предпочета смъртта — ако не беше помощта на Белвар Дисенгалп.

Времето, което прекарах в Блингденстоун — в града на лукавите гномове — ми се струва толкова кратко на фона на дългия ми живот. Но си спомням добре родното място на Белвар и неговия народ. Винаги ще го помня.

Тяхното общество беше първото, в което видях, че постигнатото може да се дължи на силна и задружна работа, а не на параноя и egoизъм. Свиърфнеблите се бореха заедно за оцеляване в опасните земи на Подземния мрак, изпълнени с неприятели. Заедно се трудеха безспирно, заедно дълбаеха в безкрайните си мини и намираха забавление във всичко, което вършеха.

Наистина няма нищо по-хубаво от споделените радости.

Дризт До'Урден

МНОГОПОЧТЕНИЯ НАДЗИРАТЕЛ

— Благодарим ви, че дойдохте, многоуважаеми надзирателю — каза един от свиърфнеблите, събрали се пред вратата на малката стаичка, в която държаха затворника. Всички старейшини се поклониха, когато надзирателят се приближи.

Белвар Дисенгалп потрепери при официалния поздрав. Така и не привикна с всичките лаври и слава, с които го кичеха от онзи ужасен ден преди десет години, в който мрачните елфи откриха миньорската им бригада в тунелите на изток от Блингденстоун, в близост до Мензоберанзан. Зверски осакатен и почти мъртъв от загубата на кръв, Белвар се бе завърнал в своя град като единствения оцелял от цялата група.

Съbralите се гномове се отдръпнаха от Белвар, за да му позволяят да огледа добре стаята и мрачния елф. За затворниците, приковани към стола, кръглото помещение представляваше една съвсем обикновена, изградена от солиден камък, стаичка само с един изход — тежката и обкована с желязо врата. Но в килията имаше прозорче, прикрито и от двете страни със звукова и зрителна измама, която позволяваше на пазачите да наблюдават затворника през цялото време.

За кратко Белвар остана загледан в Дризт.

— Той е мрачен елф — извика надзирателят със силния си, но сякаш разтревожен глас. Гномът не можеше да разбере защо го бяха повикали. — По нищо не се различава от събратята си.

— Затворникът твърди, че ви е срещнал в земите на Подземния мрак — прошепна един доста възрастен свиърфнебъл и сведе глава, докато изрече следващите си думи — В деня, в който претърпяхте ужасната загуба.

Белвар отново потрепери при споменаването на онзи ден. Колко ли пъти трябваше да го преживява на ново?

— Може и да е — отвърна той и повдигна рамене. Не мога да различавам мрачните елфи, а и нямам голямо желание да го правя.

— Съгласен съм — каза другият старейшина. — Всичките си приличат.

Когато лукавият гном заговори, Дризт обърна лицето си настани — точно срещу тях, — макар че не можеше нито да ги чуе, нито да ги види през каменната илюзия.

— Може би можеш да си спомниш името му, надзирателю — предположи друг гном и замълча, забелязал внезапния интерес, който бе проявил Белвар към мрачния елф.

В овалната стая нямаше светлина, а при тези условия очите на съществата с инфрачервено зрение светеха ярко. Обикновено тези очи изглеждаха като точки от червена светлина, но с Дризт До'Урден не беше така. Дори и в инфрачервения спектър очите на този мрачен елф изглеждаха ярко лилави.

Белвар помнеше тези очи.

— Магга каммара — прошепна той. — Дризт!

— Ти наистина го познаваш! — извикаха в един глас няколко свиърфнебли.

Белвар вдигна ръцете си, останали без китки — едната завършваща с острие на кирка, а другата — с чело на чук.

— Този мрачен елф, този Дризт — запъна се той, докато се опитваше да им обясни, — той е отговорен за състоянието ми!

Няколко свиърфнебли помислиха, че надзирателят е разгневен от спомена за загубата на ръцете си и зашепнаха молитви за обречения елф.

— Значи решението на крал Шниктик остава — каза един от тях.

— Мрачният елф трябва да се екзекутира моментално.

— Но той, този Дризт спаси живота ми — повиши тон Белвар. Всички насочиха недоверчивите си погледи към него, когато продължи: — Заповедта да отрежат ръцете ми не беше негова. Той поиска да се завърна в Блингденстоун, за да разкажа какво се случва на безразсъдните гномове, пристъпили във владенията на мрачните елфи. Но още тогава аз разбрах, не изрече тези думи, за да ме предпази от злите си събрата. Знам, че зад тях се криеше една истина — милосърдието!

* * *

Час по-късно Дризт беше навестен от един от съветниците свиърфнебли — този, който знаеше езика му и с когото бе разговарял по-рано.

— Кралят заповядда да бъдеш екзекутиран — заяви направо гномът, веднага щом се приближи до каменния стол.

— Разбирам — опита се да запази спокойствие Дризт. — Няма да се противя на решението ви — каза той, погледна към оковите си и добави. — Не че бих могъл.

Гномът мълчеше, загледан в непредвидимия си затворник — за миг не се съмняваше в неговата искреност. Преди да продължи, за да му разкаже събитията от деня, Дризт довърши мисълта си.

— Бих ви помолил само за една услуга — каза той. Старият свиърфнебъл не го прекъсна — беше любопитен да узнае молбата на този необикновен мрачен елф.

— Пантерата — обясни затворникът. — Ще видите — Гуенивар е безценна спътница и е наистина добра приятелка. Когато си отида от този свят, моля ви направете всичко възможно тя да попадне в ръцете на достоен господар — на Белвар Дисенгалп, може би. Добри гноме, умолявам ви да mi обещаете.

Старейшината поклати голата си глава, но не за да откаже на молбата — просто не можеше да повярва на очите и ушите си.

— Кралят съжалява, че ще постъпи така, но не можеше да поеме риска да ви държи жив — сериозно каза той, после широката му уста се разтегли в още по-ширака усмивка. — Но положението се промени!

Дризт наклони въпросително глава — не смееше да се надява.

— Надзирателят ви помни, мрачни елфе — заяви гномът. — Най-почитаемият надзирател — Белвар Дисенгалп — се застъпи за вас и ще поеме отговорността за вашия престой тук!

— Значи... няма да умра?

— Не... освен ако не ни принудиш да те убием.

— И ще mi разрешите да живея сред вас? В Блингденстоун? — едва изрече въпроса си Дризт.

— Само това ни остава да решим — отвърна гномът. — Белвар Дисенгалп се застъпи за теб, а това значи много. Ще живееш с него. А дали положението ще се промени или не... — той не довърши изречението си, а само сви рамене.

Дризт беше свободен. Навън го придружаваха няколко стражи, но въпреки това разходката из пещерите на Блингденстоун обнадежди мрачния елф. Всичко в града на свиърфнеблите изглеждаше толкова различно от Мензоберанзан. Мрачните елфи бяха превърнали своята пещера в безмерно красиво произведение на изкуството. Градът на гномовете също беше красив, но се отличаваше с постройките си от естествен камък. Мрачните елфи смятаха, че пещерата на Мензоберанзан им принадлежи. Оформяха я и я красяха по свой собствен вкус, докато свиърфнеблите приемаха неподправения облик на своя град.

Блингденстоун не можеше да се сравнява по необятност с пещерата на елфите. Таванът й беше толкова висок, че не се виждаше; на големи разстояния един от друг се издигаха прекрасни замъци — затворени укрепления, зад които се помещаваха домовете на фамилиите в града. Домът на свиърфнеблите беше самата пещера. Целият комплекс зад огромните каменни врати, обковани с метал, представляваше една-единствена структура — укритие от вечно дебнешците опасности на Подземния мрак. Всичко извояно и построено в Блингденстоун също беше различно — подпорните стени и дългите балкони бяха заоблени, гладки и плавно извити. В Мензоберанзан всичко бе ъгловато и остро като върховете на сталактитите. Из мрачния град се виеха улички, а терасите сякаш надничаха злокобно отвсякъде. Дризт си мислеше, че и двата града се отличаваха с характеристиките на расата, която ги обитаваше. Единият беше ръбест, а другият мек като чертите и сърцата — както си ги представяше мрачният елф — на неговите обитатели.

Домът на Белвар се намираше в едно закътано ъгълче на една от по-отдалечените пещери. Къщичката беше малка и каменна, построена около входа на една още по-малка пещерка. За разлика от повечето жилища на свиърфнеблите, това на Белвар разполагаше с врата. Един от гномите, охраняващи Дризт, почука на нея с дръжката на боздугана си.

— Приемете почитанията ни, многоуважаеми надзирателю! — извика той. — Доведохме мрачния елф по заповед на крал Шниктик.

Арестантът забеляза почителния тон, с който охраната се обръща към Белвар. В онзи ден, преди повече от десет години, се беше уплашил за него. Чудеше се дали това, че Дайнин бе отрязал

ръцете на злочестия гном не беше по-жестоко, отколкото да го убие. Осакатените трудно се справяха със суровата действителност на Подземния мрак.

Каменната врата се отвори и Белвар поздрави гостите си. Погледът му веднага се спря върху Дризт. Очите им се срещнаха по същия начин както преди десет години, точно преди да се разделят.

Мрачният елф видя тъгата в очите на надзирателя, но тя не беше изместила храбрата му гордост, макар и донякъде да я бе помрачила. Дризт не искаше да поглежда към осакатените му ръце — това щеше да събуди още неприятни спомени от онзи ужасен ден, но несъзнателно сведе поглед надолу по пълничкото тяло на Белвар към отпуснатите му ръце.

Забравил за страховете си, Дризт зяпна от учудване. Челото на чук, изработен от митрил, беше идеално прикрепено към дясната китка на Белвар. По повърхността му бяха гравирани сложни, но много красиви руни, изображения на земен дух и на няколко същества, каквите Дризт никога не беше виждал.

Приспособлението, прикрепено към лявата ръка на надзирателя не беше по-малко впечатляващо. То представляваше кирка от митрил, също гравирана с различни руни и изображения, от които най-впечатляващ беше летящият дракон, реещ се върху сплесканото острие на инструмента. Дризт можеше да усети магията в ръцете на гнома и разбра, че много други свиърфнебли — занаятчии и магьосници — бяха участвали в усъвършенстването на тези две приспособления.

Белвар позволи на елфа да разгледа новите му митрилни ръце, после отбеляза:

— Полезни са.

— Красиви са — прошепна Дризт, като говореше не само за чука и кирката. Инструментите наистина бяха прекрасни, но инкрустациите по тях бяха неописуеми. Ако един мрачен елф се завърнеше в Мензоберанзан, осакатен по такъв начин, той щеше да бъде отритнат, изхвърлен от собственото си семейство и принуден да се скита бездомен, докато някой негов сънародник не сложи край на мъките му. В обществото на мрачните елфи нямаше място за слаби и недъгави, но тук свиърфнелите явно приемаха Белвар и се грижеха за него по най-добрая начин.

Дризт вдигна глава и погледна надзирателя в очите.

— Ти ме помниш — каза той. — Страхувах се, че...

— По-късно ще поговорим, Дризт До'Урден — прекъсна го гномът и на езика на свиърфнеблите се обърна към стражата: — Свободни сте да си вървите, ако сте изпълнили задълженията си.

— Както наредите, много почитаеми надзирателю — отвърна един от тях. Дризт забеляза как, като чу титлата си, Белвар леко потръпна. — Кралят ни изпрати не само като охрана, но и като ваши придружители, докато не разберем истината за този мрачен елф.

— Вървете си тогава — отвърна надзирателят, а силният му глас се бе извисил почти яростно. — Отдавна знам истината за този елф — добави той и се обърна към Дризт. — Нищо не ме заплашва.

— Простете многоуважаеми...

— Извинени сте — отвърна рязко Белвар, разбрали, че гномът от охраната се кани да възрази. — А сега си вървете. Застъпил съм се за него, сега той е моя грижа и няма от какво да се страхувам.

Придружителите на Дризт се поклониха ниско и бавно се оттеглиха. Белвар покани мрачния елф да влезе през вратата, после леко го обърна, за да може да види гномовете от охраната, които застанаха на пост до близките сгради.

— Прекалено много се тревожат за здравето ми — сухо отбеляза надзирателят на езика на мрачните елфи.

— Трябва да сте благодарен, че така се грижат за вас — отвърна Дризт.

— Не съм неблагодарен! — ядоса се Белвар и ярка червенина заля лицето му.

Дризт прозря истината в тези думи. Гномът не беше неблагодарен — това беше вярно. Той просто не смяташе, че заслужава цялото това внимание. Мрачният елф запази разсъжденията за себе си, не искаше да смущава повече гордия свиърфнебъл.

Домът на Белвар не беше богато обзаведен. Имаше само една каменна маса, един стол, няколко полици с наредени по тях гърненца и стомни, и камина, преградена с желязна решетка. В задната стаичка — тази, която се намираше в по-малката пещера — зад грубо издялания й вход, се помещаваше спалнята на надзирателя. Тя беше съвсем празна, с изключение на хамака, простиращ се от едната стена на стаята до другата. Съвсем нов хамак, приготвен за Дризт, бе проснат на земята. На стената, в дъното на помещението, висеше окачена кожена куртка,

общита с халки от митрил, а под нея имаше струпана цяла камара чуvalи и кесии.

— Ще го окачим в другата стая — каза Белвар и посочи към хамака със своята ръка — чук. Дризт тръгна, за да го донесе, но надзирателят закачи мрачния елф с кирката си и го обърна към себе си.

— По-късно — обясни му той. — Първо ще ми разкажеш защо си дошъл — гномът спря погледа си върху изпокъсаните дрехи на Дризт и огледа мръсното му, изподраскано лице. Личеше си, че елфът е прекарал дълго време навън из тунелите. — Ще ми кажеш и откъде идваш — налага се да ми кажеш.

Мрачният елф седна тежко на каменния под и се облегна на стената.

— Дойдох тук, защото нямаше къде другаде да ида — честно си призна той.

— Кога напусна града си, Дризт До'Урден? — попита го меко Белвар. Дори и когато шепнеше, силният глас на гнома сякаш звънтише с чистотата на добре настроена камбана. Елфът се възхищаваше на емоционалния му диапазон и на това как успяваше да внуши искрено състрадание или страхопочитание само с лека промяна на тембъра.

Дризт повдигна рамене и се загледа в тавана, а в съзнанието си се връщаше далеч в миналото.

— Преди години. Изгубих представа за времето — промълви той и погледна към гнома. — Времето няма голямо значение в необятните проходи на Подземния мрак.

По опърпания вид на елфа си личеше, че казва истината, но въпреки това възрастният надзирател се учуди. Той се приближи към масата в средата на стаята и седна на столчето. Белвар бе виждал Дризт в битка, беше видял как мрачният елф победи земен дух, а това не беше никак лесно! Но ако казваше истината, ако наистина бе оцелял сам в земите на Подземния мрак толкова години, тогава надзирателят му дължеше много по-голямо уважение, отколкото изпитваше към него сега.

— Разкажи ми за приключенията си, Дризт До'Урден — подкани го Белвар. — Искам да знам всичко за теб, за да мога да разбера по-

добре желанието ти да дойдеш в града на най-големия враг на твоята раса.

Дризт доста помълча — чудеше се как и откъде да започне. Вярваше на Белвар Дисенгалп, а и нима имаше друг избор? Но не беше сигурен, че той ще разбере това, което го бе накарало да остави сигурността, която му предлагаше Мензоберанзан. Нима Белвар, който живееше в такова задружно и приятелски настроено общество, можеше да разбере колко отвратително място бе Мензоберанзан? Дризт се съмняваше, но... нима имаше друг избор.

И така Дризт тихичко разказа последните десет години от живота си на възрастния свиърфнебъл. Разказа му за предстоящата война между дома До'Урден и дома Хюнет, за срещата си с Масой и Алтън, за това как се бе сдобил с Гуенивар, за жертвоприношението на Закнафейн — баща, учител и приятел на Дризт, и за решението си да остави своя народ и злата му богиня Лот. Надзирателят разбра, че елфът говори за мрачната богиня, която гномовете наричаха Лот, но не се впусна в обяснения за местното наименование на Кралицата на Паяците. Ако Белвар се бе съмнявал в истинските намерения на Дризт през онзи злощастен ден преди години, то сега повярва, че преценката му за него е била правилна. Гномът усети, че се е разтреперил, докато неговият гост му разказваше за живота си в земите на Подземния мрак, за срещата си с василиска и за битката със собствените му брат и сестра.

Надзирателят бе разбрал всичко, макар че Дризт нито му бе споменал за причината да потърси свиърфнеблите, нито за мъката си от самотата и страха, че е започнал да губи истинската си същност и я е заменил с първичните си инстинкти за самосъхранение. Елфът наближи края на разказа си, стигна до последните дни, преди да се реши да влезе в Блингденстоун, и започна да подбира по- внимателно думите си. Все още не бе наясно с чувствата си, страхуваше се, че не знае кой е в действителност, и не беше готов да излага всичко на показ, колкото и голямо доверие да имаше в новия си приятел.

Надзирателят го изслуша внимателно, без да го прекъсва и дори след края на разказа остана мълчаливо загледан в Дризт. Разбираще болката, която му носеха спомените. Не се нуждаеше от повече информация, нито го помоли да му разкаже подробности от личен характер, които елфът нямаше да е готов да сподели.

— Магга каммара — прошепна сериозно възрастният гном.
Дризт надигна глава.

— В името на камъка — обясни значението Белвар. — Магга камара.

— В името на камъка — съгласи се гостът.
Последва дълго и неловко мълчание.

— Интересна е историята ти — тихо промълви Белвар, потупа Дризт по рамото и влезе в долната стаичка, за да донесе хамака. Още преди елфът да е станал, за да му помогне, надзирателят беше закачил новото му легло на кукички, забити в стените. — Спи спокойно, Дризт До'Урден — пожела му Белвар, преди да влезе в стаята си. — Тук нямаш врагове. Няма и чудовища, спотайващи се пред каменната ми врата.

Най-почетният надзирател се оттегли в спалнята си и Дризт остана сам с обърканите си мисли. Чувстваше се неловко, но надеждата му със сигурност се възвръщаше.

8

НЕПОЗНАТА

Както всеки ден от последните няколко седмици, Дризт наблюдаваше ежедневния труд, кипящ в града на свиърфнеблите, през отворената врата на Белвар. Имаше чувството, че животът му се намира в застой, че нищо не се случва. Откакто бе дошъл в този дом, не беше виждал Гуенивар, нито бе чувал нещо за нея; нямаше надежда, че скоро ще му върнат плаща пиуафи, ризницата от митрил или оръжията. Дризт търпеливо приемаше всичко това, защото знаеше, че сега и той, и Гуенивар са много по-добре, отколкото, когато живееха в тунелите на Подземния мрак; знаеше, че свиърфнеблите няма да повредят статуетката, нито вещите му. Мрачният елф стоеше, наблюдаваше и оставяше събитията да се развиват по правилния и естествен начин.

Този ден Белвар беше излязъл и това беше един от редките случаи, в които надзирателят, който обичаше уединението, напускаше жилището си. Въпреки че рядко разговаряха — Белвар не беше от онези, които говореха само за да чуват звука на собствения си глас — Дризт осъзна, че гномът му липсва. Между тях бе възникнало силно приятелство.

Група млади свиърфнебли минаха наблизо и изкрещяха няколко думи на елфа, живеещ в къщата на Белвар. Това се бе случвало много пъти — по-често през първите дни след настаняването на Дризт. В началото се чудеше дали го поздравяват или обиждат, но сега мрачният елф разбра основното значение на приятелския поздрав. Белвар беше посветил част от времето си, за да го научи на основните думи от езика на гномите.

Надзирателят се върна няколко часа по-късно и завари Дризт да седи на каменното столче и да наблюдава света през прозорчето.

— Кажи ми, мрачни елфе — попита със сърденния си, melodичен глас гномът, — какво виждаш, когато ни гледаш? Толкова ли сме различни от теб?

— Виждам надежда — отвърна Дризт, — но виждам и отчаяние.

Белвар разбра думите му. Той знаеше, че според разбиранятията на мрачните елфи обществото на свиърфнеблите беше устроено добре, но новият му приятел наблюдаваше оживения Блингденстоун само отдалеч и това навяваше тъжни спомени в сърцето му.

— Днес се срещнах с крал Шниктик — сподели надзирателят. — Да ти кажа право, той е доста заинтересован от теб.

— Любопитен сигурно е по-подходяща дума — отвърна Дризт и докато го казваше на лицето му се изписа усмивка. Белвар се почуди колко ли болка се крие зад нея.

— Любопитен, щом казваш — промълви той и се поклони леко и извинително, отстъпвайки пред прямотата на Дризт. — Трябва да знаеш, че много се различаваш от представата ни за мрачните елфи, затова, моля те, не се обиждай.

— Не се обиждам — искрено отвърна Дризт. — Ти и твоят народ направихте толкова много за мен, колкото не съм се и надявал. Дори и да ме бяхте убили още на първия ден щом влязох в града, аз щях да приема съдбата си, без да обвинявам свиърфнеблите.

Белвар проследи погледа на Дризт, вперен в съbralите се отвън младежи.

— Иди при тях — предложи му надзирателят.

Елфът го погледна изненадано. Откакто бе тук, в тази къща, гномът никога не му бе предлагал подобно нещо. Дризт предположи, че ще продължи да бъде гост на своя приятел и че Белвар, от своя страна, ще трябва да отговаря за всичките му действия.

Надзирателят кимна към вратата, мълчаливо повтаряйки предложението си. Дризт отново погледна навън. В средата на пещерата групата младежи се състезаваха кой ще хвърли огромната скала върху една статуя на василиск, направена от камък и остарели брони, която приличаше досущ на чудовището. Свиърфнеблите владееха майсторски изкуството на илюзиите и един магьосник беше използвал мъничко вълшебство, за да заглади всички ръбове по статуята и да я направи да изглежда още по-истинска.

— Мрачен елфе, трябва да започнеш да излизаш понякога — посъветва го Белвар. — Докога ще стоиш вътре? Нима голите стени на моя дом са ти достатъчни?

— На теб ти подхождат идеално — отвърна Дризт малко по-остро, отколкото бе искал.

Надзирателят кимна и бавно се завъртя, за да огледа стаята си.

— Значи така било — тихо промълви той и по тона му мрачният елф разбра, че го е наранил доста с думите си. Гномът се обърна към Дризт: — Магга камара, мрачни елфе — въздъхна той, а на кръглото му лице се изписа смилено изражение. — Нека това да ти е за урок.

— Но защо? — развълнува се гостът. — Защо Белвар Дисенгалп, най-почетният надзирател — гномът отново потръпна, като чу титлата си, — предпочита да стои затворен в сенките на собствената си къща?

Възрастният свиърфнебъл решително стисна устни и присви тъмните си очи.

— Излизай — отекна гласът му. — Ти си млад, мрачен елфе, целият ти живот лежи пред теб. Аз вече съм стар, дните ми са преброени.

— Не си толкова стар — възрази Дризт, убеден, че този път ще притисне упорития свиърфнебъл и той, ще му разкаже кое е това, което така силно го тревожи. Но Белвар просто се обърна, мълчаливо влезе в спалнята си и спусна след себе си завесата, която му служеше за врата.

Мрачният елф поклати глава и от безсилие удари с юмрук по дланта си. Белвар беше направил толкова много за него — беше го избавил от тежката присъда на крал Шниктик, през последните седмици бяха станали приятели, той го бе научил на езика на свиърфнеблите и на техните привички. Дризт виждаше, че гномът страда от нещо и искаше да му помогне по някакъв начин, да му се отблагодари. Искаше да се затича към стаята, да махне завесата и да поговори с надзирателя, да го накара да сподели мрачните си мисли.

Но елфът все още не можеше да се държи така дръзко с новия си приятел. Закле се, че с времето ще се опита да разбере болката му, но сега трябваше да се справи със собствената си нерешителност. Белвар му бе дал разрешението си да излезе навън в Блингденстоун!

Дризт погледна към групичката. Трима младежи стояха неподвижни пред статуята на василиска, сякаш се преструваха на вкаменени от чудовището. От любопитство мрачният елф се приближи към вратата, за да погледа от там, и преди да е усетил какво прави, вече беше излязъл навън и вървеше към гномовете.

Щом се приближи, те прекъснаха играта си. Искаха да се запознаят с мрачния елф, за когото се говореше от седмици.

Младежите се втурнаха към него, наобиколиха го и тихичко започнаха да го обсъждат.

Когато свиърфнеблите се струпаха около него, Дризт усети, че мускулите му се напрягат. Първичните инстинкти на ловеца в него го накараха да се почувства уязвим и застрашен. Мрачният елф събра всичките си сили и се помъчи да овладее чувствата си — започна непрекъснато да си повтаря, че тези гноми няма да го наранят и не са му врагове.

— Привет, мрачни елфе, приятелю на Белвар Дисенгалп — поздрави го един от тях. — Аз съм Селдиг. Сега съм само многообещаващ начинаещ, но след три години ще стана миньор — откривател.

Дризт не успя да разбере всичко казано от младежа — така бързо говореше той, — но разбра каква ще е бъдещата му професия. Белвар му бе разказал за миньорите — откриватели, които пътуваха из тунелите на Подземния мрак, търсеха находища на минерали и скъпоценни камъни и се ползваха с най-голямо уважение в целия град.

След кратко мълчание елфът отвърна на поздрава:

— Здравей, Селдиг. Аз съм Дризт До'Урден — каза той и скръсти ръце пред гърдите си — не знаеше какво друго да направи. В Мензоберанзан, пък и навсякъде из Подземния мрак, този жест означаваше „мир“ и Дризт се надяваше, че гномовете ще разберат намеренията му.

Свиърфнеблите се спогледаха един друг, отвърнаха със същия жест и се усмихнаха, когато чуха облекчената въздишка на мрачния елф.

— Казват, че си живял в тунелите на Подземния мрак — продължи Селдиг и направи знак на Дризт да го последва до мястото, където играеха.

— Да, дълги години — отвърна той и закрачи след младия гном. Останалата част от групичката го последва почти пътно и това веднага събуди инстинктите му на ловец, но мрачният елф успя да ги овладее.

Компанията достигна до статуята на василиска, Селдиг седна върху нея и помоли Дризт да му разкаже няколко истории от своя живот.

Мрачният елф не беше сигурен, че ще се справи с разказа на езика на свиърфнеблите, но Селдиг и останалите не спираха да настояват. Накрая го убедиха. Дризт кимна и се изправи. Замисли се малко — опитваше да си спомни история, която ще се хареса на младежите — оглеждаше се наоколо из пещерата, търсеше нещо, което да го подсети... Погледът му се спря върху статуята на василиска.

— Това е василиск — обясни Селдиг.

— Знам. Срещал съм това същество — отвърна Дризт и се сепна от израженията на младите свиърфнебли. Всички, включително и Селдиг, се бяха наклонили леко напред, зяпнали от учудване, а в погледите им се четеше любопитство, ужас и възхищение.

— Мрачни елфе! Виждал си василиск? — скептично попита един от тях. — Истински, жив василиск?

Дризт се засмя, когато започна да разбира изумлението на младежите. Свиърфнеблите, за разлика от мрачните елфи, предпазваха най-младите членове на обществото си. Въпреки че тези гномове не бяха по-възрастни от Дризт, едва ли бяха напускали границите на Блингденстоун. На тяхната възраст мрачните елфи вече разполагаха с години практика в патрулните отряди, кръстосващи земите около Мензоберанзан. Това донякъде обясняваше поведението на гномовете, а и огромното чудовище не се срещаше често.

— Нали каза, че василиските не съществуват?! — ядоса се един свиърфнебъл и грубо бълсна друг по рамото.

— Не съм казвал подобно нещо! — отрече обвиненият гном и си върна за удара.

— Чичо ми е виждал василиск — похвали се друг.

— Драскулки по камъка, това е видял чичо ти! — изсмя се Селдиг. — Разправя, че това били следите на чудовището.

Дризт се усмихна още по-широко. Василиските бяха магически същества и се срещаха много по-често в другите измерения. Мрачните елфи, особено върховните жрици, често отваряха портали към тях и призоваваха чудовища, но в живота на лукавите гномове това едва ли се случваше. Малко бяха виждали истински василиск. Дризт се засмя с глас. Без съмнение още по-малко бяха тези, които се бяха завърнали, за да разкажат за срещата си с него.

— Ако чичо ти беше проследил следата и беше открил чудовището — продължаваше Селдиг, — сега щеше да си стои

вкаменен някъде там из тунелите! А те уверявам — камъните не разказват подобни истории!

Набеденият елф се огледа наоколо за някакво опровержение.

— Дризт До'Урден е виждал василиск, а дори не прилича на вкаменен! — възрази той и всички насочиха погледите си към Дризт.

— Наистина ли, мрачни елфе? — попита Селдиг. — Но, умолявам те, кажи ми истината.

— Видях. Само един.

— И му се изпълзна, преди да те е погледнал? — продължи да питат Селдиг, но всички възприеха вън роса му като реторичен.

— Изпълзна? — повтори думата Дризт, несигурен в значението й.

— Изпълзна, ъ-ъ, избяга — обясни Селдиг и поглед накъм един от младежите, който се престори на ужасен, после се олюя няколко крачки назад и побягна като обезумял. Когато се завърна, всички аплодираха изпълнението му и се посмяха заедно с Дризт.

— Избягал си преди василискът да те погледне? — повторно опитва Селдиг.

Мрачният елф сви рамене, леко притеснен, и Селдиг разбра, че той премълчава нещо.

— Не си?

— Не можех да... избягам — обясни Дризт. — Василискът беше нахлул в дома ми, беше избил част от добитъка ми. Къща — започна той, но спря, за да ся спомни правилната дума, — убежище не се намира лесно в дивия Подземен мрак. Веднъж открити и присвоени, тези земи трябва да се защитават на всяка цена.

— Би ли се с него? — извика някой от края на групичката.

— Замеря го отдалече с камъни? — попита Селдиг. — Това е най-сигурният начин.

Дризт погледна към купчината от огромни камъни, които гномове хвърляха по статуята, после погледна към крехката си фигура и се засмия:

— Не мога да вдигна и един от тези камъни.

— Как тогава? — настояващо Селдиг. — Трябва да ни кажеш.

Сега вече Дризт знаеше каква история да им разкаже. Мрачният елф помълча за миг, за да подреди мислите си. Изведнъж разбра, че думите, които бе научил на езика на свиърфнеблите не бяха

достатъчни, за да опише заплетената история и реши да я илюстрира с движения. Намери две колчета, донесени от гномите; обясни им, че това ще бъдат неговите ятагани и накрая провери дали статуята е достатъчно здрава, за да издържи тежестта му.

Нетърпеливи, младежите наобиколиха Дризт, докато той подготвяше сцената, докато спускаше кълбото от мрак върху главата на василиска и определяше мястото, което бе заемала неговата приятелка — пантерата Гуенивар. Свиърфнеблите седнаха с подвити колене, приведоха се напред и ахаха от учудване при всяка дума. Във въображението им статуята сякаш оживя и се превърна в бродещо наоколо чудовище, а Дризт — този странник в техния свят — се спотайваше в сянката на василиска.

Драмата се разигра, когато Дризт трябваше да изиграе битката с чудовището. С лекота той скочи върху гърба на василиска и внимателно започна да се изкачва по главата му. Младежите ахнаха от възхищение, мрачният елф се почувства грабнат от възбудата им и това подсили влиянието на спомените му.

Всичко изглеждаше толкова истинско.

Свиърфнеблите се приближиха още, нетърпеливи да станат свидетели на ослепителното майсторство с меча, което щеше да им покаже този забележителен мрачен елф, дошъл от земите на Подземния мрак. Но тогава се случи нещо ужасно.

Преди миг Дризт беше в ролята си на актьор, който забавлява публиката с една история за смелост и бойна техника. В следващия момент, когато елфът насочи дървения си „меч“ към статуята на чудовището, той вече не беше Дризт. Върху главата на василиска стоеше ловецът, точно както се бе случило през онзи ден в тунелите отвъд пещерата на мъха.

Колчетата се забиха в очите на чудовището, удари започнаха да се сипят по каменната му глава.

Свиърфнеблите се отдръпнаха назад, някои от страх, други от предпазливост. Ожесточен ловецът продължаваше да удря и бълска, и накрая камъкът се пропука. Главата на василиска се отчупи и падна на земята, а мрачният елф загуби равновесие, търколи се надолу на кълбо, скочи на крака и отново се хвърли срещу чудовището, размахвайки колчетата си. Дървените остринета се натрошиха, длани на Дризт се обляха с кръв, но ловецът не се предаваше.

Силни гномски ръце сграбчиха елфа за раменете и се опитаха да го спрат, но той се обърна към новите си противници. Те бяха по-силни от него, двама го държаха здраво, но загубиха равновесие след няколко сръчни извивания. Ловецът ги изрита в коленете, падна на своите, търкoli се на кълбо и хвърли двамата пазачи на земята.

Ловецът вече беше на крака, заел позиция със счупените си оstriета, когато към него се приближи поредният неприятел.

Безстрашният Белвар, разперил ръце, за да му покаже, че няма да се отбранява и няма да го нарани, не спираше да вика:

— Дризт! Дризт До'Урден!

Погледът на ловеца се спря върху чука и кирката на възрастния свиърфнебъл и в главата му изникнаха бледи спомени. Изведнъж той отново беше Дризт До'Урден. Ужасен и засрамен той пусна колчетата на земята, погледна разкъсаните си длани и изпадна в несвяст.

Преди да падне, Белвар успя да го хване, вдигна го на ръце, отнесе го в дома си и го положи в хамака.

* * *

Дризт спа неспокойно, пробуждан от кошмари — спомени за Подземния мрак и за онази негова тъмна страна, от която не можеше да избяга.

По-късно през нощта Белвар влезе в стаята и завари мрачният елф седнал на ръба на каменната масичка.

— Как бих могъл да ти обясня? — заговори гостът. — Как бих могъл да се извиня?

— Не е нужно да го правиш — заяви гномът.

Дризт го изгледа скептично.

— Ти не разбиращ — започна той, чудейки се как да обясни на надзирателя какво бе надделяло над разума му.

— Дълги години си живял в Подземния мрак. Оцелял си там, където другите не могат — промълви Белвар.

— Наистина ли съм оцелял? — зачуди се Дризт.

Белвар легко потупа мрачния елф по рамото и седна до него на масата. Там останаха през цялата нощ. Дризт не продума нищо, гномът

също не настоя да продължат разговора си. Той знаеше какво трябва да стори сега — да бъде до него и мълчаливо да го подкрепя.

Не усетиха колко време е минало така, но накрая гласът на Селдиг ги извади от унеса:

— Излез, Дризт До'Урден — викаше момчето отвън. — Излез и ни разкажи още истории от Подземния мрак.

Дризт погледна учудено към Белвар — не знаеше дали молбата на младежа не е никаква шега или гаден номер.

Усмивката на надзирателя разсея опасенията му.

— Магга каммара, мрачни елфе — засмя се той. — Няма да те оставят на спокойствие.

— Кажи им да си вървят — настоя Дризт.

— Нима ще се оставиш така? — запита възрастният гном, а гласът му вече не звучеше така мек. — Ще се предадеш?! Ти, който си оцелял в необитаемите тунели на Подземния мрак?

— Прекалено съм опасен — отчаяно обясни елфът, опитвайки се да намери подходящите думи. — Не мога да го владея... не мога да се отърва от...

— Върви при тях, мрачни елфе — заяви Белвар. — Този път те ще внимават повече.

— Но този... звяр... той ме преследва — опитваше се да му обясни Дризт.

— Може би, но не задълго — спокойно отвърна надзирателят. — Магга каммара, Дризт До'Урден! Пет седмици не са достатъчни в сравнение с годините, които си преживял в дивото. Ще имаш свободата си, ще се отървеш от този... звяр.

В тъмносивите очи на възрастния гном елфът откри загриженост и прямота.

— Само трябва да го поискаш — добави той.

— Хайде, Дризт До'Урден — завика отново Селдиг.

Този път Дризт отговори на повикването и занапред го правеше само той.

* * *

Кралят на миконидите наблюдаваше мрачния елф, кръстосващ из долчинката на мъха. Владетелят познаваше само един мрачен елф и това бе Дризт — неговият съюзник, който си бе тръгнал. Този тук не приличаше на него. Без да съзнава риска, който поема, единайсетфутовият миконид се спусна надолу, за да пресрещне непознатия.

Стиснал в ръце мечовете си, неживият Закнафейн не отстъпи назад, нито се опита да се скрие, когато Съществото, приличащо на жива гъба се приближи към него. Кралят на миконидите избълва облак спори, за да установи телепатична връзка с новодошлия.

Но неживите същества във две различни измерения и съзнанията им не се поддаваха на такива опити. Тялото на Закнафейн стоеше срещу миконида, но духът беше далеч, свързан с материалната обвивка, посредством волята на матрона Малис. Зомбито прекрачи последните няколко стъпки, които го деляха от гъбичния човек.

Миконидът избълва втори облак — този път от спори, предназначени да спрат мрачния елф — но и той не подейства. Зомбито настъпваше бавно и гигантът вдигна мощните си ръце, за да го спре. Закнафейн го блокира с два светковични удара на остриетата си и отряза крайниците на миконида. После заби мечовете в трупа му, наподобяваш пънче на гъба, и го прониза дълбоко. Кралят полетя назад и се строполи на земята.

От горичката на гъбите, множество стари и по-силни микониди се спуснаха надолу, за да спасят ранения си владетел. Неживото чудовище видя, че се приближават, но не реагира — то не знаеше какво е страх. Закнафейн довърши гиганта и спокойно се обърна, за да посрещне атаката на другите микониди. Те настъпваха напред, бълвайки най-различни видове спори. Зомбито не обърна внимание на облаците, които не можеха да му навредят, а съсредоточи вниманието си върху здравите като бухалки ръце на миконидите.

Гъбичните хора наобиколиха мрачния елф от всички страни и всички паднаха мъртви около него от безброй векове тази раса се грижеше за своята гора, живееше в мир и се интересуваше само от собствените си дела. Но когато зомбито се завърна от мъничкия тунел, отвеждащ до изоставената пещера, в която някога бе живял Дризт, гневът му не можеше да бъде спрян с молби и мирни предложения.

Неживият се втурна нагоре по стената към горичката на гъбите и посичаше всичко, изпречило се на пътя му.

Гигантските гъби падаха като отсечени дървета! Отдолу, малкото стадо уплашени роти хукна в панически бяг и се изгуби в тунелите на Подземния мрак. Няколкото останали микониди, видели могъществото и силата на мрачния елф, се разтичаха, за да се махнат от пътя му. Но гъбичните хора не се славеха с бързината си и Закнафейн ги подгони като обезумял. Толкова дълго бяха властвали в пещерата на мъха, толкова дълго се бяха грижили за горичката на гъбите, а сега само за миг всичко бе свършило.

9

ШЕПОТА В ТУНЕЛИТЕ

Въоръжен с чукове и кирки, патрулът на свиърфнеблите си проправяше път през лъкатушния, неравен тунел. Лукавите гномове не бяха далече от Блингденстоун. Бе изминал само един ден, откакто напуснаха града, но въпреки това се налагаше да се прегрупират в бойни формации, в които излизаха само в по-отдалечените райони на Подземния мрак. В тунела вонеше на смърт.

Водачът на групата усети, че наближават мястото на кръвопролитието, промъкна се тихо до една скала и предпазливо надникна над нея.

— Гоблини! — сигнализираха сетивата му на неговите събратята. Когато опасностите на Подземния мрак ги притискаха отвсякъде, свиърфнеблите рядко общуваха на глас — помежду им се зараждаше силна подсъзнателна телепатична връзка, с помощта, на която можеха да си разменят прости мисли. Гномовете от отряда здраво стиснаха дръжките на оръжията си и с объркани и напрегнати мисли започнаха да обсъждат бойната си тактика. Водачът, Единственият гном, надникнал от скалата към мястото на кръвопролитието, ги прекъсна със силата на волята си:

— Мъртви гоблини!

Той заобиколи скалата и всички го последваха към сцената на зловещото убийство. Наоколо лежаха разкъсаните посечени тела на десетки гоблини.

— Мрачен елф — прошепна един гном от отряда на свиърфнеблите, след като огледа с каква прецизност бяха нанесени раните и с каква лекота остриетата се бяха врязали в кожата на злощастните създания. От всички раси, обитаващи Подземния мрак, само мрачните елфи притежаваха такива тънки и зловещо остри мечове.

— Прекалено близко сме — отвърна мислено друг свиърфнебъл и удари по рамото проговорилият гном.

— Мъртви са от едно денонощие — заяви трети, без да обръща внимание на предупреждението на своя сънародник. — Мрачните елфи няма да стоят тук и да ни чакат — това не им е в природата.

— Клането на гоблини също — отвърна този, който бе настоял за тишина. — Особено когато могат да ги пленят!

— Щяха да ги пленят, ако са възнамерявали да се върнат в Мензоберанзан — отбеляза първият гном, после се обърна към водача:

— Главнокомандващи Крайгър, трябва веднага да се приберем в Блингденстоун и да докладваме за това кръвопролитие!

— Какво ще докладваме? — отвърна Крайгър. — Мъртви гоблини в тунелите? Че това се случва почти всеки ден в земите на Подземния мрак.

— Да, но това не е първият случай на подобни прояви из тези райони — възрази непредпазливият свиърфнебъл.

Главнокомандващият не можеше да отрече истината в думите на своя спътник, нито пък благоразумието на неговото предложение. Наскоро в Блингденстоун се бяха върнали още два отряда и двата докладваха за мъртви чудовища, намерени в тунелите на Подземния мрак и вероятно убити от мрачните елфи.

— Вижте още нещо — продължи друг гном, наведе се и взе кесията на един от гоблините. Развърза я и показва съдържанието ѝ на останалите от отряда. Беше пълна със златни и сребърни монети. — Кой мрачен елф е толкова нетърпелив, че да остави тук това съкровище? — добави той.

— Можем ли да бъдем сигурни, че всичко това е дело на мрачни елфи? — попита Крайгър, въпреки че всъщност не се съмняваше. — Може някое друго същество да е навлязло в земите ни. Може би някой е намерил оръжия на мрачни елфи — гоблин или орк?

С помощта на мислите си, всички от отряда веднага потвърдиха:

— Елфите са били!

— Раните са нанесени светкавично, но и с голяма точност — каза един от тях. — Не виждам никъде следи от чужда кръв, освен тези на гоблините. А и кой, освен мрачните елфи, има способността да убива по такъв начин — толкова ефикасно?

Главнокомандващият Крайгър тръгна надолу по тунела и започна да се оглежда наоколо. Търсеше никакви следи, които да му помогнат да разгадае тази мистерия. За разлика от повечето раси, лукавите

гномове притежаваха много силна връзка с камъка, но този път скалите не можаха да помогнат на водача. Гоблините бяха загинали от истинско оръжие, а не от острите нокти на чудовищата, бродещи из Подземния мрак. Не бяха взети в плен. Телата им лежаха проснати почти едно до друго, което несъмнено показваше, че злощастните създания не са имали време дори да избягат. Тези гоблини бяха убити толкова бързо — всичко говореше за намесата на отряд от около двайсетина мрачни елфа, но дори и да бяха само няколко, поне един от тях щеше да прерови и да ограби телата им.

— Накъде ще продължим, главнокомандващи? — попита Крайгър един от гномовете. — Напред, за да проучим минералното находище, или към Блингденстоун, за да съобщим за това, което видяхме?

Водачът беше лукав, стар свиърфнебъл и си мислеше, че знае всяка от тайните на Подземния мрак. Не обичаше загадките и по никакъв начин не можеше да си обясни случилото се в този район. Единственото, което можеше да стори сега, бе да стои тук, да се чуди и да почесва голото си теме в недоумение, а от това нямаше никаква полза.

Крайгър се върна назад при отряда и към мисловното им общуване. Никой не оспори решението му — лукавите гномове винаги полагаха всички възможни усилия, за да избегнат мрачните елфи.

Патрулът незабавно се прегрупира в стегнати редици и пое обратно към къщи.

Издигнат високо във въздуха, реещ се в сенките на високия таван и сталактитите, Закнафейн До'Урден последва гномовете и внимателно запомни пътя им.

* * *

Крал Шниктик се приведе леко напред в каменния си трон и дълбоко се замисли над думите на главнокомандващия. Съветниците на владетеля, насядали около него, също бяха обезпокоени, но и любопитни. Сведенията, получени току-що, само потвърждаваха двата разказа за вероятната поява на мрачни елфи в източните тунели.

— Защо тези от Мензоберанзан се промъкват край границите ни?

— попита един от съветниците, когато Крайгър приключи с рапорта.

— Шпионите не са ни уведомявали за предстояща война. Със сигурност щяхме да научим, ако Управляващият съвет на Мензоберанзан планира нещо драматично.

— Да, така е — съгласи се крал Шниктик, за да заглуши напрегнатата гълч, разнесла се след зловещото изказване на съветника.

— Все пак, напомням на всички, че не знаем със сигурност дали извършителите на тези убийства са мрачни елфи.

— Простете, кралю — неуверено започна Крайгър.

— Да, главнокомандващи — отвърна Шниктик и бавно размаха набитата си ръка — жест, с който подканяше водачът да запази възраженията за себе си. — Знам, че си много сигурен в наблюденията си. Познавам те достатъчно добре, за да мога да се доверя на преценката ти. Но докато този отряд мрачни елфи не бъде забелязан, не мога да предприема никакви мерки.

— При това положение можем само да се съгласим, че нещо много опасно е навлязло в източните ни земи — добави един от съветниците.

— Точно така — потвърди кралят на свиърфнеблите. — И трябва да научим какво. От днес нататък прекратявам миньорските експедиции в източните тунели — Шниктик отново размаха ръка, за да успокои предизвиканите от думите му въздишки и коментари. — Знам, че е докладвано за няколко богати находища на руда в този участък. При първа възможност ще се опитаме да ги усвоим, но в този момент земите на изток, североизток и югоизток се обявяват за територии, чийто достъп е разрешен само за бойните отряди. Числеността на патрулните групи ще бъде удвоена, както и броят на отделните им членове. Обсегът на действие също ще бъде разширен, за да обхване всички територии, намиращи се на три часа път от Блингденстоун. Трябва бързо да узнаем кой е извършителят на тези убийства.

— А шпионите ни в Мензоберанзан? — попита един от съветниците. — Трябва ли да се свържем с тях?

Шниктик протегна длани напред.

— Не се тревожете. Ще си отваряме очите на четири, но няма да позволим на врага да узнае, че подозирате намеренията му — кралят на свиърфнеблите не искаше да изказва опасенията си, че на шпионите

в Мензоберанзан не може напълно да се разчита. Информаторите на драго сърце приемаха скъпоценни камъни от гномовете в замяна на оскъдна информация, но ако влиятелните мрачни елфи в града планираха нещо голямо, шпионите най-вероятно щяха да играят двойна игра и да ги предадат.

— Ако от Мензоберанзан ни докладват за нещо необичайно — продължи кралят, — или ако открием, че нарушителите са наистина мрачни елфи, тогава ще предприемем по-сериозни действия. Дотогава, нека оставим патрулните отряди да научат каквото могат.

Крал Шниктик разпусна съвета и предпочете да остане сам в тронната зала, за да размисли над неприятните събития. В началото на същата седмица бе научил и за ожесточената атака на Дризт срещу статуята на василиска.

Изглежда Шниктик, кралят на Блингденстоун, напоследък научаваше повече за подвизите на мрачните елфи, отколкото му искаше.

* * *

Разузнавателните групи на свиърфнеблите навлизаха все подълбоко в източните тунели. Всички, дори и тези, които не постигаха никакъв резултат, се завръщаха в Блингденстоун изпълнени с подозрения. В земите на Подземния мрак всичко бе застинало в необичайна, ненарушима тишина. Нито един гном не беше пострадал, но никой не изгаряше от желание да участва в патрулните отряди. В тунелите се криеше нещо зло и те го усещаха с всичките си сетива, криеше се нещо, което убиваше без причина и без капка милост.

Един от патрулите откри пещерата на мъха, в която някога бе живял Дризт. Крал Шниктик се натъжи, когато научи за гибелта на миролюбивите микониди и за унищожението на така скъпоценната им гора от гъби.

Дълги дни отрядите се лутаха из тунелите, но не откриха и следа от убиеца. Въпреки всичко, продължиха да вярват, че в кръвопролитията са замесени потайните и жестоки мрачни елфи.

— Сега дори си имаме един от тях — напомни на краля един от съветниците му по време на обичайното за деня заседание.

— Причинил ли е някакви неприятности? — попита Шниктик.

— Нищожни — отвърна лукавият гном. — Много почитаемият Белвар Дисенгалп още се застъпва за него и го държи в къщата си като гост, а не като затворник. Не би ни позволил да му назначим стража.

— Наблюдавайте елфа — добави кралят, след като размисли, — но от разстояние. Ако той наистина ни е приятел, в което почитаемият Дисенгалп очевидно е сигурен, то не бива да го притесняваме с вмешателството си.

— Какво да правим с бойните отряди? — попита друг съветник, представител на пещерата, в която се помещаваше войската на града.
— Войниците ми се умориха. Не видяха нищо, освен няколко следи от битка, и не чуха нищо, освен звука на собствените си, провлачени от изтощение, стъпки.

— Трябва да сме нащрек — припомни му крал Шниктик. — Ако мрачните елфи са цял отряд...

— Не са — отвърна спокойно съветникът. — Не намерихме лагер, нито следи от такъв. Този патрул от Мензоберанзан, ако въобще е цял патрул, напада и после се укрива в някакво убежище, което не успяхме да открием. Вероятно е създадено с помощта на магия.

— И ако мрачните елфи наистина искаха да нахлuyят в Блингденстоун — заговори друг, — нима наистина щяха да оставят толкова много следи, доказващи присъствието им в тунелите. Убийството на гоблините, открити от експедицията на главнокомандващ Крайгър, е станало преди седмица, а трагедията с миконидите — малко преди това. Никога не съм чувал за мрачни елфи, които се навъртат около вражески настроен град и дни преди да нападнат оставят толкова явни следи за присъствието си.

Известно време кралят размишлява над тези думи, но с всеки изминал ден, в който се събуждаше и виждаше, че Блингденстоун е непокътнат, заплахата от война с Мензоберанзан започваше да му изглежда все по-далечна. Шниктик се успокояваше с тези мисли, но въпреки това, не можеше да пренебрегне страшните сцени, които войниците му откриваха в източните тунели. Някакво същество, вероятно мрачен елф, се навърташе там, прекалено близо до Блингденстоун, и кралят не можеше да е спокоен.

— Да предположим, че този път Мензоберанзан не планира война срещу нас — заговори Шниктик, — тогава какво правят

мрачните елфи толкова близо до града ни!? Защо са навлезли чак в източните тунели — толкова далече от родния си дом?

— Разширяват обсега на патрулите си? — предположи един от съветниците.

— Дезертьори убийци? — попита друг, но нито едно от предположенията не изглеждаше вероятно. Тогава с развълнуван глас се обади трети съветник:

— Търсят нещо — догадката му бе съвсем простишка и очевидна, но успя да изненада всички.

Кралят на свиърфнеблите тежко отпусна глава в дланите си. Току-що бе чул вероятното обяснение на проблема и се чувстваше глупаво, че не се е досетил по-рано.

— Но какво? — попита друг съветник, очевидно изпълнен със същите чувства. — Мрачните елфи рядко копаят камъка. А и миньорството никак не им се удава, пък и не е нужно да се отдалечават толкова от Мензоберанзан, за да открият скъпоценни метали. Какво ли търсят елфите толкова близо до Блингденстоун?

— Нещо, което са изгубили — отвърна кралят. Изведнъж си бе спомнил за мрачния елф, дошъл, за да живее сред народа му. Всичко изглеждаше прекалено логично, за да бъде съвпадение. — Или по-скоро някого — добави Шниктик и гномовете веднага разбраха намека му.

— Може би ще трябва да поканим нашия гост, мрачния елф, на някое от събранията?

— Не — отвърна кралят. — Но може би се налага да следим по-отблизо този Дризт. Съобщете нареддането ми на Белвар Дисенгалп, а то е, че този мрачен елф не бива да бъде изпускан от поглед. И Фърбъл — обрна се Шниктик към съветника до себе си, — щом като установихме, че ни застрашава война с мрачните елфи, значи е време да пуснем шпионската ни мрежа в действие. Донесете ми информация от Мензоберанзан и то бързо! Не ми е приятно разни мрачни елфи да се мотаят на прага ми. А те го правят, така че забравете за добросъседството.

Съветник Фърбъл, началникът на секретните отряди в Блингденстоун, кимна, макар че не бе очарован от заповедта на краля. Информацията от Мензоберанзан се заплащаше скъпо и често се оказваше добре премислена измама, която прикриваше истината.

Фърбъл не обичаше да си има работа с никого или нищо, което можеше да го надхитри, а мрачните елфи бяха на първо място в черния му списък.

* * *

Неживият проследи с поглед отдалечаването на поредния патрул надолу по криволичещия тунел. Тактическата мъдрост на това създание, което в миналото бе най-изкусният повелител на меча в цял Мензоберанзан, бе спряла ненаситната му за кръв ръка. Последните няколко дни Закнафейн прекара в търпеливо проучване. Той не разбра причината за прииждащите, все по-многобройни, отряди на гномовете, но усещаше, че мисията му ще бъде изложена на рисък, ако атакува някой от тях. Нападение срещу един толкова добре организиран враг щеше най-малкото да вдигне голяма тревога в тунелите и неуловимият Дризт щеше да я чуе със сигурност.

По същата причина през последните дни, зомбито се опитваше да усмирява кръвожадната си природа и да избягва срещите си с другите обитатели на района, за да прикрие следите си от свиърфнеблите. Злата воля на Малис До'Урден следваше Закнафейн на всяка крачка; мислите й отекваха в съзнанието му, подбуждаха го да побърза и да сложи край на великото си отмъщение. С кръвта, която бе пролял наскоро, той бе успял да укроти коварната й воля, но не задълго. Въпреки всичко, с помощта на тактическата си мъдрост, неживото създание успя да надделее над свирепите призови на матроната. Съществото, в което се бе превърнал Закнафейн, знаеше, че ще намери покой, само когато Дризт До'Урден се присъедини с него във вечния му сън.

Докато лукавите гномове отминаваха, зомбито задържа мечовете си прибрани в ножниците им. А когато покрай него премина втори патрул от изтощени свиърфнебли и се отправи на запад, в съзнанието на Закнафейн се прокрадна нова мисъл. Ако тези гномове се срещаха толкова често из този район, нямаше начин Дризт да не се е сблъскал с тях.

Този път неживият не остави бойния отряд да се изгуби от погледа му. Той се спусна надолу от скривалището си, покрития със

сталактити таван, и се затича след патрула.

Изведнъж в съзнанието му, като спомен от предишния му живот, изскочи името Блингденстоун.

— Блингденстоун — опита се да каже зомбито.

Това бе първата дума, която неживото чудовище, създадено от матрона Малис, се бе опитало да произнесе, ала без резултат.

Името на града прозвуча като неразбираемо ръмжене.

10

ВИНАТА НА БЕЛВАР

През изминалите дни Дризт излизаше често със Селдиг и новите си приятели. Белвар им бе заръчал да прекарват времето си в спокойни и не много буйни игри и да не молят мрачния елф да им разиграва сцени от вълнуващите битки, които бе водил из дивите земи на Подземния мрак.

В началото, когато Дризт излизаше навън, Белвар винаги го наблюдаваше от вратата. Надзирателят имаше доверие на своя гост, но знаеше какво е преживял и през какви перипетии е минал. Някога елфът бе водил ожесточен и суров живот и този факт не трябваше да се пренебрегва.

Скоро, обаче, всички, които наблюдаваха Дризт, включително и Белвар, осъзнаха, че елфът се чувства спокоен в компанията на младите свиърфнебли и не заплашва с нищо жителите на Блингденстоун. Дори разтревоженият от събитията, ставащи отвъд границите на града, крал Шниктик се съгласи, че на Дризт — може да се разчита.

Една сутрин Белвар съобщи на госта си: — Имаш посетител. Дризт последва надзирателя до каменната врата и си помисли, че тази сутрин Селдиг е дошъл да го повика по-рано. Когато Белвар отвори вратата, мрачният елф едва не припадна от изненада. На прага не стоеше никакъв свиърфнебъл, а една огромна черна пантера.

— Гуенивар! — извика Дризт и се приведе леко напред, за да посрещне хвърлилата се насреща му котка. Тя го събори на пода и игриво започна да го потупва с голямата си лапа.

Най-накрая, когато елфът успя да се измъкне изпод пантерата и седна на земята, Белвар се приближи и му подаде статуетката от черен оникс.

— На съветника, отговорник по проучването на пантерата, му беше мъчно да се раздели с нея — каза му той. — Но Гуенивар, преди всичко, е твоя приятелка.

Дризт не можа да намери подходящи думи, с които да благодари на своя домакин. Преди да му върнат пантерата, лукавите гномове от Блингденстоун се държаха с мрачния елф много по-добре, отколкото той заслужаваше, или поне отколкото вярваше, че заслужава. Сега те му връщаха вълшебния предмет, който притежаваше такава сила — този жест трогна дълбоко душата на Дризт.

— Когато ти е удобно, можеш да отидеш до управителния център на града, сградата, в която бе задържан под стража, и да си вземеш ризницата и оръжията — продължи Белвар.

Припомнил си случката със статуята на василиска, Дризт не беше много сигурен, че трябва да ходи до центъра на града. Какви ли последствия щеше да има тогава, ако беше въоръжен не с колчета, ами с остри като бръснач елфически ятагани?

Възрастният гном се досети за притесненията му и го успокои:

— Ще ги държим тук и ще ги пазим. А и ти винаги ще можеш да си ги вземеш, ако се нуждаеш от тях.

— Дълъжник съм ти. На теб и на цял Блингденстоун.

— За нас приятелството не е задължение — намигна му Белвар. После се върна в стаичката си, за да остави на спокойствие двамата приетели — Дризт и Гуенивар.

Селдиг и останалите млади свиърфнебли се забавляваха много, когато мрачният елф и пантерата излязоха навън. Докато наблюдаваше как котката си играе с гномовете, Дризт не можа да не си припомни онзи трагичен ден преди десет години, в който Масой използва Гуенивар, за да убие последните миньори от групата на Белвар, осмелили се да побегнат. Очевидно пантерата също се стараеше да потиска този спомен, защото тя и младите гномове си играха заедно цял ден.

Дризт искаше да може да забрави и грешките от собственото си минало така лесно.

* * *

Няколко дни по-късно Белвар и Дризт се наслаждаваха на закуската си, когато отвън се чу вик:

— Многопочитаеми надзирателю!

От погледа на мрачния елф не убягна болката, която като облак премина над Белвар и помрачи широкото му лице. Дризт вече познаваше приятеля си достатъчно добре и знаеше, че винаги когато гномът събърчи орловия си нос по този начин, това неминуемо означава, че в душата си той се терзае за нещо.

— Кралят отново отвори източните тунели — продължи гласът.
— Носят се слухове, че на един ден оттук има богато рудно находище. За мен ще е чест ако Белвар Дисенгалп се присъедини към експедицията ми.

По лицето на Дризт се разля обнадеждена усмивка, но не защото искаше да пътува, а защото бе забелязал, че Белвар страни от другите свиърфнебли. Сега виждаше шанс това да се промени — сам знаеше, че по природа гномовете не бяха необщителни и саможиви.

— Това е надзирател Брикърс — намусено обясни възрастният гном, без ни най-малко да споделя ентузиазма на своя приятел. — Един от онези, които идват преди всяка експедиция, тропат на вратата ми и ме молят да се присъединя към групата им.

— И ти никога не отиваш с тях — добави Дризт.

Белвар сви рамене:

— Молят ме от вежливост, не от друго — промълви той, бърчейки нос и скърцайки със зъби.

— Не си достатъчно способен, за да отидеш с тях — заяви със сарказъм Дризт. Най-накрая вярваше, че е открил причината за отчаянието на приятеля си.

Белвар отново сви рамене.

Мрачният елф се намръщи:

— Виждал съм те как работиш с митрилните си ръце — започна той. — Няма да си ненужен в нито една група! Напротив! Как може да се чувствуаш негоден, когато всички около теб мислят точно обратното?

Възрастният свиърфнебъл удари със своята ръка — чук по масата и камъкът се пропука.

— Мога да троша скали по-бързо от повечето от тях! — яростно изрева надзирателят. — А ако ни нападнат чудовища... — гномът размаха своята ръка — кирка така заплашително, че Дризт нито за секунда не се усъмни, че закръгленият като малко буренце, гном може да борави прекрасно с ръцете си.

— Приятен ден, много почитаеми надзирателю! — чу се за последно гласът. — И този път, като всеки друг, де уважим решението ви, но знайте, че вашето присъствие ще ни липсва.

Дризт се загледа с любопитство в своя домакин и не след дълго го попита:

— Но защо тогава? Ако наистина си способен толкова, колкото вярват всички, включително и ти самият, защо не се присъединяваш към тях? Знам колко много вие, свиърфнеблите, обичате тези експедиции и въпреки това ти пак не си заинтригуван. Никола не разказваш за приключенията си в земите отвъд Блингденстоун. Аз ли те задържам тук? Дължен ли си да ме наблюдаваш?

— Не — отвърна Белвар, а гръмкият му глас отекна в ушите на Дризт. — Беше ти позволено да вземеш оръжиета си обратно, мрачни елфе. Не се съмнявай в нашето доверие.

— Тогава...? — започна Дризт, но изведнъж се спря, прозрял истината за неувереността на възрастния гном. — Битката — меко промълви той, почти извинително. — Онзи отвратителен ден преди повече от десет години?

Белвар отново сбърчи нос и рязко се обърна на другата страна.

— Обвиняваш се за смъртта на събрата си?! — повиши тон Дризт, осъзнал правотата на думите си. Но въпреки това още не можеше да повярва, че наистина това е причината за терзанията на неговия домакин.

Когато Белвар се обърна, в очите му имаше сълзи и елфът разбра, че наистина е бил прав.

Дризт прокара пръсти през гъстата си бяла коса. Не знаеше какво да каже, не знаеше как да помогне на своя приятел. Нали сам бе повел патрула на мрачните елфи към миньорската група на свиърфнеблите — знаеше, че вината за случилото се не е на нито един от лукавите гномове. Това беше така, но как можеше да го обясни на възрастния свиърфнебъл?

— Спомням си този пагубен ден — започна неуверено мрачният елф. — Спомням си го сякаш беше вчера, сякаш този злокобен миг ще остане завинаги запечатан в съзнанието ми.

— Както и в моето — прошепна Белвар Дисенгалп.

Дризт кимна.

— Значи и двамата се чувстваме по този начин — добави той. — Хванати в един същи капан, в паяжината на вината.

Гномът го погледна с любопитство, без да разбира напълно думите му.

— Аз бях този, които поведе патрула на мрачните елфи — обясни Дризт. — Аз намерих вашата група, мислейки, че вие сте убийци, възнамеряващи да нападнат Мензоберанзан.

— Ако не беше ти, щеше да е някой друг.

— Но никой нямаше да води отряда толкова добре, колкото аз. Там навън — промълви мрачният елф и погледна към вратата, — в пустошта, винаги съм се чувствал като у дома си. Това беше моя територия.

Малко по малко Белвар започна да се вслушва във всяка дума, така както се надяваше Дризт.

— Аз бях този, който победи земния дух — продължи той; гласът му бе равен и в него нямаше и следа от гордост. — Ако не бях аз, битката щеше да се окаже неравностойна. Много свиърфнебли щяха да останат живи и да се завърнат в Блингденстоун.

Белвар не можа да прикрие усмивката си. Имаше нещо вярно в думите на Дризт, защото именно той бе изиграл ключовата роля в победата на мрачните елфи. Но гномът усети, че елфът се опитва да разсее вината му и леко изопачава истината.

— Не разбирам как можеш да виниш себе си — каза Дризт с усмивка и надежда, че лекомисленият тон на думите му ще поуспокоят Белвар. — Когато Дризт До'Урден е начало на боен отряд мрачни елфи, никой няма шанс.

— Магга камара! Не се шегувай с толкова болезнени неща — отвърна Белвар, но се засмя, колкото и да не му се искаше.

— Съгласен съм — отвърна елфът, веднага възвърнал сериозността си. — Но да си правиш шаги с тази трагедия е не по-малко наудничаво от това цял живот да таиш вина за едно нещастие, за което никой не е виновен. Не, всъщност има виновни — бързо се поправи Дризт. — Вината тегне върху плещите на Мензоберанзан и неговите обитатели. Техният зъл нрав причини тази трагедия. Жестокото им ежедневие е обрекло на смърт миролюбивите ти приятели.

— Отговорност за своята група поема винаги надзирателят — отвърна Белвар. — Само един началник, какъвто бях аз, може да свика подобна миньорска експедиция и след това той сам трябва да поеме отговорността за собствените си решения.

— Ти си решил да доведеш групата си толкова близо до Мензоберанзан?

— Да.

— Направил си го по своя собствена воля? — продължи Дризт. Вярващ, че познава обичайите на лукавите гномове достатъчно добре, за да знае, че повечето от изключително важните решения, ако не и всички, се взимат по демократичен път. — Значи без думата на Белвар Дисенгалп миньорската група никога е нямало да навлезе в този район?

— Знаехме за залежите — обясни надзирателят. — Богато рудно находище. В съвета решихме, че можем да рискуваме и да навлезем по-близко до Мензоберанзан. Аз поведох определената група.

— Ако не беше ти, щеше да е някой друг — каза Дризт, нарочно използвайки думите на гнома.

— Един надзирател трябва да поеме отговор... — започна Белвар, отмествайки погледа си от Дризт.

— Но те не те обвиняват — промълви елфът и проследи празния поглед на приятеля си, отправен към каменната врата. — Те, те почитат, загрижени са за теб.

— Те ме съжаляват! — изръмжа Белвар.

— Нима с нещо си заслужил съжалението им? — извика Дризт в отговор. — Нима са нещо повече от теб? Нима си просто един безпомощен инвалид?

— Никога не съм бил!

— Тогава върви с тях! — изкрещя му елфът. — Виж дали наистина те съжаляват. Изобщо не вярвам в това, но ако подозренията ти се окажат истина, ако твоите миньори наистина съжаляват своя най-почитан надзирател, тогава просто им покажи кой наистина е Белвар Дисенгалп! Но ако другарите ти не те обвиняват, ако не изпитват съжаление към теб, тогава не се нагъrbвай повече с това бреме!

Белвар остана дълго загледан в Дризт, но не отговори.

— Всички миньори, които са те придружили на експедицията, са знаели какъв риск поемат като се приближават толкова до

Мензоберанзан — припомни му Дризт, а после на лицето му се изписа усмивка: — Нито един от вас, включително и ти, не е знаел, че Дризт До'Урден ще поведе бойния отряд срещу групата ви. Ако знаехте, със сигурност щяхте да си останете вкъщи.

— Магга каммара! — промърмори Белвар и невярващо поклати глава. Дризт имаше особено чувство за хумор, но за пръв път от едно десетилетие възрастният свиърфнебъл се чувстваше по-добре. Той стана от масата, ухили се на Дризт и се запъти към малката си стаичка.

— Къде отиваш сега? — попита го елфът.

— Да си почина. Събитията от деня вече ме изтощиха.

— Миньорската експедиция ще тръгне без теб.

Гномът се обърна назад и скептично погледна към госта си. Нима този мрачен елф наистина очакваше, че Белвар Дисенгалп ще пренебрегне с лека ръка всичките години, прекарани в чувство на вина, за да замине начаса с миньорите?

— Мислех, че си по-смел — промълви Дризт. Лицето на възрастния свиърфнебъл съвсем спонтанно придоби смръщен вид и Дризт разбра, че е открил слабото място в защитата на самосъжаляващия се Белвар.

— Много си дързък — с гневна физиономия изръмжа гномът.

— Дързък, но не и страхлив — отвърна мрачният елф.

Възрастният надзирател закрачи бясно наоколо, а мускулестите му гърди се повдигаха тежко при всяко вдишване.

— Ако не ти харесва да те наричам така, поне ме опровергай! — изкрештя Дризт право в лицето му. — Върви с миньорите. Покажи им кой е Белвар Дисенгалп, докажи го и на себе си!

Белвар удари митрилните си ръце една в друга.

— Тичай да си вземеш оръжията! — нареди той.

Дризт се поколеба. Нима бе предизвикан на дуел? Дали не беше прекалил в опитите си да отърве надзирателят от чувството му за вина?

— Вземи си оръжията, Дризт До'Урден! — изрева Белвар. — Ако аз ще ходя с миньорите, и ти ще трябва да дойдеш с мен!

Развълнуван, Дризт хвана главата на своя домакин в тъничките си ръце и леко удари челото си в неговото. Двамата приятели си размениха погледи, в който се четеше дълбоко уважение и привързаност. Още в същия миг мрачният елф изскочи навън и излетя

като стрела към управителния център на града, за да си прибере сребърната ризница, плаща пиуафуи и ятаганите.

Белвар се удари с ръка по главата и едва не се строполи на пода, не можеше да повярва на очите си, но продължи да наблюдава хвърчащия като стрела мрачен елф.

Май пътуването щеше да се окаже интересно.

* * *

Надзирател Брикърс прие с охота Белвар и Дризт, въпреки че зад гърба на мрачния елф хвърли любопитен поглед към своя сънародник, сякаш за да се увери в порядъчността на неговия странен гост. Дори подозрителният началник не можеше да отрече ползата от мрачен елф — съюзник в дивата пустош на Подземния мрак, особено когато слуховете за наличието на мрачни елфи в източните тунели се оказаха верни.

Ала докато се приближаваше към добивния район, посочен от търсачите, патрулът не откри нито елфите, нито нови трупове на убити гоблини. Слуховете за богатата рудна жилка не бяха ни най-малко преувеличени и двайсет и петте миньори от експедицията се заеха за работа с такова желание, каквото един мрачен елф никога не бе виждал. Дризт изключително се радваше за Белвар, защото чукът и кирката на надзирателя трошаха камъка със сила и прецизност, която многократно надминаваше тази на събратята му. Той беше член на експедицията — при това почетен, в никакъв случай не беше в тежест на никого, и пълнеше вагонетките си с повече руда, отколкото другите свиърфнебли.

През дните, които прекараха в лъкатушните тунели на Подземния мрак, Дризт и Гуенивар, когато беше възможно, стояха на стража и наблюдаваха лагера. В края на първия ден, надзирател Брикърс назначи трети охранител. Дризт правилно подозираше, че този нов гном трябва повече да пази него, отколкото да дебне наоколо за опасности и неприятели. Но времето минаваше, миньорската група започна да свиква с тъмнокожия си другар и го оставиха да броди сам накъде пожелае.

Това пътуване бе спокойно и доходно, точно както се харесваше на свиърфнеблите и скоро, след като не срещнаха нито едно чудовище, напълниха количките си със скъпоценни минерали.

С приятелски потупвания по гърбовете — Белвар внимаваше да не ги удари прекалено силно — гномовете събраха инструментите си, подредиха ръчните си колички в редица и поеха обратно към дома. Щяха да минат поне два дни, докато добутат тежкия си товар до Блингденстоун.

След няколко часа път, един от разузнавачите, вървящи пред групата, се върна запъхтан при сънародниците си, а на лицето му беше изписан истински ужас.

— Какво има? — попита надзирател Брикърс. Вече подозираше, че късметът им е изневерил.

— Гоблини! — отвърна разузнавачът. — Поне четирийсет. Установили са се в малка пещера пред нас — на запад, отвъд прохода.

Началник Брикърс удари с юмрук по една от количките. Не се съмняваше, че миньорите му ще се справят с бандата гоблини, но не искаше неприятности. Тежките колички се търкаляха шумно по пътя — нямаше да бъде лесно да минат край тях.

— Предайте нататък, че ще останем тук, без да вдигаме много шум — реши накрая той. — Ако ще има бой, нека те дойдат при нас.

Когато Белвар се върна в края на кервана, Дризт го попита:

— Какво се е случило? — откакто групата бе вдигнала лагера си, мрачният елф рядко се оглеждаше или дебнеше за неприятели.

— Банда гоблини — отвърна Белвар. — Брикърс каза да се снишим тихо и да се надяваме, че ще ни отминат.

— А ако ни усетят? — трябваше да попита Дризт.

Белвар удари митрилните си ръце една в друга.

— Те са просто гоблини — измърмори мрачно той, — но аз и всичките ми събрата се надяваме пътят ни да остане чист.

Елфът се зарадва, че новите му другари не изгарят от нетърпение да влязат в битка, дори и срещу неприятел, който знаеха, че лесно ще победят.

Ако Дризт пътуваше с цял отряд свои събрата, досега племето на гоблините щеше да е мъртво или пленено.

— Ела с мен — помоли мрачният елф Белвар. — Ще се нуждая от помощта ти, за да ме разбере надзирател Брикърс. Имам план, но се

страхувам, че не говоря много добре вашия език и няма да мога да го разясня в подробности.

Със своята ръка — кирка Белвар закачи мрачния елф и го обърна към себе си много по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— Не желаем конфликти — поясни той. — По-добре гоблините да си вървят по своя път.

— Не искам да се бия — увери го Дризт и му намигна. Удовлетворен, лукавият гном последва своя приятел.

След като изслуша разяснения от Белвар план, Брикърс се усмихна широко.

— Ще ми се да видя израженията на гоблините — засмя се на Дризт той. — Бих искал да дойда с теб!

— По-добре аз да го сторя — отвърна Белвар. — Говоря езика на гоблините, този на мрачните елфи също. Ти ще си ни нужен тук, ако нещата не потръгнат така както се надяваме.

— Аз също познавам езика на гоблините — заяви Брикърс. — Вярвам, че ще разбера и думите на твоя гост. А що се отнася до задълженията ми тук, при кервана, те не са толкова големи, колкото смяташ. Забрави ли, че с нас пътува още един надзорател?

— Който с години не е излизал в Подземния мрак — припомни му Белвар.

— Да, но той беше най-добрият сред началниците — отвърна Брикърс. — Керванът е под твое командане, надзорителю Белвар Дисенгалп. Избирам да тръгна с мрачния елф и да се срещна с гоблините.

Дризт разбра достатъчно от думите на гнома, за да проумее какво възнамерява да прави той. Преди възрастният му домакин да успее да възрази, елфът положи ръка на рамото му, кимна и добави:

— Ако не успеем да заблудим гоблините и ни потрябва помощта ти — настъпвай бързо и безмилостно.

Брикърс свали бронята и оръжиета си и последва мрачния елф, а Белвар Дисенгалп се обърна предпазливо към съратята си — не знаеше как се чувстват от взетото току-що решение. Трябваше му само един поглед върху миньорите от кервана, за да разбере, че вече го подкрепят до един, очакват заповедите му и са готови да ги изпълняват.

Когато Дризт и Брикърс пристъпиха в лагера на гоблините, надзорителят наистина не остана разочарован от зъбатите им и

изкривени изражения. Един от тях беше изкрещял и вдигнал копието си, за да се прицели в тях, но мрачният елф използва вродените си магически способности, спусна кълбо от мрак върху главата му и го заслепи напълно. Копието все пак полетя, но Дризт за секунди измъкна ятагана си и го разсече още във въздуха. Брикърс също бе зает — съревноваваше се с един гоблин, за да го вземе като заложник в това фалшиво нападение. Докато се бореше с дребното създание, гномът зяпна от учудване, когато видя скоростта и лекотата, с която мрачният елф свали летящото копие; после погледна към групата гоблини и забеляза, че те също бяха доста впечатлени.

— Една крачка напред и те са мъртви — извика Дризт на гърления език на гоблините, който представляваше различни комбинации от грухтене и скимтене.

Надзирател Брикърс разбра какво става едва миг по-късно, когато някъде отзад се чу пъргаво шумолене от ботуши, а после долетя жален хленч. Храбрият свиърфнебъл се обърна назад и видя двама гоблини, тичащи с всичка сила, осветени от танцуващите лилави пламъци, призовани от мрачния елф.

За пореден път гномът изгледа с удивление Дризт. Как бе разбрал, че тези хитри същества се крият отзад? Но Брикърс не познаваше ловеца, другата същност на мрачния елф, която имаше много силно влияние върху Дризт именно в такива ситуации. Надзирателят не знаеше, че в този момент техният гост беше въвлечен в поредната борба за надмощие с другото си опасно „аз“.

Дризт погледна към ятаганите в ръцете си, после към съbralите се гоблини, от които поне шейсетина бяха засели отбранителни позиции. Ловецът подканяше мрачният елф да ги нападне, да посече страховите гадини и да ги изпрати в луд бяг надолу по тунелите, навън от тази пещера. Ала изведнъж Дризт извърна очи към надзирателя свиърфнебъл, припомни си с какъв план бяха дошли тук и успя да усмири ловеца в себе си.

— Кой от вас е водачът на племето? — попита елфът на гърления гоблински език.

Вождът на създанията не изгаряше от желание да пристъпи напред, особено пред един мрачен елф, но няколко от неговите подчинени, с типичната за тях смелост и вярност, се завъртяха на пети и посочиха предводителя си.

Водачът нямаше друг избор, освен да изпъчи гърди, да стегне мършавите си рамене и да направи крачка напред, за да се сблъска очи в очи с елфа.

— Брук! — нарече се предводителят като удари с юмрук по гърдите си.

— Какво правите тук? — изръмжа Дризт.

Брук не знаеше какво да отговори на този въпрос. Никога преди не се бе случвало вожд на гоблини да е искал разрешение, за да отведе племето си някъде.

— Този участък принадлежи на мрачните елфи! — изрева Дризт.

— Нямате място тук!

— Градът на елфите е на километри оттук — оплака се предводителят Брук и посочи към Мензоберанзан. Беше объркал посоката, но Дризт не спомена нищо за тази грешка. — Това е земята на свиърфнеблите.

— Засега — отвърна мрачният елф и смуши Брикърс с дръжката на ятагана си. — Моите хора решиха да обявят тази територия за наша — малко пламъче заблещука в лилавите очи на Дризт, а по лицето му пълзна лукава усмивка. — Дали Брук и неговото племе ще имат нещо против?

Вождът безпомощно кършеше дългите си пръсти.

— Изчезвайте! — нареди Дризт. — Сега роби не ни трябват, но възнамеряваме да вдигнем голяма връва из тунелите! Извадихте голям късмет, Брук. Племето ти ще избяга и ще живее... но само този път!

Вождът се обрна към останалите, сякаш търсеше помощ. Срещу тях се бе изправил само един мрачен елф, а повече от трийсет гоблини стояха въоръжени, заели удобни позиции. Шансовете за победа бяха доста обещаващи, ако не и огромни.

— Вървете! — заповяда Дризт и посочи с ятагана си към един страничен коридор. — Бягайте колкото ви държат краката!

Предводителят на гоблините непокорно пъхна палци във въженцето, на което се държаха панталоните му.

Изведенъж из малката пещера отекна силен тътен от думкане по камъка. Брук и останалите гоблини се заоглеждаха нервно наоколо, а Дризт не изпусна отворилата се възможност.

— Нима имате смелостта да ни се противопоставяте? — изкрещя той и вождът на племето изведенъж се оцвети в лилавите пламъци на

вълшебен огън. — Тогава глупавият Брук ще загине пръв!

Дризт още не беше довършил изречението си, когато предводителят на гномовете хукна да бяга и изчезна в тунела, посочен от мрачния елф. В знак на подкрепа всички гоблини от племето се втурнаха след своя водач. Най-бързоногият дори успя да го изпревари.

Няколко минути по-късно, Белвар и останалите миньори започнаха да се появяват край всеки коридор.

— Помислихме си, че може би се нуждаете от помощта ни — обясни надзирателят с митрилните ръце, удряйки с чукчето си по камъка.

— Подбирането на точния момент и преценката ви бяха безукорни, най-почитаеми надзирателю — промълви Брикърс, след като поовладя смеха си. — Перфектен, както винаги. Такъв е Белвар Дисенгалп!

Малко по-късно керванът на свиърфнеблите потегли отново. Цялата група беше развълнувана и развеселена от събитията, случили се през последните дни. Лукавите гномове смятаха себе си за много разсъдлива и хитра раса, особено що се отнасяше до избягването на неприятности.

Когато всички пристигнаха в Блингденстоун, веселието се превърна във всеобщ празник. Гномовете се славеха като сериозен и работлив народ, но умееха да веселят не по-зле от всяка друга раса във Владенията.

За пръв път, от четири десетилетия насам, Дризт До'Урден се чувстваше у дома си и въпреки че по произход мрачният елф се различаваше от свиърфнеблите, с тях той беше по-безгрижен от всякога. А Белвар Дисенгалп никога повече не потрепери, когато го наричаха „Най-почтания надзирател в Блингденстоун“.

* * *

Неживият беше объркан. Точно, когато бе започнал да вярва, че жертвата му се крие зад стените на града на лукавите гномове, магическата сила на заклинанията, които му бе направила матрона Малис, усети присъствието на Дризт в тунелите. В този миг мрачният елф, а и миньорите-sviъrfnебли бяха извадили голям късмет, защото

когато усети това, Закнафейн се намираше далеч от тях. Той проправи пътя си през тунелите и избегна няколко патрула на гномовете. Всяка съзнателно пропусната среща се превръщаше в изпитание както за Закнафейн, така и за матрона Малис. Върховната жрица на Лот седеше на трона си в далечния Мензоберанзан и с всяка изминалата минута ставаше все по-нетърпелива и неспокойна.

Тя искаше да вкуси кръвта на всичко живо, изпречило се на пътя на зомбито, то, от своя страна се придържаше към целта си и правеше всичко възможно, за да се приближи до жертвата си. Но изведенъж следата се изпари.

* * *

Брук изръмжа от яд, когато на следващия ден в лагера му се появи друг мрачен елф. Към него не бяха насочени копия, никой не посмя да се промъкне наблизо.

— Тръгнахме си, както ни наредихте! — оплака се вождът и застана пред племето си още преди да е повикан. Знаеше, че така или иначе подчинените му щяха да го посочат.

Зомбито не показа с нищо, че е разбрало думите на гоблина и продължи да върви към него с извадени мечове.

— Ние... — започна предводителят, но последните му думи бяха заглушени от клокоченето на кръвта. Закнафейн извади меча си от гърлото на гоблина и се спусна към другите от племето.

Създанията се втурнаха да бягат на всички страни. Няколко се озоваха в капан между неживия мрачен елф и каменната стена, вдигнаха грубо издяланите си копия, за да се предпазят от зомбито, ала то се хвърли срещу тях, изби оръжиета им и ги накълца на парчета. Едно от злощастните същества успя да хвърли копието си между мечовете на Закнафейн и да го забие в бедрото му.

Неживото чудовище дори не потръпна. То се обръна към гоблина и го повали със серия от светкавично бързи, идеално премерени удари, които отсякоха главата и двете му ръце.

В края на битката в пещерата лежаха проснати петнайсет трупа, племето се бе пръснало и злощастните създания още не спираха да

бягат из тунелите в този район. Зомбито, цялото обляно в кръвта на своите врагове, напусна пещерата и продължи търсенето си.

* * *

В Мензоберанзан, в преддверието на големия параклис на дома До'Урден матрона Малис почиваща. Върховната жрица беше изтощена до крайност, но въпреки това изпитваше и моментно удовлетворение. Тя усещаше всяко убийство на Закнафейн; вълни от екстаз я заливаха всеки път, когато той, нейното неживо творение, забиеше меча си в тялото на поредната жертва.

Малис забрави за притесненията, за беспокойството си и постепенно придоби увереност с удоволствието, което ѝ донесе свирепото кръвопролитие. Колко ли силен щеше да е екстазът ѝ, когато Закнафейн най-накрая се срещнеше с грешния им син!

11

ИНФОРМАТОРЪТ

Съветник Фърбъл от Блингденстоун навлезе предпазливо в малката, грубовато оформена пещера — уговореното място на срещата. Цяла армия от свиърфнебли, включително и няколко магьосници, държащи в ръцете си камъни за призоваване на земни духове, заеха отбранителни позиции из всички тунели на запад от стаята. Но въпреки това, Фърбъл не се чувстваше спокоен. Той погледна надолу по източния тунел — единствения вход към тази пещера — и се зачуди каква ли информация ще му донесе този път неговият агент. Притесняваше се и за цената, която ще му струва тя.

Изведнъж мрачният елф се появи с наперената си походка, а черните му ботуши шумно зачаткаха по камъка. Погледът му се стрелна наоколо — трябваше да се увери, че Фърбъл е единственият свиърфнебъл в тази пещера. Това условие винаги беше част от сделката. Накрая елфът се приближи към съветника на лукавите гномове и се поклони ниско.

— Привет малки ми приятелю с голяма кесия — каза мрачният елф и се засмя. Той владееше толкова добре езика на свиърфнеблите, техният говор, с характерната за него интонации и паузи, че Фърбъл винаги се изумяваше. Този мрачен елф използваше езика им така, сякаш бе живял в Блингденстоун цял век.

— Не е зле да си малко по-предпазлив — отвърна гномът, оглеждайки се на всички страни.

— Така ли!? — изсумтя мрачният елф и удари един в друг токовете на ботушите си. — Имаш цяла армия от лукави гномове — войни и магьосници, а аз... е да кажем, че и аз не съм сам.

— Не се съмнявам в това, Джарлаксъл — отвърна Фърбъл. — Но все пак предпочитам срещата ни да си остане тайна и поверителна.

— Всичко, с което се захванат Бреган Д'аерте е строго поверително, скъпи ми Фърбъл — отвърна информаторът и отново се поклони, като направи изящен реверанс с широкополата си шапка.

— Стига толкова любезности — отсече припряният гном. — Да приключваме с това. Искам скоро да се прибера в Блингденстоун.

— Питай тогава — каза Джарлаксъл.

— Напоследък около града ни се навъртат мрачни елфи, присъствието им се усеща все повече — започна лукавият гном.

— Така ли? — престори се на изненадан наемникът, но от самодоволната му усмивка си пролича, че знае нещо. Вече предчувствуваше, че ще спечели без много усилия от сделката, защото същата онази матрона-майка, която наскоро бе ползвала услугите му несъмнено имаше пръст в това. Джарлаксъл обичаше съвпаденията — те правеха печалбата му по-лесна и по-бърза. Фърбъл добре познаваше „изненаданата“ физиономия на информатора си и отсече твърдо:

— Да, така!

— И ти се иска да знаеш причината? — продължи да се преструва наемникът.

— От наша гледна точка този ход изглежда съвсем разумен — изпухтя съветникът, отегчен от номерата на Джарлаксъл. Фърбъл беше сигурен, че неговият информатор знае защо мрачните елфи се навъртат около границите на Блингденстоун. Джарлаксъл беше скиталец — наемник; той не принадлежеше към никой дом в Мензоберанзан — в света на тези злобни създания положението му не беше завидно. Но въпреки всичко, този ненаситен елф беше оцелял, дори беше натрупал състояние. Неговата сила бе информацията — той разполагаше със сведения за всяко събитие, случващо се в Мензоберанзан и в близките райони.

— Колко време ще ти е необходимо? — попита Фърбъл. — Крал Шниктик желае да приключим с това възможно най-бързо.

— Носиш ли отплатата ми? — попита мрачният елф и протегна ръка.

— Плащането става при предаване на информацията — възрази гномът. — Уговорката ни винаги е била такава.

— Не я променям — съгласи се Джарлаксъл. — Просто този път не се нуждая от време, за да събера необходимите ви сведения. Ако носиш скъпоценните камъни, ще приключим със сделката още сега.

Фърбъл измъкна от колана си кесийката със скъпоценности и я подхвърли на наемника.

— Петдесет ахата, идеално шлифовани — изръмжа гномът, както винаги недоволен от високата цена, която заплащаше за сведенията. Фърбъл, подобно на всеки друг свиърфнебъл, не обичаше да се разделя с такива съкровища и тайничко се бе надявал да избегне срещата с Джарлаксъл.

Ексцентричният мрачен елф погледна в кесийката, после я пусна в дълбокия си джоб.

— Успокой се, малки ми гноме — започна той. — Управляващият съвет на Мензоберанзан не планира нападение срещу твоя град. Само един от домовете се интересува от този район.

— Но защо? — след дълъг размисъл попита съветникът. Той мразеше да пита, защото знаеше какво ще му струва това. Джарлаксъл отново протегна ръка и взе още по-красивите ахати.

— Домът търси един от членовете си — обясни наемникът. — Беглец, чиито действия са довели до загубата на благоволението на Лот за цялото му семейство.

Още няколко безкрайни мига изминаха в тишина. Фърбъл не можа да се сети кой е преследваният мрачен елф, а крал Шниктик щеше да го нахока хубаво, ако не му съобщи самоличността на беглеца. Гномът извади още десет скъпоценни камъка от кесийката си и попита:

— Кой е домът?

— Даермон Н'а'шезбаернон — отвърна Джарлаксъл, докато пускаше ахатите в дълбокия си джоб. Фърбъл сърдито скръсти ръце. Отвратителният мрачен елф отново го бе хванал натясно.

— Не древното название на дома! — изрева съветникът и без охота извади още десет камъка.

— Наистина, Фърбъл — измъчващо го наемникът, — трябва да се постараеш да бъдеш малко по-конкретен във въпросите си. Тези грешки ти струват толкова много!

— Кажи ми името на този дом, така че да го разбера — нареди Фърбъл. — И името на беглеца. Няма да ти плащам повече за днес, Джарлаксъл.

Мрачният елф вдигна ръце и се усмихна, за да накара лукавият гном да замълчи.

— Съгласен съм — изсмя се той, предоволен от полученото. — До'Урден, осмият дом на Мензоберанзан. Търсят втория син — заяви

наемникът, а изражението на Фърбъл му подсказа, че гномът е чул нещо познато. Дали все пак нямаше да успее да измъкне поне малко информация от този съветник, която да му донесе още печалба от съкровищата на матрона Малис?

— Името на втория син е Дризт — продължи мрачният елф, докато внимателно следеше реакцията на Фърбъл. После добави дяволито: — Информацията за местонахождението му може да донесе много печалба в Мензоберанзан.

Съветник Фърбъл дълго се взира в наглия наемник. Нима се бе издал, когато Джарлаксъл му съобщи самоличността на беглеца? Ако мрачният елф се досещаше, че Дризт се намира в града на лукавите гномове, това можеше да доведе само до лош край. Възрастният свиърфнебъл се бе озовал в затруднено положение. Трябваше ли да признае грешката си и да се опита да я поправи? Колко ли щеше да му струва да измъкне обещание от Джарлаксъл, че ще си мълчи? Но не само цената бе важна — нима наистина можеше да вярва на безскрупулния наемник?

В края на краишата, Фърбъл сметна, че Джарлаксъл не е научил достатъчно, за да се свърже с дома До'Урден.

— Сделката ни приключи — заяви лукавият гном, завъртя се на пети и се запъти към изхода на пещерата.

Вътрешно Джарлаксъл се възхити от решението на съветника. Винаги бе смятал, че този свиърфнебъл е достоен конкурент, с когото могат да се сключват добри сделки, и сега за пореден път се убеждаваше в това. Фърбъл бе разкрил съвсем малко, недостатъчно, за да бъде дадено като информация на матрона Малис, и ако гномът премълчаваше нещо, то решението му да прекрати срещата беше съвсем на място. Въпреки расовите им различия, Джарлаксъл трябваше да си признае, че харесва Фърбъл.

— Малки гноме — извика след него той. — Трябва да те предупредя.

Фърбъл се обърна, закрил кесията си с ръка.

— Безплатно — засмя се наемникът и поклати голата си глава. Изведенъж, обаче, изражението му се смени. Лицето на Джарлаксъл стана сериозно, дори зловещо. — Ако познаваш Дризт До'Урден — продължи той, — дръж го настрана от себе си. Лот сама е пожелала смъртта на втория син и Малис ще направи каквото е нужно, за да

изпълни искането на богинята. А ако тя се провали, други ще започнат да го преследват, защото знаят, че смъртта на този До'Урден ще достави огромно удоволствие на Кралицата на Паяците. Той е обречен, Фърбъл, и обрича на смърт всеки, дръзнал да застане до него.

— Благодаря за предупреждението, но не беше нужно — отвърна Фърбъл, опитвайки се да запази спокойствие. — Никой в Блингденстоун не знае нищо за този беглец, нито пък се интересува от него. И уверявам те — няма гном в нашия град, който да желае благоволението на вашето божество!

Джарлаксъл се усмихна. Знаеше, че възрастният свиърфнебъл бъльфира.

— Разбира се — отвърна наемникът, поклони се и за пореден път направи реверанс с огромната си шапка.

Фърбъл спря за миг, за да обмисли думите на елфа и значението на последния му поклон. Чудеше се дали все пак не трябва да купи мълчанието на Джарлаксъл, но не се наложи. Информаторът го нямаше, само силното чаткане на токовете му отекващо в далечината.

Бедният Фърбъл. Беше оставен да се тревожи сам, а не биваше. Джарлаксъл наистина харесваше малкия гном — установи го на излизане от пещерата. При тези обстоятелства не можеше да разкрие подозренията си за местонахождението на Дризт пред матрона Малис.

Разбира се, само при условие, че офертата й не беше прекалено изкуителна.

Притеснен и замислен, Фърбъл дълго се взира с празен поглед в малката пещера.

* * *

Дните на Дризт бяха заети с приятели и веселие. Беше се превърнал в герой, който бе излязъл в тунелите заедно с миньорите свиърфнебли. Историята за хитрата измама, с която бяха избягнали гоблините, се предаваше от уста на уста и с всяко ново разказване се разкрасяваше все повече.

Дризт и Белвар излизаха често. Всеки път, когато решаваха да посетят някоя гостилница, ги приветстваха с наздравици, черпеха ги с храна и питиета.

Двамата приятели бяха много щастливи един с друг. Заедно бяха открили своето място сред обществото на свиърфнеблите и заедно бяха намерили покой за душите си.

Надзирател Брикърс и Белвар бяха заети с подготовката на нова миньорска експедиция. Най-важната им задача бе да намалят списъка от доброволци. Свиърфнебли от всички краища на града се свързваха с тях, за да се запишат за участие. Всички желаеха да пътуват редом с мрачния елф и най-почетния надзирател.

Една сутрин на вратата на Белвар се потропа силно. Дризт и неговият домакин помислиха, че са дошли още доброволци, търсещи място в експедицията, но бяха крайно изненадани, когато видяха, че на прага им стои градската страж. Войниците обградиха Дризт с копията си и го предупредиха, че трябва да отиде с тях в покоите на крал Шниктик и да се срецне с него.

Белвар изглеждаше спокоен.

— Предпазна мярка — увери той Дризт и побутна закуската си — гъби в сос от мъхове. Възрастният гном отиде до стената и свали наметалото си. Дризт не изпускаше от очи копията и стражата и не забеляза нервната и несигурна походка на своя приятел.

С бърза крачка те прекосиха града на лукавите гномове. Охраната непрекъснато побутваше с копията си мрачния елф и възрастния му приятел. През целия път Белвар не престана да уверява Дризт, че това е само рутинна предпазна мярка. Пътният му глас наистина звучеше успокоително, но когато стигнаха до покоите на краля, Дризт престана да си дава напразни надежди. Целият му живот беше изпълнен с обнадеждаващи начала и тежки разочарования.

Крал Шниктик седеше неспокоен в каменния си трон, а разтревожените му съветници се бяха скуччили около него. Хич не му харесваха тези задължения, с които го натоварваше постът му на владетел. Свиърфнеблите обикновено не предаваха приятелите си, но разкритията на съветник Фърбъл бяха много обезпокоителни и опасността, надвиснала над Блингденстоун, не биваше да се подценява.

Не и за благото на мрачните елфи.

Дризт и Белвар се приближиха и застанаха пред краля. Мрачният елф беше изпълнен с любопитство, но и готов да се примери с всичко,

което бе на път да се случи. За разлика от своя приятел, възрастният гном едва сдържаше нервите си.

— Благодаря ви, че пристигнахте навреме — поздрави ги кралят, после прочисти гърлото си и погледна към съветниците си за подкрепа.

— Копията определено те карат да бързаш — саркастично изръмжа Белвар. Кралят на свиърфнеблите отново прочисти гърлото си. Очевидно се чувстваше неудобно, защото не можеше да си намери място на трона.

— Пазачът ми понякога се увлеча — извини се той. — Моля ви, не се обиждайте.

— Не сме се обидили — успокои го Дризт.

— Харесва ли ти престоя в нашия град? — попита Шниктик. — Твоето присъствие наистина разнообрази и обогати живота ни.

Мрачният елф се поклони ниско, целият изпълнен с благодарност за милите думи на владетеля, ала Белвар присви тъмносивите си очи и сбърчи кривия си нос. Беше започнал да разбира накъде бие кралят.

— За съжаление — започна Шниктик и погледна с молба към съветниците си, като се стараеше да отбягва погледа на Дризт, — сме поставени в много неудобно положение...

— Магга каммара! — изкреша Белвар и накара всички присъстващи в залата да зяпнат от учудване. — Не!

Кралят и Дризт погледнаха невярващи към надзирателя.

— Искаш да го изгониш — изръмжа обвинително Белвар.

— Белвар! — възрази Дризт.

— Многопочитаеми надзирателю — строго започна кралят, — нямаш правото да се намесваш. Ако го направиш още веднъж, ще бъда принуден да те изгоня.

— Значи все пак е истина — изстена възрастният свиърфнебъл и погледна встрани.

Объркан и неосъзнаващ целта на това събрание, Дризт местеше погледа си ту към краля, ту към Белвар.

— Чул си за подозренията ни, че група мрачни елфи се навъртат в тунелите близо до източната ни граница — обрна се Шниктик към Дризт.

Елфът кимна.

— Научихме причината за появата им — продължи владетелят и за пореден път погледна към съветниците си. По гърба на Дризт полазиха тръпки. Без съмнение елфът се досещаше какво ще последва, но въпреки това думите на краля успяха да го засегнат дълбоко.

— Ти, Дризт До'Урден. Ти си причината.

— Майка ми ме търси — обясни спокойно Дризт.

— Но тя няма да те открие! — изръмжа Белвар, сякаш за да защити новия си приятел от собствената му майка и от крал Шниктик.

— Не и докато гостуваш на свиърфнеблите от Блингденстоун!

— Белвар, спри! — сгълча го Шниктик. После погледна към мрачния елф и погледът му се смекчи. — Моля те, приятелю Дризт, трябва да ни разбереш. Не мога да рискувам. Опасявам се, че може да влезем във война с Мензоберанзан.

— Разбирам ви — искрено го увери Дризт. — Ще си събра нещата.

— Не! — възрази Белвар и се втурна към трона. — Ние сме свиърфнебли. Не излагаме приятелите си на опасност!

Възрастният надзирател тичаше от съветник на съветник и молеше за справедливост.

— Досега Дризт ни е засвидетелствал само приятелството си, а какво правим ние?! Прогонваме го! Магга камара! Ако нашата вярност е толкова преходна, нима наистина сме по-добри от мрачните елфи в Мензоберанзан?

— Достатъчно, много почитаеми надзирателю! — изкрешя крал Шниктик с такъв тон, че успя да затвори устата дори и на упорития Белвар. — Решението ни не беше лесно, но е окончателно! Няма да изложа на риск целия Блингденстоун заради безопасността на един мрачен елф, независимо от това, че той ни е доказал приятелството си — отсече владетелят и погледна към Дризт. — Искрено съжалявам.

— Недейте — отвърна мрачният елф. — Правите само това, което е нужно, това, което направих и аз в деня, в който реших да изоставя собствения си народ. Тогава сам взех решение и не съм искал нито одобрението, нито помощта на някого. Добри кралю на свиърфнеблите, вие и вашият народ ми дадохте толкова много от онова, което бях изгубил. Повярвайте ми, не съм искал да предизвикам гнева на Мензоберанзан. Никога няма да си простя, ако заради мен се

случи нещо ужасно. Ще напусна прекрасния ви град до един час. На сбогуване мага да ви изкажа само признателността си.

Тези думи размекнаха душата на краля на свиърфнеблите, но решението му остана непроменено. Той направи знак стражата да придружи Дризт навън. Мрачният елф прие въоръжения си ескор特 с пораженческа въздишка, погледна за последен път към безпомощния Белвар, застанал до съветниците на краля, и напусна покоите му.

* * *

Стотина лукави гномове, включително надзирател Крайгър и останалите миньори от експедицията, в която бе участвал Дризт, дойдоха при огромните порти на Блингденстоун, за да се сбогуват с мрачния елф. За учудване на всички Белвар Дисенгалп не се появи. През последния час, откакто бе напуснал тронната зала, Дризт също не го беше виждал, но въпреки това, елфът се чувстваше много признателен, че толкова свиърфнебли бяха дошли да се сбогуват с него. Милите им думи го успокоиха и му дадоха сила, която щеше да му е нужна в премеждията, които го очакваха. Щяха да му останат много спомени от Блингденстоун, но мрачният елф се закле, че ще пази винаги в сърцето си тези прощални думи.

Дризт стъпи на малката площадка и, докато слизаше надолу по стълбите, в главата му отекваше само тръсъка на огромните врати. Мрачният елф потрепери, когато пред очите му се разкриха тунелите на Подземния мрак. Чудеше се как ли ще оцелее този път? Блингденстоун беше неговото убежище, скривалище от ловеца, който Дризт таеше в себе си. Колко ли време щеше да е нужно на мрачната му същност, за да се разбуди отново и да завладее душата му?

Но нима имаше друг избор? Да напусне Мензоберанзан беше негово решение и то бе съвсем правилно. Сега обаче, когато знаеше какви бяха последствията от този избор, Дризт се чудеше как да ги преодолее. Даваше му се възможност да опита втори път, но дали щеше да намери в себе си силата да стои настрана от миналото си и живота на мрачните елфи.

Надяваше се, че ще успее.

Някакво шумолене встрани накара Дризт да застане нащрек. Той се сниши и извади ятаганите си, подозирайки, че матрона Малис е изпратила шпионите си да го причакат на изхода на Блингденстоун. Миг по-късно към мрачния елф се приближи сянка, но тя не принадлежеше на убиец от мрачните елфи.

— Белвар! — с облекчение изкрещя Дризт. — Опасявах се, че няма да дойдеш да се сбогуваме.

— Няма да се сбогуваме — отвърна гномът.

Мрачният елф вторачи поглед в своя приятел и целия му багаж:

— Не, Белвар, не! Не мога да ти позволя...

— Не помня да съм ти искал разрешение — прекъсна го лукавият гном. — Отдавна търся нещо вълнуващо, с което да разнообразя живота си. Помислих си, че мога да попътувам и да видя какво ще ми предложи широкият свят.

— Не е толкова голям, колкото си мислиш — отвърна мрачно Дризт. — Върви при народа си, Белвар. Те те приемат, милеят за теб. Този дар е много по-ценен от всичко, което можеш да си представиш.

— Съгласен съм — отвърна надзорателят. — И ти, Дризт До'Урден, имаш един приятел, който те приема и е загрижен за теб. И трябва да е до теб. Сега какво — ще се впуснем ли в това приключение или ще си стоим тук и ще чакаме злобната ти майка да дойде и да ни заколи?

— Дори не можеш да си представиш опасностите, които ни дебнат — предупреди го Дризт.

Белвар забеляза, че самоувереността на мрачния елф е започнала да чезне малко по малко. За да му вдъхне кураж, възрастният свиърфнебъл удари митрилните си ръце една в друга и заяви:

— А ти, мрачни ми елфе, не можеш да си представиш как се справям аз с всички опасности! Няма да те оставя да се скиташи сам из тази пустош. Приеми го като даденост, магга каммара, и ще се разбираме идеално.

Дризт сви безпомощно рамене, погледна към гнома, на чието лице беше изписана такава решителност, и тръгна надолу по един тунел. Упоритият свиърфнебъл го последва.

Поне този път щеше да си има другар, с когото да разговаря, оръжие срещу появата на ловеца. Мрачният елф бръкна в джоба си и

напипа малката фигурка от черен оникс. Надяваше се тримата да оцелеят заедно в земите на Подземния мрак, дори нещо повече.

Дълго след като потеглиха, Дризт не преставаше да се чуди дали не бе постъпил egoистично, като прие толкова лесно решението на Белвар. Но каквато и вина да изпитваше, тя не можеше да се сравни с чувството на облекчение, което го заливаше всеки път, когато се обърнеше и видеше голата глава на най-почетния надзирател — Белвар Дисенгалп.

ТРЕТА ЧАСТ

ПРИЯТЕЛИ И ВРАГОВЕ

*Да живееш или просто да оцеляваш?
Доскоро не можех да проумея значението на
този простиичък въпрос, не и преди повторното
ми завръщане в земите на Подземния мрак, след
края на моя престой в Блингденстоун.*

Когато напуснах Мензоберанзан, смятах,
че самосъхранението ще ми е достатъчно, за да
живея пълноценно. Мислех си, че ще мога да се
затворя в себе си, заедно със собствените си
принципи и, че ще бъда доволен от това, че съм
поел по единствения възможен път.
Алтернативата беше да се примиря със
злокобната реалност на Мензоберанзан и с
дяволската религия, която управляваше живота
на моя народ. Ако подобно съществуване за някой
може да е живот, аз предпочитам да оцелявам.

И все пак примитивното оцеляване едва не
ме уби. Дори по-лошо — отне ми всичко, в което
вярвах. Свиърфнеблите ми показваха друг живот.
Обществото на лукавите гномове беше
задружно и възпитаваше високи нравствени
ценности. То се оказа именно това, за което бях
мечтал — винаги съм искал обществото на
Мензоберанзан да бъде такова. Животът на
свиърфнеблите не бе съсредоточен само около
оценяването. Те се радваха и работеха; всичко
спечелено разделяха по братски, дори и болката
от загубите, които неизменно преживяваха в
този враждебен свят на огромни подземия.

Радостта се удвоява многократно, когато е споделена с приятели, а мъката изчезва малко по малко. Такъв е животът.

И така, напуснах Блингденстоун и се върнах отново в празните и пусти коридори на Подземния мрак, ала този път крачех с надежда. До мен вървеше Белвар, новият ми приятел, а в джоба си държах вълшебната фигурка, с която можех да призова върната ми стара приятелка Гуенивар. За краткия ми престой в града на свиърфнеблите видях живот, какъвто винаги се бях надявал да водя. Вече не можех да се върна към простото оцеляване.

До мен бяха най-верните ми приятели и имах смелостта да вярвам, че това няма да ми се наложи.

Дризт До'Урден

12

ПУСТОШ, ПУСТОШ, ПУСТОШ

Надзирателят излезе от лъкатушния проход и се върна при Дризт. Мрачният елф го попита:

— Направи ли всичко?

— Стъкмих огнище — отвърна Белвар и доволно, но не много силно, удари една в друга митрилните си ръце. — В тъгла издълбах още едно легло. Хвърлих ботушите си на пода и сложих кесийката ти на не много скришно място. Дори оставих няколко сребърни монети под одеялото, така или иначе предполагам, че скоро няма да ми потрябват — пошегува се Белвар, но въпреки това Дризт разбра, че възрастният гном не обича да се разделя със скъпоценностите си.

— Хитро измислено — заяви Дризт, за да отвлече мислите на приятеля си от вещите.

— Ами ти, мрачни елфе? — попита Белвар. — Чу ли, видя ли нещо?

— Не, нищо — отвърна елфът и посочи към един от тунелите. — Изпратих Гуенивар да пообиколи наоколо. Скоро ще разберем дали наблизо има някой.

Гномът кимна.

— Добър план — отбеляза той. — Устройването на този фалшив лагер, толкова далече от Блингденстоун, ще отклони вниманието на кръвожадната ти майка от моя народ.

— Може би семейството ми ще повярва, че съм се установил в този район и не възнамерявам да го напускам — добави елфът с надежда. — Замислял ли си се накъде ще тръгнем?

— И двете посоки са еднакво подходящи — отбеляза Белвар и разпери ръце. — Наблизо няма други градове, освен нашия. Поне аз не знам за такива.

— Тогава на запад — предложи Дризт. — Ще заобиколим Блингденстоун и ще навлезем в пустошта. Ще бъдем далече от Мензоберанзан.

— Маршрутът изглежда добър — съгласи се надзирателят. Белвар затвори очи и настрои мислите си на вълните на камъка. Расата на лукавите гноми, подобно на всяка друга, обитаваща Подземния мрак, притежаваше уникалната възможност да улавя магнитното поле на скалите. Това умение позволяващо на свиърфнеблите да се ориентират толкова добре, колкото обитателите на земната повърхност по звездите и слънцето.

Миг по-късно Белвар кимна и посочи правилния тунел.

— На запад — каза Белвар. — И то бързо. Колкото по-далеч сме от тази твоя майка, в толкова по-голяма безопасност ще бъдем — надзирателят помълча малко, за да помисли дали следващият му въпрос няма да притисне много новия му приятел.

— Какво има? — попита Дризт, разбрал, че Белвар премълчава нещо.

Гномът реши да рискува и да провери доколко близки са станали с мрачния елф. За целта той започна направо:

— Когато разбра, че сънародниците ти търсят именно теб в източните тунели, ми изглеждаше някак неуверен, не знам дали ме разбираш. Те са твое семейство, мрачни елфе. Нима наистина са толкова ужасни?

Дризт се засмя. Смехът му някак успокои възрастния гном и му показва, че не е прекалил с въпроса си.

— Ела — промълви мрачният елф, когато видя, че Гуенивар се завръща от обиколката си. — Щом като лагерът е готов, да направим първата крачка към новия си живот. Пътят ни ще е достатъчно дълъг, за да ти разкажа за Мензоберанзан и за семейството ми.

— Почакай — каза Белвар, посегна към торбичката си и извади от там една кутийка. — Подарък от крал Шниктик — обясни той, повдигна капачето ѝ и пред очите на двамата приятели заблестя малка светеща брошка. Всичко наоколо се обля в мека светлина.

Дризт погледна изумен към възрастния свиърфнебъл.

— Това ще те превърне в добра мишена — отбеляза мрачният елф.

Белвар го поправи.

— Не само мен, и двама ни — изпухтя леко той. — Но не се страхувай, мрачни елфе. Светлината по-скоро ще държи враговете ни

далеч, отколкото да ги привлече към нас. Пък и идеята да се препъвам по камънаците не ми допада особено.

— Колко дълго ще свети така? — попита Дризт и по притеснения му тон, Белвар отгатна, че се надява да не е дълго.

— Магията на тази брошка е вечна — отвърна гномът и се ухили широко. — Е, освен ако не я развали някои жрец или магьосник. Престани да се тревожиш. Кое същество от Подземния мрак би изложило очите си на такава светлина?

Мрачният елф повдигна рамене и се довери на опитния надзирател.

— Много добре — каза той и безпомощно отметна бялата си гъста коса. — Тогава да вървим.

— По пътя и към разказите ти — добави Белвар и изравни крачката си с Дризт. Малките му набити крачета се надпреварваха с дългите и грациозни стъпки на мрачния елф.

Дълги часове вървяха така. Поспряха веднъж, за да хапнат, после отново продължиха. Понякога Белвар използваше светещата си брошка, друг път двамата приятели крачеха в пълен мрак — всичко зависеше от това дали са надушили опасност в района или не. Гуенивар често ги предвождаше, макар че рядко я виждаха — пантерата беше нетърпелива, винаги бързаше да изпълни задълженията си на пазител с изключителна съзнателност.

В продължение на цяла седмица двамата другари не спираха да си починат, освен ако не бяха изтощени от умора и глад. Искаха колкото може по-бързо да се отдалечат от Блингденстоун и преследвачите на Дризт, но въпреки всичките им усилия, трябаше да мине поне още седмица преди да навлязат в непознати земи. Белвар близо петдесет години бе предвождал миньорските експедиции на Блингденстоун и беше стигал по-далеч от всеки друг свиърфнебъл.

Когато навлизаха в някоя пещера, гномът често отбелязваше: „Това място ми е познато“. Друг път казваше: „Тук събрах цяла количка желязо“, или митрил, или много други скъпоценни камъни, за които Дризт дори не подозираше, че съществуват. Лукавите гномове можеха да копаят в скалите по един-единствен начин и въпреки че това правеше историите на възрастния миньор почти еднакви, Дризт винаги го изслушваше с внимание и се наслаждаваше на всяка негова дума.

Мрачният елф познаваше самотата.

От своите спомени той избра да разкаже за премеждията си в Академията и за хубавите моменти, прекарани със Закнафейн в тренировъчната зала. Дризт показа на Белвар удара „долно кръстосване“, разказа му как сам бе открыл парирането, с което бе отблъснал атаката и бе изненадал своя учител. Показа му сложните движения и мимики от езика на жестовете, често използвани от мрачните елфи, и се зарадва при мисълта, че някой ден може да научи Белвар на този език. Чул предложението на своя приятел, възрастният гном избухна в силен смях, впери учудения си, тъмен поглед в Дризт и посочи с очи към митрилните си ръце. С чука и кирката си възрастният свиърфнебъл едва ли щеше да направи достатъчно жестове, че да си струва усилията да ги научи. Но въпреки това, Белвар оцени абсурдното предложение на своя приятел и двамата хубаво се посмяха.

Гномът и пантерата също успяха да се сприятелият през първите няколко седмици. Белвар често изпадаше в дълбока дрямка и нерядко се събуждаше с изтърпнали крайници — оказващие се, че е спал непробудно под тежестта на двеста и петдесеткилограмовата катка. Тогава гномът започваше да роптае и да я удря лекичко по задницата, докато накрая това се превърна в игра и за двамата. В действителност, Белвар нямаше нищо против близостта на пантерата, дори само присъствието ѝ му позволяваше да се наспи спокойно, защото всеки знаеше, че в земите на Подземния мрак сънят те прави уязвим.

Един ден Дризт прошепна на Гуенивар:

— Разбра ли?

Легнал по гръб на самия под, Белвар спеше дълбоко и вместо на възглавница, беше подпрял главата си на една скала. Докато се взираше в него, мрачният елф поклати глава в искрено удивление. Започваше да подозира, че привързаността на лукавите гномове към камъка се е разпростряла до неподозирани граници.

— Давай, хвани го — подшушна елфът на катката.

Гуенивар се хвърли напред и тежко се приземи върху краката на възрастния гном. Дризт изтича да се скрие в близкото коридорче и остана да наблюдава оттам.

Няколко секунди по-късно, Белвар се събуди с ръмжене.

— Магга каммара, пантера такава! — изсумтя той. — Защо винаги се просваш отгоре ми, вместо да легнеш до мен?

Гуенивар се размърда лекичко и изпусна дълбока въздишка.

— Магга каммара! Котка! — възмущаваше се гномът и мърдаше енергично пръстите на краката си. Опитваше да запази оросяването на крайниците си, въпреки че вече усещаше първите иглички от изтръпането. — Махни се от мен! — възрастният свиърфнебъл се повдигна на лакът и замахна към задницата на Гуенивар със своята ръка — чук.

По-бърза от него, пантерата отскочи встрани и се престори, че си отива, но тъкмо когато Белвар Дисенгалп се успокои, тя се върна обратно, скочи и се приземи право върху горкия гном. Притиснат под тежестта ѝ, той едва не остана размазан на пода.

След няколко минути борба, гномът успя да измъкне лицето си изпод мускулестите гърди на котката.

— Разкарай се от мен или ще си платиш! — изрева лукавият гном, но никой не чу заканата му. Гуенивар се размърда и се намести удобно на новата си постеля.

— Мрачен елфе! — завика Белвар колкото глас имаше. — Мрачен елфе, махни пантерата си от мен! Хей, мрачен елфе!

— Привет — поздрави ги Дризт и излезе от тунела, сякаш току-що се връщаше отнякъде. — Вие двамата пак ли си играете? Аз реших, че времето, в което трябва да съм на пост е изтекло.

— Наистина изтече — отвърна Белвар, но думите му бяха заглушени от черната козина на Гуенивар, докато тя отново се наместваше. Въпреки това, Дризт успя да зърне как възрастният гном бърчи дългия си, гърбав нос от досада.

— О, не, не. Не съм чак толкова уморен, не исках да ви прекъсвам. Знам колко обичате да си играете — каза мрачният елф.

Докато се отдалечаваше от котката си, той леко я потупа по гърба и ѝ намигна.

— Мрачен елфе! — измърмори след него Белвар, но той не се обърна. А Гуенивар, получила одобрението на господаря си, скоро се унесе в дълбок сън.

* * *

Дризт се сниши и застана неподвижен, докато нагоди зрението си от инфрачервения, в който виждаше топлината на предметите, до

нормалния светлинен спектър. Още не бе фокусирал погледа си, когато подозренията му се потвърдиха. Отпред, зад една естествена скална арка, се виждаше червена светлина. Мрачният елф не помръдна от мястото си. Реши първо да изчака Белвар да го настигне, преди да тръгне да проучва терена. Няколко секунди по-късно зърна и приближаващата се мека, вълшебна светлина от брошката на Белвар.

— Угаси я — прошепна Дризт.

Възрастният свиърфнебъл прибра украсението, после тихомълком се промъкна до своя другар, видя червената светлина отвъд каменната арка и разбра притеснението му.

— Можеш ли да повикаш пантерата? — тихо попита Белвар.

Дризт поклати глава.

— Времетраенето на магията е ограничено, а и пътуването през измеренията е твърде изтощително за Гуенивар. Тя трябва да си почине.

— Можем да се върнем обратно там, откъдето дойдохме — предложи гномът. — Наоколо може да има друг тунел.

— На пет мили оттук — отвърна елфът, пресмятайки дължината на коридора, по който бяха минали и който нямаше никакви разклонения. — Прекалено далеч е.

— Тогава да проверим какво има там — заяви уверен Белвар и смело закрачи напред. Дризт хареса непоколебимите действия на своя другар и побърза да го настигне.

Двамата стигнаха до арката и елфът трябваше де се наведе съвсем ниско, за да мине под нея. Отвъд естествената скална конструкция се простираше ви сока, обширна пещера, чиито стени и таван бяха покрити с мъховидна растителност, изльчваща червената светлина. Мрачният елф се зачуди, но Белвар веднага разпозна растението.

— Баручий! — избъбри гномът и се засмя. После се обърна към Дризт и като не намери отговор на усмивката си, започна да му обяснява: — Това са плюй-коспори, мрачни елфе. От десетилетия не съм виждал толкова много от тях. Срещат се много рядко, да знаеш.

Недоумяващият Дризт отпусна мускулите си, отърси се от напрежението, безразлично сви рамене и закрачи напред. Белвар го закачи с кирката си под лакътя и рязко го дръпна към себе си.

— Плюйкоспори — повтори възрастният свиърфнебъл и съвсем съзнателно натърти думите си, за да подчертава значението им. — Магга каммара, мрачни елфе, как си оцелял толкова години?

Белвар се обърна настрани, удари с чукчето си по каменната арка и от нея се отчупи солидно парче. Гномът го вдигна с плоското на кирката си и го запрати към една от стените на пещерата. Камъкът се удари в светещите мъхове и те изведнъж започнаха да бълват дим и спори във въздуха.

— Плюят — обясни Белвар. — Задушават те до смърт със спорите си! Ако възнамеряваш да минеш оттук, по-добре стъпвай леко, смели ми и безразсъдни приятелю!

Дризт зарови пръсти в разбърканите си бели коси и се замисли над думите на Белвар. Не му се искаше да се връща цели пет мили назад, но и не изгаряше от желание да хукне през червеното смъртоносно поле. Стоеше изправен в средата на арката и се оглеждаше наоколо в търсене на друга възможност. Над баручиите стърчаха няколко камъка. Ако стъпваха само по тях, можеха да минат от другата страна на полето, където се простираше чиста пътека, широка около десет фута и пресичаща пропастта.

— Можем да преминем оттатък — каза Дризт. — Виждам чиста пътека.

— Винаги има такива в полетата с баручии — прошепна възрастният свиърфнебъл.

Острият слух на мрачния елфолови тихия коментар на Белвар.

— Какво имаш предвид? — попита Дризт и пъргаво скочи върху първия камък.

— Наоколо има кореноровка — обясни Белвар. — Или поне е минавала оттук.

— Кореноровка? — Дризт отскочи назад, за да бъде по-близо до Белвар.

— Нещо като голяма гъсеница — поясни гномът. — Кореноровките обичат баручии. Тези създания изглежда са единствените, които плюйкоспорите не могат да убият.

— Колко са големи?

— Колко е широк чистият път? — попита го Белвар.

— Около десет фута — отвърна Дризт и подскочи към първия камък, за да погледне отново пътеката.

Белвар се замисли.

— Достатъчно за една голяма гъсеница или най-много две.

Дризт отново се върна при своя приятел и хвърли един предпазлив поглед през рамо.

— Значи е големичка гъсеница — заяви той.

— Но устата ѝ е малка. Кореноровките ядат само мъх, плесени и баручии, ако ги открият. Общо взето са миролюбиви същества — обясни Белвар.

За трети път Дризт стъпи върху първия издаден камък.

— Трябва ли да знам още нещо, преди да продължа? — раздразнено попита той.

Белвар поклати глава.

Мрачният елф тръгна по камъните и не след дълго двамата приятели стояха в средата на десетфутовата пътека. Тя прекосяваше цялата пещера и към края си се разклоняваше в два други тунела. Дризт посочи в двете посоки, чудейки се коя ще избере Белвар.

Лукавият гном тръгна наляво, ала изведенъж спря и се загледа в пространството пред себе си. Мрачният елф разбра защо се поколеба неговият приятел. И той, като него, беше усетил вибрациите в камъка.

— Кореноровка — прошепна гномът. — Запази тишина и се наслаждавай, приятелю. Наистина си заслужава да се видят.

Дризт се усмихна широко и се сниши, нетърпелив да види чудатото създание. В този момент чу, че зад него се приближава нещо, и то много бързо, и разбра, че не всичко е наред.

— Къде е...? — започна въпроса си Дризт, но когато се обърна, видя Белвар, който с всички сили тичаше към входа на тунела. Думите на мрачния елф секнаха изведенъж, когато всичко се разтърси от силна експлозия — сякаш в другия си край пещерата бе започнала да се срутва. Дризт гледаше именно в тази посока, когато дочу вика на Белвар:

— Страхотна гледка са!

В този момент гъсеницата се появи и мрачният елф не можа да отрече думите му.

Беше огромна, много по-голяма от василиска, и приличаше на гигантски бледосив червей с хиляди малки крачка от двете страни на огромното си туловище. Мрачният елф видя, че Белвар не го беше излъгал — съществото почти нямаше уста, нито пък разполагаше с

нещо, което би могло да му служи като оръжие. Но гигантската кореноровка се бе втурнала право към Дризт и явно търсеше отмъщение. Мрачният елф не можеше да прогони от съзнанието си картината как лежи прострян, размазан от единия до другия ъгъл на пещерата. Той посегна към ятаганите си, но после разбра колко абсурдно беше това. Къде трябваше да промуши това създание, за да го забави, за да го спре?! Дризт разпери безпомощно ръце, завъртя се на пети и хукна след по-възрастния си приятел.

Земята се тресеше така силно, че мрачният елф се зачуди дали няма да залитне встрани и да бъде задушен от плюйкоспорите. Точно в този момент Дризт стигна до входа на тунела и видя друг, по-малък коридор, прекалено тесен за кореноровката и разположен встрани от пещерата на баручиите. При последните метри елфът се стрелна бързо напред, сви рязко в малкия тунел и се претърколи на кълбо, за да намали скоростта си. Въпреки това, той се удари тежко в стената и отскочи от нея, точно когато гъсеницата бълсна главата си във входа на тунела. От силния удар навсякъде се посипаха камъни.

Когато практа се разнесе, кореноровката още стоеше отвън. Тя виеше отчаяно и непрестанно бълскаше главата си в камъка, за да си пробие път, а на няколко крачки по-навътре от Дризт стоеше Белвар, скръстил ръце пред гърдите си и самодоволно ухилен.

— Миролюбиви същества, а? — попита мрачният елф, изправи се и се изтупа от практа.

— Наистина са такива — кимна възрастният свиърфнебъл. — Просто много обичат своите баручии и не им е приятно да ги делят!

— За малко да ме размаже! — ядоса се Дризт.

Белвар отново кимна.

— Запомни добре, мрачни елфе. Следващия път, когато накараш пантерата си да спи върху мене може да ти се случи нещо още по-лошо!

Мрачният елф се опита да прикрие усмивката си, но не успя. Сърцето му продължаваше да бие лудо под въздействието на адреналина, а и Дризт не таеше лоши чувства към приятеля си. Той си припомни всичко, което бе преживял преди месеци, докато се скиташе сам из земите на Подземния мрак, и си помисли колко различен беше животът му сега, когато до него беше Белвар Дисенгалп! Колко по-

радостен и по-хубав бе отпреди! Мрачният елф хвърли поглед през рамо към ядосаната и упорита гъсеница.

И колко по-интересен!

— Да вървим — подкани го самодоволният свиърфнебъл и се запъти надолу по тунела. — Само я дразним повече, като се мотаем пред очите ѝ.

Няколко крачки по-надолу проходът се стесняваше и правеше рязък завой. След като свиха в него, другарите се озоваха в още по-тежко положение — бяха стигнали края на тунела. Бяха в задънена улица, никъде не се виждаше изход.

Белвар започна да обикаля около стените и да ги проучва, а Дризт скръсти ръце — беше негов ред да злорадства.

— В какво ни забърка, малки приятелю? Намираме се в опасно положение, в задънен тунел, чийто единствен изход се пази от ядосана кореноровка.

Гномът притисна ухо до камъка и помаха на Дризт с чукчето си.

— Просто малко неудобство — увери го той. — На около седем фута оттук има друг тунел.

— Седем фута, но това е скала — напомни му мрачният елф.

Белвар не изглеждаше притеснен.

— Дай ми един ден, най-много два — каза той, после протегна ръцете си напред и поде нисък напев, толкова тих, че дори Дризт не можа да го чуе. Въпреки това мрачният елф разбра, че неговият приятел се опитва да омагьоса камъка с някакво заклинание.

— Биврип! — извика възрастният миньор.

Нищо не се случи, но и този път Белвар не изглеждаше никак разочарован. Той се обърна към Дризт и заяви:

— Един ден.

— Какво направи? — попита го елфът.

— Протегнах ръце и затананиках — отвърна лукавият гном.

Разбрал, че спътникът му не проумява нищо от случилото се, Белвар се завъртя на пети, замахна към стената и удари с чука по камъка. Навсякъде по-тесния проход се пръснаха искри, които заслепиха Дризт. Мрачният елф трябваше да нагоди зрението си към последвалите експлозии от непрестанното удряне и блъскане на Белвар. Докато го направи, възрастният миньор успя да раздроби на прах няколко сантиметра от скалата.

— Магга каммара, мрачни елфе! — извика той и намигна. — Нали не вярващ, че сънародниците ми ще се бъхтят толкова много, за да ми измайсторят такива прекрасни ръце, без да вложат в тях и малко магия?

Дризт се премести по-настрани от мястото, където копаеше гномът и седна на пода.

— Ти, малки приятелю, си пълен с изненади — отстъпи с въздишка той.

— Вярно е! — изрева Белвар и заби отново чука си в камъка.

Всичко наоколо се посипа с прах и отломки.

Стана така, както бе обещал Белвар. След един ден Дризт и той успяха да излязат от задънения тунел и по предложение на лукавия гном решиха да се отправят на север.

И двамата знаеха, че досега са извадили голям късмет. Бяха прекарали цели две седмици в пустошта на Подземния мрак и единственото, което бе застрашило живота им бе една ядосана кореноровка, пазеща своите баручии.

Няколко дни по-късно, обаче, късметът им им изневери.

Бяха избрали да тръгнат по един широк тунел. Докато пълзяха в него, Белвар отправи към Дризт една молба:

— Призови пантерата.

Мрачният елф не възрази. Идеята на разсъдливия миньор беше мъдра, пък и зелената светлина отпред не се нравеше никому. Минаха няколко секунди и черната мъгла се заизвива във въздуха, после прие материалната си форма и пред тях се изправи Гуенивар.

— Ще тръгна първи — прошепна Дризт. — Вие двамата ме следвайте на двайсетина крачки.

Белвар кимна, мрачният елф се обърна и понечи да направи първата си крачка, когато, както и очакваше, една кирка го закачи и го завъртя.

— Бъди внимателен — предупреди го гномът. Елфът се усмихна в отговор, трогнат от искрените думи на приятеля си и за пореден път си помисли колко по-хубаво е, когато има до себе си такъв верен другар. После се отърси от разсейващите мисли и се отдалечи, воден от дългогодишния опит и инстинктите си.

Видя, че зелената светлина идва от една дупка в земята. Отвъд нея коридорът продължаваше, но краят му не беше далече. Тунелът

свиваше рязко, сякаш правеше обратен завой.

Дризт легна по корем и надникна в дупката. Друг проход, перпендикулярен на този, в който се намираха, се простираше на десет фута под тях и водеше към нещо, което приличаше на огромна пещера.

— Какво има долу? — прошепна приближаващият се Белвар.

— Друг коридор, отвеждащ до някаква пещера — отвърна Дризт.
— Светлината идва оттам.

Мрачният елф вдигна глава и взря очите си в мрака на коридора, разкриващ се пред тях.

— Нашият тунел продължава, можем да тръгнем по него — предложи Дризт.

Белвар проследи погледа на приятеля си и забеляза завоя.

— Коридорът се връща обратно. Може би ще ни отведе точно там, където бяхме преди един час — заяви гномът, после легна в прахта и погледна през дупката.

— Какво ли може да свети така? — попита Дризт, осъзнал, че и спътникът му се измъчва от същото любопитство. — Друг вид мъхове?

— Не знам да има такъв — отвърна Белвар.

— Тогава да проверим?

Възрастният свиърфнебъл се усмихна, заби кирката си в скалата и увисна на нея. После се залюля, за да я откачи и скоро се озова долу. Мрачният елф и пантерата тихо го последваха. Извадил ятаганите си, Дризт поведе малката групичка към зелената светлина.

Озоваха се пред огромна пещера, чийто таван не се виждаше, а в центъра ѝ, на дълбочина около десет фута, имаше голямо езеро, пълно с искрящо-зеленикова, смрадлива течност. Езерото кипеше, съскаше и бълбукаше. Плетеница от множество различни по ширина каменни пътеки пресичаше клисурата. Повечето от тях водеха към десетки други странични коридори.

— Магга камара! — прошепна изуменият свиърфнебъл. Дризт си мислеше същото.

— Изглежда така, сякаш езерото е изригнало от самия под — отбеляза той, когато се свести от удивлението.

— Стопило го е — отвърна Белвар, досетил се за естеството на течността, и потупа Дризт, за да привлече вниманието му. После отцепи с кирката си един по-голям камък и го запрати в зеленото езеро.

Когато скалата се докосна до повърхността, течността засъска като побесняла от удара и разтопи камъка, преди да е потънал.

— Киселина — обясни мъдрият свиърфнебъл.

Мрачният елф го изгледа с любопитство. По време на обучението си в Академията, бе чувал магьосниците от Сорсъри да говорят за киселини. Те често забърквала подобни отвратителни течности за магическите си експерименти, но Дризт не можеше да проумее как така тази се е появила в земята, при това в такива огромни количества.

— Работа на магьосник, предполагам — заяви Белвар. — Експеримент, който е излязъл извън контрол.

Сигурно е тук от стотици години, разгражда земята и потъва сантиметър по сантиметър.

— Останките от пода изглеждат достатъчно здрави. Пък и можем да избираме от множество тунели — предложи Дризт.

— Тогава да вървим. Това място не ми е по вкуса. Светло е, пък и не ми се тича по такива тесни мостчета, особено когато под краката ми ври киселина!

Мрачният елф се съгласи и предпазливо направи първата си крачка по мостчето, ала Гуенивар го изпревари. Дризт разбра намерението на пантерата и на драго сърце одобри действията ѝ.

— Гуенивар ще ни води — обясни елфът. — Пантерата е най-тежка от нас, пък и е достатъчно бърза, за да скочи, ако някое от мостчетата започне да се руши.

Възрастният свиърфнебъл не беше особено доволен.

— Ами ако не успее — попита с искрена загриженост той. — Дали киселината може да навреди на едно магическо създание?

Дризт не беше много сигурен, че знае отговора.

— Няма да ѝ навреди — каза той и извади от джоба си фигурката от черен оникс. — В мен е порталът за родното ѝ измерение.

Гуенивар бе изминала доста разстояние, пътят изглеждаше достатъчно здрав и Дризт реши да я последва. Белвар също направи първата си крачка и стъпи върху мостчето.

— Магга каммара, дано си прав — промърмори лукавият гном.

Пещерата беше огромна — трябваше да изминат няколкостотин фута, преди да стигнат до най-близкия тунел. Двамата приятели бяха преполовили разстоянието, а котката ги чакаше в началото на един коридор, когато дочуха странен звук. Те спряха и се заоглеждаха.

Мъчеха се да разберат откъде идва странната песен и кой е източникът й.

От един страничен тунел се показва чудато създание. То ходеше на два крака, кожата му бе черна, имаше птича глава с голям, заострен клюн и тяло на човек. Нямаше пера, нито криле. Мускулестите му ръце завършваха със страховито извити нокти, а на краката си имаше по три пръста. След това същество излезе друго, следвано от още едно.

— Родственици? — обърна се Белвар към Дризт. Създанията наистина наподобяваха странна кръстоска между мрачен елф и птица.

— Едва ли — отвърна елфът. — Никога през живота си не съм чувал за тези същества.

Пещерата се огласи от напева им:

— Смърт! Смърт!

Двамата приятели се огледаха наоколо и видяха, че от другите проходи започнаха да изскачат още птицеподобни хора. Това бяха „зли корбити“ — древна раса, населяваща южните райони на Подземния мрак и съвсем непозната за северните части на тази земя. Корбитите не бяха от особен интерес за другите раси — начинът им на живот бе примитивен, а и броят им не беше много голям. За пътешествениците, обаче, ятата от зли корбити обикновено означаваха големи неприятности.

— И аз не съм виждал подобни същества — сподели Белвар. — Но ми се струва, че никак не се радват да ни видят.

Когато корбитите пристъпиха към мостовете, напевът се превърна в ужасяващи крясъци. Отначало чудатите създания крачеха бавно, после се затичаха все по-бързо и по-бързо, сякаш бяха изгубили търпение.

— Грешиш, малки ми приятелю — отбеляза елфът. — По-скоро адски се радват, че вечерята им пристигна сама.

Белвар се огледа безпомощно наоколо — почти всички пътища за бягство бяха преградени. Двамата с Дризт трябваше да се бият, ако искаха да избягат от тези чудовища.

— Мрачни елфе, сещам се за стотици други места, където бих предпочел да се бия — възрастният свирфнебъл сви отчаяно рамене и погледна надолу към езерото със зелената киселина. Страховитата гледка го накара да потрепери. Гномът си поглеждаше дълбоко дъх, за да се

успокои, и започна ритуала, с който събуждаше магията във вълшебните си митрилни ръце.

— Движи се, докато правиш заклинанието — посъветва го Дризт и хукна напред. — Да се приближим към тунелите, преди да е започнала битката.

Няколко корбити почти ги настигаха, но Гуенивар се приготви за скок, отблъсна се във въздуха и прелетя над две мостчета като събори и нападателите.

— Биврип — изкрещя Белвар в края на заклинанието си и се обърна, за да посрещне очи в очи неприятелите си.

— Гуенивар ще се погрижи за тях — увери го Дризт и се втурна към близката стена.

Гномът разбра, че приятелят му има право. От тунела, към който се бяха затичали, бе изскочила още една група корбити. Гуенивар се приземи право върху птицеподобните същества и събори две от мостчето. Със зловещ писък корбитите посрещнаха смъртта си в киселинното езеро.

Загубата на събрата им не притесни нито едно от злите създания. Те продължиха да пеят „Смърт! Смърт!“ и с течащи лиги се нахвърлиха срещу пантерата.

Но и Гуенивар разполагаше с мощно оръжие. С всеки удар на огромната си лапа тя поваляше мъртъв по един корбит и с лекота запращаше птицеподобните създания в киселинното езеро. Но, докато котката продължаваше да ги разпръсва на всички страни, те не отстъпваха, дори напротив — спускаха се все по-силно напред, бързаха да се включат в боя. От другата страна се приближи втори отряд от зли корбити и заобиколи Гуенивар.

Белвар застана в един по-тесен участък от мостчето и зачака неприятелите си. Дризт пое успоредната пътека, намираща се на около петнайсет стъпки от гнома, и извади ятаганите си някак неуверено, сякаш някой го принуждаваше. С напредването на битката мрачният елф усети как свирепите инстинкти на ловеца се надигат все повече в душата му и трябваше да мобилизира цялата сила на волята си, за да ги потисне. Той беше Дризт До'Урден — не беше неконтролирам ловец и щеше да се изправи срещу враговете си в пълно съзнание.

В този миг чудовищата се нахвърлиха отгоре му. Крещейки като обезумели, те сипеха удари на всички страни, а Дризт само ги

парираше и отблъскващо. Ятаганите му се носеха плавно във въздуха и спираха всяка атака. Остриетата се извиваха и спускаха, мрачният елф упорито отказваше да се предаде на убиеца в себе си и така не постигна никакъв напредък. Бяха изминали няколко минути, а Дризт продължаваше да се сражава с първия корбит, който го бе нападнал.

Белвар не бе толкова внимателен в действията си. Едно след друго чудовищата се нахвърляха върху малкия свиърфнебъл и падаха от внезапните удари на магическите му митрилни ръце. Електричеството и силата на неговата атака често убиваха птицеподобните създания на място, а и Белвар нямаше време да ги чака да станат. Всеки удар на неговата ръка — чук беше последван от широк замах с кирката — така от мостчето бе повален и последният зъл корбит.

Възрастният свиърфнебъл се бе справил с половината от странните създания, преди да успее да погледне към приятеля си. Когато видя Дризт, гномът веднага разбра какви терзания разкъсваха душата му.

— Магга камара! — изкрещя Белвар. — Бий се с тях, мрачни елфе, бий се докато спечелиш! Те няма да пощадят живота ти! Няма да те помилват! Убий ги — свали ги от пътеката, преди да са те убили те!

Дризт едва чуващо думите на своя приятел. Лилавите му очи се напълниха със сълзи и зрението му се замъгли, ала това не забави магическия ритъм на неговите остриета. Един от съперниците му изгуби равновесие, елфът промени посоката на удара си и стовари дръжката на ятагана право върху главата на птицеподобния човек. Съществото изгуби съзнание и се затъркаля като камък надолу по мостчето. Тъкмо щеше да падне от ръба, когато Дризт застана на пътя му и го спря.

Белвар поклати глава и се зае със следващия зъл корбит. Неприятелят полетя назад, а от гърдите му, обгорени от електрическия удар, се заизвиваха тънки струйки дим. Птицеподобното същество впери невярващ поглед в дребничкия гном, ала нито продума, нито помръдна повече — една остра кирка се заби в рамото му, вдигна го във въздуха и го запрати в киселинното езеро.

* * *

Гуенивар съвсем обърка прегладнелите си нападатели. Те се струпаха зад гърба ѝ, за да я убият, ала пантерата се сниши и отскочи; понесе се над зелената светлина, прелетя трийсет фута и се приземи върху друго мостче, ала гладкият камък беше толкова хълзгав, че едва се задържа да не падне от ръба на пътеката.

Птицеподобните същества се спогледаха удивени за миг, после отново подеха писъците си и с див вой се втурнаха по мостчетата, за да хванат котката.

Един-единствен зъл корбит се намираше близо до мястото, където се бе приземила Гуенивар. Безстрашното създание се хвърли срещу нея, но тя впи силните си зъби във врата му и на секундата го прегриза.

Докато пантерата бе заета, птицеподобните същества разкриха поредния си дяволски капан. Далече във високия таван един от злите корбити най-накрая бе открыл дългоочекваната си жертва. Гладното същество обгърна с ръце тежката скала на ръба на каменната тераса, отблъсна се и полетя надолу, заедно с нея.

В последния момент Гуенивар забеляза летящото надолу чудовище и побърза да се махне от пътя му. В самоубийствения си екстаз, злият корбит дори не я забеляза, преди да се разбие с огромна тежест върху мостчето. От силния сблъсък каменната пътека започна да се разпада.

Огромната пантера се опита да отскочи отново, ала земята под лапите ѝ пропадаше, преди да е успяла да заеме позиция, за да отскочи във въздуха. Ноктите ѝ задраскаха напразно по рушащия се мост и Гуенивар последва злия корбит и полетя с него надолу към киселинното езеро.

Дочул възбудените крясъци на птицеподобните, Белвар се обърна точно в мига, в който пантерата започна да пада към зеленикавата течност. Дризт беше прекалено зает, за да я види — друг корбит се бе нахвърлил срещу него, а поваленият преди това тъкмо се свестяваше в краката му. Но мрачният елф нямаше нужда от зрението си, за да разбере какво става. Изведнъж фигурката в джоба му се нагря, злокобни струйки дим започнаха да вият от плаща му пиуафуи — не беше трудно да се досети какво се е случило с любимата му Гуенивар. Мрачният елф присви лилавите си очи и огненият им блесък пресуши сълзите му.

Дризт приветства ловеца.

Корбитите се сражаваха яростно. За тях бе най-голяма чест да загинат по време на битка и тези, които бяха нападнали мрачния елф, скоро разбраха, че ще бъдат удостоени с нея.

Обезумелият До'Урден се спусна към тях с ятаганите си и ги заби в очите на двамата корбити, изправили се насреща му. После Дризт извади острietата, завъртя ги в ръцете си и прониза съществото, опитващо се да се изправи в краката му. Светкавично ги извади пак, отново промуши тялото и изпита зловеща наслада от плавното им проникване.

След това мрачният елф се зае и с другите приближаващи се корбити. Острietата се врязваха в гладните същества от всеки възможен ъгъл и им нанасяха десетки рани, без дори да са направили и едно пълно завъртане.

Първото птицеподобно създание беше мъртво още преди да се строполи на пътеката, както и второто, и третото. Дризт притисна останалите в един по-широк участък от мостчето. Гладните корбити започнаха да го връхлитат по трима... и по трима падаха мъртви в краката му.

— Размажи ги, мрачни елфе — промърмори Белвар, видял как кипи кръвта на приятеля му.

Птицеподобното създание, настъпващо към малкия гном, също погледна към Дризт, чудейки се какво е привлякло вниманието на съперника му. Когато се обърна, то беше посрещнато от чука на непоколебимия свиърфнебъл. Парченца от човката на злощастното същество се пръснаха на всички страни и този корбит беше първият от хилядолетия, който реши да се предаде и да избяга. Сънародниците му също започнаха да се отдръпват, когато не след дълго раненото същество се просна на пода и умря.

Разяреният гном обаче още не бе приключил с тях. Той се хвърли напред и изблъска от пътеката единството създание, осмелило да застане на пътя му. Когато стигна до обезобразения корбит, Белвар заби кирката си дълбоко в гърдите му, вдигна го високо във въздуха и с ужасяващ рев изля гневът, напиращ в душата му.

Другите птицеподобни създания го наблюдаваха колебливо и не смееха да се приближат. Белвар погледна към Дризт и се ужаси. Труповете на много корбити лежаха проснати в краката му, кръвта им

капеще от ръба на пътеката и със съскане потъваше в киселинното езеро. Ала гномът не се разтревожи за изхода на битката — ударите на мрачния елф бяха точни и добре премерени. Дризт беше непобедим, но високо над него друг корбит се хвърли от ръба и полетя надолу в самоубийствен порив, прегърнал голяма скала.

Белвар беше сигурен, че животът на Дризт е към своя край.

Но ловецът усети приближаващата се опасност...

Един корбит се спусна към него. С едно-единствено перфектно замахване той отсече двете му ръце, прибра ятаганите в ножниците им и веднага след това се втурна като стрела към края на платформата. Достигна до ръба и скочи към Белвар, точно когато самоубиецът се удари в пътеката. Скалата разби мостчето и към зеленото езеро полетяха камъни и корбити.

Белвар запрати трупа на птицеподобното създание към сънародниците му и легна по корем на земята, протягайки своята ръка — чук към летящия Дризт. Мрачният елф сграбчи ръката на приятеля си, с другата се хvana за ръба на пътеката и, въпреки че удари лицето си в камъка, успя да се задържи и да не падне.

От удара, обаче, плащът на мрачния елф се разкъса. С отчаян поглед Белвар проследи падащата към киселината фигурука от черен онекс.

Но Дризт успя да я хване с краката си.

Възрастният свиърфнебъл почти се разсмя от безсилие. Той хвърли поглед през рамо, за да види дали птицеподобните хора не са решили да подновят нападението си и промълви с облекчение:

— Мрачни елфе, това наистина беше забавно...

Отговорът на Дризт сложи край на успокоението на дребничкия гном.

— Залюлей ме! — изрева елфът така заповеднически, че пребледнелият Белвар се подчини съвсем несъзнателно.

Дризт се преметна на кълбо, приземи се на пътеката и напрегна всичките си мускули, за да запази равновесие, но не успя; затъркаля се към края на мостчето, все повече приближавайки приклекналия гном, и започна да се запъва с ръце и крака, за да намери някъде опора и да спре. Още не разбрал какво става, Белвар най-накрая се обърна и остана смаян — с протегнати напред ятагани Дризт, накълцващо лицето на канещия се да го нападне корбит.

— Подръж това — помоли елфът и подхвърли с крака фигурката от черен оникс. Белвар хвана статуетката с митрилните си ръце и я пусна в джоба си.

Като обезумял, Дризт се спусна напред и започна да разчиства пътя към най-близкия тунел. Загледан в приятеля си, гномът остана на пътеката, като от време на време хвърляше по някой предпазлив поглед през рамо.

Пет минути по-късно двамата приятели тичаха надолу по мрачния тунел, а обезумелите викове „Смърт! Смърт!“ се отдалечаваха все повече и повече.

13

НОВ ДОМ

— Стига. Стига толкова! — задъхваше се измореният свиърфнебъл. — Магга каммара, мрачни елфе! Избягахме им вече.

С извадени ятагани, Дризт се обърна към приятеля си. В лилавите очи на елфа още гореше зловещият пламък и Белвар побърза да отскочи назад.

— Успокой се, приятелю — тихо промълви той. Въпреки своята увереност, гномът вдигна ръце пред гърдите си, за да се защити, ако е необходимо. — Опасността е далече, никой не ни заплашва.

Дризт си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. После осъзна, че ятаганите са още в ръцете му и внимателно ги прибра в ножниците им.

— Добре ли си? — попита Белвар и се приближи. Лицето на елфа — там, където се бе ударил в скалата — бе обагрено в кръв.

Дризт кимна.

— Заради битката е — опита се обясни той. — Вълнението. Трябваше да се освободя от...

— Не е нужно да ми обясняваш — прекъсна го гномът. — Ти се справи добре, мрачни елфе. Повече от добре. Ако не беше ти, досега и тримата да сме мъртви.

— Той се върна при мен — почти проплака Дризт, търсейки подходящите думи. — Тъмната половина от моето аз. Мислех си, че си е отишъл.

— Отишъл си е — увери го Белвар.

— Не — възрази елфът. — Това жестоко чудовище, в което съм се превърнал, завладя изцяло душата ми, докато се сражавах с птицеподобните хора. То насочваше оръжията ми съвсем безмилостно и жестоко.

— Ти сам направляваше оръжията си — заяви гномът.

— А яростта? — отвърна Дризт. — Неконтролируемата ярост. Единственото, което желаех бе да убивам, да посичам телата им и да ги хвърлям в бездната.

— Ако това, което казваш, е вярно, щяхме още да сме там. Но ние избягахме благодарение на твоите действия. Останаха много не убити корбити, но въпреки това ти пръв побягна в тунела. Изпитвал си ярост? Може би, но не и неконтролируема. Ти направи това, което бе нужно. Справи се отлично, мрачни елфе. Много по-добре от всички, които съм виждал. И не се извинявай — нито на себе си, нито на мен!

Дризт се облегна на стената и се замисли. Думите на лукавия гном го успокояваха и той му бе искрено благодарен за разбирането. Но въпреки това, изгарящата ярост, която бе изпитал, когато пантерата падна в езерото, не спираше да го преследва. Чувството беше толкова всепогълъщащо, че Дризт не можеше да го преодолее. Чудеше се дали някога въобще ще успее.

Въпреки притесненията, обаче, мрачният елф се чувстваше по-спокоен в присъствието на своя приятел. Започна да си припомня случки от изминалите години, битки, които беше принуден да води сам. Тогава, както и сега, ловецът се бе надигал в него, обземал бе душата му и бе насочвал смъртоносните му ятагани. Но Дризт не можеше да отрече, че този път бе малко по-различно. Преди, когато бродеше сам из земите на Подземния мрак, ловецът не го напускаше така лесно. Сега, в присъствието на Белвар, мрачният елф отново можеше да се контролира.

Дризт разтърси гъстата си бяла коса, опитвайки се да отмахне от себе си и последните следи от ловеца. Помисли си колко глупаво бе постъпил — да започне битката с птицеподобните хора по такъв начин — с плоското на остриетата си. Ако инстинктите му не се бяха събудили, ако не беше разbral, че Гуенивар е паднала в езерото, той и Белвар можеха да не се измъкнат живи от пещерата.

Припомnil си това, което бе предизвикало гнева му, мрачният елф се сепна изведнъж и погледна към приятеля си:

— Статуетката! — извика той. — У теб е.

Белвар извади черния предмет от джоба си.

— Магга каммара! — извика уплашено той. — Ами ако Гуенивар е ранена? Ако киселината й е навредила по някакъв начин... дали е могла да се приbere в измерението си?

Дризт взе фигурката и я огледа с треперещи ръце. Поуспокoi се едва, когато видя, че гладката й повърхност не е повредена. Знаеше, че трябва да изчака, преди да повика Гуенивар, защото ако пантерата

беше ранена, със сигурност щеше да се възстанови много по-бързо, ако останеше в родното си измерение. Но елфът не можеше да чака повече, трябваше да научи какво се е случило с любимата му котка. Той положи статуетката на земята и нежно повика пантерата.

Двамата приятели въздъхнаха едновременно, когато тънката мъгла започна да се вие около фигурката. Белвар извади вълшебната си брошка, за да може да огледа по-добре котката.

Пред очите им се разкри ужасяваща гледка. Вярната пантера се бе отзовала покорно на призыва на своя господар, но веднага щом я зърна, елфът разбра, че не е трябвало да я вика, докато раните ѝ не зараснат. Черната копринена козина на Гуенивар бе обгорена, на много места дори се беше свалила. Гладките ѝ мускули висяха разкъсани и обгорени до кокал, а едното око на злощастното животно стоеше затворено и изглеждаше ужасно зле.

Залитайки, пантерата тръгна към Дризт, но мрачният елф се затича към нея, падна на колене и нежно обви с ръце шията на голямата котка.

— Гуен — прошепна той.

— Дали ще се оправи? — с тих, трепещ глас попита Белвар.

Дризт поклати глава. В действителност, не знаеше много за пантерата, освен това, което тя сама му бе показала. И преди я бе виждал ранена, но никога толкова сериозно. Сега можеше само да се надява, че магическите ѝ качества ще ѝ помогнат да се възстанови напълно.

— Върни се у дома — каза Дризт. — Почини си и се оправяй, приятелко моя. Ще се видим след няколко дни.

— Дали не бихме могли да ѝ помогнем още сега? — попита Белвар.

Елфът знаеше, че няма какво да сторят.

— Гуенивар ще се възстанови. Трябва да си почине — обясни той, след като котката изчезна в мъглата. — Не можем да направим нищо за нея. Тя е от друго измерение. Когато е тук, в нашия свят, всяка минута отнема от силите ѝ.

Пантерата си отиде и на земята остана само фигурката. Дризт я вдигна и дълго я разглежда, преди да посмее да я прибере в джоба си.

* * *

Двата меча направиха завивките на пух и прах, удряха и късаха, докато накрая одеялото заприлича на дрипав парцал. Закнафейн се загледа в сребърните монети на пода. Измамата бе прекалено очебийна, но лагерът и мисълта, че Дризт може да се върне там, бяха задържали зомбито няколко дни.

Дризт До'Урден си беше отишъл. Костваше му много да обяви новината, че елфът е напуснал района на Блингденстоун. Неживото създание спря и се замисли над новата информация. Необходимостта от размислите, от проникването в разума на Закнафейн, това по-високо ниво, подчинено не само на инстинктите, несъмнено поставяше мъртвото създание в конфликт с неговия дух, хванат в капан в собственото му тяло.

* * *

В преддверието на големия параклис матрона Малис До'Урден усети колебанието на своето творение. При Зин-Карла контролът, който трябваше да се упражни върху зомбито беше задължение единствено на матроната — майка, дарена със заклинанието от Кралицата на Паяците. Малис трябваше да се труди здраво, за да изпълни поставената й задача. Трябваше непрекъснато да пее молитви и да прави заклинания, за да прониква в съзнанието на мъртвеца и да блокира емоциите и мислите на Закнафейн До'Урден.

* * *

Неживото създание залитна, когато усети намесата на чужда воля — тази на матрона Малис — но не се възпротиви. Само след секунда то вече оглеждаше малката пещера, оборудвана като лагер от Дризт и някакво друго същество — най-вероятно лукав гном. Бяха си тръгнали — може би преди няколко седмици — и без съмнение бяха бързали да се отдалечат от Блингденстоун.

— Както и от Мензоберанзан — предположи неживият.

Закнафей напусна малката пещера и излезе в главния тунел. Той подуши въздуха в едната посока — на изток към Мензоберанзан, после се обърна на другата, коленичи и подуши отново. Заклинанията за определяне на местоположението, с които Малис бе надарила творението си, не можеха да покрият такива огромни разстояния, но мигновените усещания, които получи то, потвърдиха подозренията му. Дризт беше тръгнал на запад.

Зомбито продължи надолу по тунела. В походката му нямаше и следа от накуцване, сякаш копието на гоблина никога не го бе ранявало, а то би могло да осакати всяко живо същество. Намираше се на седмица път от Дризт, може би на две, но и това никак не притесняваше неживия. Жертвата му трябваше да спи, да се храни и да си почива. Тя беше от плът и кръв, притежаваше слабостите на всеки смъртен.

* * *

— Какво е това същество? — прошепна на Белвар — Дризт, докато наблюдаваха странното двукрако създание, което пълнеше съдовете си с вода от бързия поток. Целият район наоколо беше осветен в магическа светлина, но тя не пречеше на двамата приятели. Те се чувстваха в безопасност, скрити в сянката на едни скали на няколко метра от изправената, загърната в мантиня фигура.

— Човек — отвърна Белвар. — Човек от Повърхността.

— Какво ли прави тук, толкова далече от дома си? — попита Дризт. — Изглежда привикнал към това, което го заобикаля. Не мога да повярвам, че един обитател на Повърхността може да оцелее тук в земите на Подземния мрак. В Академията винаги са ни учили друго.

— Вероятно е магьосник — предположи Белвар. — Това обяснява и светлината в този район. Тя, от своя страна, обяснява неговото присъствие тук.

Дризт изгледа с любопитство възрастния свиърфнебъл.

— Магьосниците са страни същества — продължи гномът, въпреки че това бе очевидно. — Особено магьосниците от расата на хората, поне така съм чувал. Магьосниците на мрачните елфи се борят

за власт. Магьосниците свиърфнебли се трудят, за да опознаят свойствата на камъка, но магьосниците от расата на хората... — Белвар замълча и продължи с презрителен тон: — Магга каммара, мрачни елфе, тези магьосници са по-различни от всички други взети заедно!

— А защо практикуват изкуството на магията? — попита Дризт.
Гномът поклати глава.

— Не вярвам, че и мъдреците знаят отговора на този въпрос — искрено отвърна той. — Странна и опасна, непредсказуема раса са хората. Най-добре е да стоиш по-настрана от тях.

— Срещал ли си такива?

— Да, няколко — Белвар Дисенгалп потрепери така, сякаш споменът не бе от най-приятните. — Търговци от Повърхността. Грозни, аrogантни същества, държат се така, сякаш целият свят им принадлежи.

Без да иска гномът бе повишил глас — загърнатата в мантия фигура до потока надигна глава и погледна към двамата приятели.

— Излизайте, малки гризачи — извика той на никакъв неразбираем език. Магьосникът повтори думите си на друг език, после на езика на мрачните елфи, на още два непознати езика и накрая на езика на свиърфнеблите. Така продължи доста време и двамата приятели се спогледаха учудени.

— Явно е добре образован — прошепна Дризт.

— Сигурно са били плъхове — промърмори на себе си човекът. После се огледа наоколо, чудейки се как да накара шумолящите животинки да изскочат от скривалището си — можеха да се окажат добра храна.

— Да разберем дали е приятелски настроен или е враг — прошепна Дризт и понечи да излезе от укритието. Белвар го спря, изгледа го озадачено, но после се замисли и реши да послуша собствените си инстинкти. Гномът сви рамене и пусна своя приятел.

— Привет страннико — каза елфът на родния си език и излезе от скривалището си.

Човекът го зяпна с широко отворени, уплашени очи и потърка бялата си рошава брада.

— Ти нее сии никакъв плъх — изкрештя той на неправилен, но разбираем елфически език.

— Не — промълви Дризт, после погледна към гнома, който тъкмо излизаше иззад скалите.

— Крадци! — изкрешя човекът. — Идвате да откраднете мой дом, нали?

— Не — повтори елфът.

— Тръгв’ити си! — крещеше странното същество и размахваše ръце, сякаш пъдеше добитъка си. — Адий! Върви ти, бързо и веднага!

Двамата приятели се спогледаха учудени.

— Не — потрети Дризт.

— Това си е мой дом, глупав мрачен елфски! — изруга човекът.
— Да съм викал вас тук? Да съм пращал писмо с покана да ми дойдете гости? Или може би ти и твой странен малък приятел решили, че вас дълг да ме приветствате с добре дошъл?

— Внимавай, мрачни елфе — прошепна Белвар, докато човекът продължаваше да се ядосва. — Магьосник е, убеден съм, при това доста подозрителен дори и за човек.

— Или може би двама мрачен елф и гном страхува се от мен? — заговори странникът сякаш повече на себе си, отколкото на двамата новодошли. — Да, разбира се. Те знаят, че аз — Бристър Фендълстик — съм решил да завзема тунелите на Подземния мрак и са обединили силите си, за да ми попречат! Да, да, точно така, колко са жалки!

— И преди съм се бил с магьосници — прошепна на Белвар Дризт. — Да се надяваме, че ще успокоим този, преди да ни е нападнал. Каквото и да става, нямам желание да се връщам там, откъдето дойдохме.

Възрастният свиърфнебъл кимна мрачно в съгласие и елфът отново се обърна към човека.

— Пък може и да го убедя да ни пусне — прошепна Дризт.

Магьосникът затрепери така, сякаш всеки момент щеше да избухне.

— Прекрасно! — изпища той. — Стоите тук тогава!

Мрачният елф осъзна, че човекът е останал с погрешни впечатления и направи крачка напред. Искаше да се приближи, преди двукракото създание да е пуснало мълниите си.

Но магьосникът знаеше как да оцелява в земите на Подземния мрак; беше взел мерки за защита много преди да се появят тези две същества. Бристър размаха ръце и промълви една-единствена

неразбираема дума. Пръстенът на ръката му силно заблестя и от него излезе огромно огнено кълбо, което застана във въздуха между човека и неканените същества.

— Добър дошли в мой дом, тогава! Поиграйте си с това! — изкрещя победоносно магьосникът, щракна с пръсти и изчезна.

Дризт и Белвар усетиха как огненото кълбо започва да се насища с експлозивна енергия.

— Бягай! — изкрещя възрастният свиърфнебъл и хукна да бяга. В Блингденстоун голяма част от магиите бяха просто илюзии, предназначени за заблуда и самозащита. Но в Мензоберанзан, където Дризт бе обучаван в изкуството на магията, заклинанията бяха предназначени главно за нападение. Мрачният елф знаеше каква магия бе направил магьосникът; знаеше, че бягството няма да ги спаси в тези тесни и ниски коридори.

— Не! — изкрещя Дризт, сграбчи Белвар за кожената куртка, дръпна го назад и го обрна къмискрящото огнено кълбо. Гномът знаеше, че може да се довери на своя приятел и се затича след него. Веднага щом откъсна очи от пламналата сфера във въздуха, възрастният свиърфнебъл се досети какво бе намислил мрачният елф. Дризт се бе втурнал към потока.

Двамата приятели скочиха във водата и се удариха в камъните на дъното, в мига, в който кълбовидната мълния избухна.

Минута по-късно те се изправиха в изпаряващата се вода, а от задната част на дрехите им се виеха тънки струйки дим. Изворчето се бе оказало доста плитко и двамата не бяха успели да се потопят целите. Те кашляха и се опитваха да си поемат дъх — пламъците бяха погълнали голяма част от кислорода в пещерата, а топлината, която се отделяше от нагретите скали ги заливаше на талази.

— Човеци — мрачно промърмори Белвар, измъкна се от водата и силно се разтърси. Дризт излезе след него, не се удържа и започна да се смее, ала на лукавия гном никак не му беше до шеги.

— Магьосникът може да е наоколо — припомни на мрачния елф той.

Развеселеният До'Урден изведнъж се сниши на пода и нервно се заоглежда.

Двамата спътници веднага побързаха да се отдалечат от мястото.

* * *

Няколко дни по-късно приятелите погледнаха от една висока скала и пред тях се разкри просторна пещера, в средата на която се намираше голямо подземно езеро.

— Най-сетне — дом! — извика Белвар Дисенгалп.

Зад тях имаше друга пещера, която представляваше сбор от три отделни ниши с един малък отвор, който можеше лесно да се охранява.

Дризт се покатери десет стъпки по-нагоре, до най-високата скала, и застана до своя приятел свиърфнебъл.

— Възможно е — съгласи се колебливо елфът. — Макар че оставихме магьосника само на няколко дни път от тук...

— Забрави за човека — изръмжа Белвар и погледна към дупката от изгорено в любимата си куртка.

— Пък и не ми е много приятно, когато знам, че на прага на дома ми ме очаква такова огромно езеро — продължи Дризт.

— Пълно е с риба — възрази упоритият свиърфнебъл. — И с мъхове и водорасли, който ще ни засищат. А и водата изглежда чиста!

— Но такъв оазис ще привлече неканените гости като магнит — заяви Дризт. — Опасявам се, че тук няма да намерим спокойствие.

Гномът плъзна погледа си надолу по гладката скала до самия под на пещерата.

— Нямаме никакъв проблем — каза той и намигна. — Поголемите същества никога няма да стигнат дотук, а по-малките... Ами, виждал съм те как боравиш с ятаганите си, а ти, от своя страна, знаеш с каква мощ разполагам в ръцете си. Не мога да се тревожа за подребните неприятели!

Дризт хареса увереността на приятеля си и трябаше да се съгласи, че досега не бяха открили по-подходящо място, където да се установят. Из пустошта на Подземния мрак рядко можеше да се намери вода, особено чиста и годна за пиене. Езерото беше ценно, а и около него имаше такава растителност, че никога нямаше да им се наложи да си търсят храна.

Дризт тъкмо се канеше да се съгласи, когато долу на брега нещо се размърда и привлече погледите на двамата приятели.

— Раци! — извика развлнваният свиърфнебъл. Реакцията му определено се различаваше от тази на мрачния елф. — Магга камара, мрачни елфе! Раци! По-вкусна храна и да искаш не можеш да намериш!

И наистина, излязлото от езерото същество беше рак. Огромно, дванайсетфутово чудовище с щипки, които с лекота можеха да прережат на две тялото на всяко същество, което се изпречеше на пътя им.

Дризт хвърли скептичен поглед към Белвар:

— И ти наричаш това храна? — попита той.

Белвар се ухили толкова широко, че носът му се сбърчи съвсем, и удари митрилните си ръце една в друга.

Тази нощ те ядоха рачешко — както и на следващия ден, както и на по-следващите два — и Дризт скоро бе почти готов да се съгласи, че пещерата с трите ниши до подземното езеро можеше да се окаже чудесен дом.

* * *

Зомбито спря, за да огледа искрящото в червено поле. Ако беше жив, Закнафейн До'Урден щеше да избегне този терен, съзнаващ опасностите, криещи се в странно осветените пещери и луминесцентните мъхове. Но за неживия имаше значение само следата — Дризт беше минал оттук.

Чудовището се втурна напред, без да обръща внимание на облаците отровни спори, които мъховете бълваха при всяка негова крачка. Това бяха задушаващи спори, които изпъльваха дробовете на невнимателните и злощастни създания, дръзнали да минат оттук, ала Закнафейн...

Закнафейн не дишаше.

Миг по-късно земята се затресе — кореноровката се приближаваше, за да защити територията си. Усетил опасността, неживият се претърколи напред, следвайки инстинктите на онова същество, което никога, в миналото си, бе представлявал. Гъсеницата се появи в полето с червените мъхове, но не забеляза никого. Накрая

реши, че все пак няма да е зле да навлезе по-навътре и да си похапне от вкусните баручии.

Когато кореноровката достигна центъра на пещерата, неживият развали заклинанието си за левитация и се приземи право върху гърба на съществото. Той притисна гъсеницата между краката си, тя се замята и забълска в стените на пещерата, но Закнафейн успя да запази равновесие. Кожата на злощастната кореноровка беше здрава и достатъчно дебела за повечето оръжия, но не и за най-добрите, не и за остриетата на неживия.

* * *

— Какво беше това? — попита един ден Белвар и спря работата си по вратата, която щеше да блокира отвора на пещерата им. Долу при езерото, Дризт също беше дочул нещо, защото хвърли съда, в който носеше вода, и извади и двата си ятагана. Елфът вдигна ръка, за да предупреди възрастния свиърфнебъл да запази тишина, после безшумно се изкачи нагоре по скалите, за да си каже няколко думи с него.

Звукът, ужасният тракащ звук се чу отново.

— Знаеш какво е това нали, мрачни елфе? — попита меко гномът.

Дризт кимна.

— Клюнести изчадия — отвърна той. — Имат най-добрая слух от всички същества, обитаващи Подземния мрак.

Мрачният елф реши да не споделя спомените от единствения си сблъсък с тези чудовища.

Беше се случило по време на един от тренировъчните патрули. Дризт предвождаше своя клас от Академията през лъкатушните тунели отвъд Мензоберанзан. Патрулът се бе натъкнал на група гигантски двукраки същества, чиито човки и нокти бяха огромни, а костните им брони — по-твърди и от най-здравите метални доспехи.

Благодарение на Дризт отрядът на мрачните елфи бе спечелил битката, но смелият До'Урден и до сега продължаваше да вярва, че всичко е било постановка, нагласена от учителите в Академията.

Вярваше, че малкият мрачен елф, убит от чудовищата, беше пожертван само за да се придаде достоверност на ситуацията.

— Да ги открием — промълви Дризт. Белвар спря и го погледна. Лилавите очи на елфа блестяха зловещо.

— Клюнестите изчадия са опасни — продължи той, забелязал колебанието на гнома, — не можем да ги оставим просто да се скитат наоколо.

Воден от тракащите звуци, Дризт откри с лекота местоположението на чудовищата. Внимателно и съвсем безшумно, следван плътно от Белвар, елфът подбираще пътя им в тунелите.

Свиха в последния коридор. В един по-широк участък на тунела стоеше едно от изчадията и с все сила забиваше огромните си нокти в стената, сякаш миньор-свиърфнебъл копаеше с кирката си.

Дризт дръпна Белвар назад и го увери, че сам ще убие чудовището по-лесно. Трябваше само да се прокрадне зад него без то да го забележи. Гномът се съгласи, но запази позицията си. Щеше да се притече на помощ на елфа веднага щом се наложеше.

Захласнато в играта си, клюнестото изчадие нито чу, нито видя приближаващия се мрачен елф. Дризт застана точно зад гърба на чудовището и затърси най-лесния и бърз начин да го унищожи. Видя само една мъничка пролука в костната му черупка — процеп между гръдената броня на създанието и широкия му врат. Но да го промуши там с ятагана си можеше да се окаже трудно — клюнестото изчадие беше високо почти десет фута.

Но ловецът намери решение. Той се нахвърли върху чудовището, бълсна го в коленете с цялата си сила и заби ятаганите си между краката му.

Създанието загуби равновесие и започна да пада. Бърз като див звяр, Дризт се претърколи настрана, скочи върху падналото на земята чудовище и издигна и двата си ятагана над процепа в бронята му. Можеше да го убие веднага, можеше да забие остриетата, но мрачният елф видя нещо... може би ужас... в погледа на клюнестото изчадие и това му попречи. Той освободи съзнанието си от контрола на ловеца, успя да овладее ръцете си и се поколеба. Този кратък миг му бе достатъчен. За най-голяма изненада на Дризт от човката на чудовището на чист и правilen елфически език се отрониха думите:

— Моля те, не... ме... убивай...

14

ТРАК

Ятаганите бавно се отдръпнаха от врата на клюнестото изчадие.

— Не съм... това, което... из-изглеждам — опита се да обясни то, но речта му се накъсваше. С всяка следваща дума, създанието сякаш попривикна и започна да говори все по-лесно: — Аз съм... печ.

— Печ? — зяпна учудено Белвар и се приближи до Дризт.

С явно объркване, гномът погледна плененото чудовище.

— Малко си голям за печ — отбеляза гномът.

Дризт изгледа говорещото създание, после своя приятел. Искаше някой да му обясни какво става; за пръв път чуваше тази особена дума.

— Наричат ги деца на камъка — поясни възрастният свиърфнебъл. — Малки, страни същества. Корави като камъка и живеещи само с една-единствена цел — да го обработват.

— Напомнят на свиърфнеблите — отвърна Дризт.

Белвар помълча за кратко. Чудеше се как да приеме думите на приятеля си — като обида или като комплимент. Гномът не можа да реши и предпазливо продължи:

— Наоколо няма много от тях — от тези печ. Още по-малко пък приличат на него — Белвар изгледа с подозрение клюнестото изчадие, после погледна към Дризт и в очите му се четеше предупреждение — съветваше го да държи ятаганите си в готовност.

— Печ... няма вече — запелтечи създанието, а в гърления му глас звучеше искрено разкаяние. — Печ няма вече.

— Как се казваш? — попита Дризт, търсейки нещо, което да му подскаже каква е истината.

Клюнестото изчадие помисли за миг, после безпомощно поклати огромната си глава.

— Печ... н-няма вече — повтори то и съвсем съзнателно обърна клюнестата си глава настрани, разкривайки процепа в бронята си. Подканяше Дризт да го убие.

— Не можеш ли да си спомниш как се казваш? — попита мрачният елф. Не бързаше да убива това създание, но то нито

помръдна, нито проговори. Дризт се обърна към Белвар за съвет, но възрастният свиърфнебъл само повдигна рамене.

— Какво се е случило? Трябва да ми кажеш какво ти се е случило? — продължи елфът.

— М-м-м — опита се да отговори злащастното същество. — М-ма... магьосник. Зъл магьосник.

Дризт познаваше донякъде изкуството на магията и знаеше колко безскрупулни бяха тези, които я използваха. Досети се какво може да се е случило със странното създание и започна да му вярва.

— Значи магьосник те е превърнал в това, което си сега? — попита той, макар че вече знаеше отговора. С Белвар се спогледаха учудени. — Чувал съм, че се правят такива заклинания.

— Аз също — съгласи се гномът. — Магга каммара, мрачни елфе, виждал съм магьосниците от Блингденстоун. Те използваха подобна магия, когато трябваше да проникнем в... — изведнъж възрастният свиърфнебъл замълча, припомняйки си произхода на Дризт.

— Мензоберанзан — добави елфът и се засмя.

Леко смутен, Белвар прочисти гърлото си и се обърна към чудовището.

— Значи ти някога си бил печ... — каза той. Имаше нужда да чуе цялото обяснение на ситуацията в едно-единствено изречение. — После някакъв магьосник те е превърнал в клюнесто изчадие, така ли?

— Истина — отвърна създанието. — Печ няма вече.

— Къде са другарите ти? — попита гномът. — От това, което съм чул за народа ти, знам, че печ рядко пътуват сами.

— М-м-мъртви. Зъл м-м...

— Човек — магьосник? — попита Дризт.

Създанието закима развълнувано с огромната си човка.

— Да, чу-човек.

— И магьосникът те оставил да се мъчиш сам, превърнат в клюнесто изчадие — заключи Белвар. Той и Дризт си размениха дълги и измъчени погледи, после елфът се отмести и позволи на клетото създание да се изправи.

— И-и-искам да ме убиете — каза то, приседна на земята и погледна ръцете си с отвращение. — Ск-к-ка-лите, скалите... изгубени са за мен.

В отговор Белвар вдигна изкуствените си ръце.

— И аз така си мислех някога — увери го той. — Ти си жив, пък и вече не си сам. Ела с нас. Ще те заведем при езерото и там ще можем да си поговорим повече.

Клюнестото изчадие се съгласи и с много усилия започна да повдига тежкото си тяло от пода. Твърдата му черупка застърга по камъка и Белвар използва възможността да прошепне на Дризт:

— Не прибирай оръжията си!

Най-накрая съществото се изправи, погледна ги от десетте си фути височина и мрачният елф не възрази на предупреждението на своя приятел.

Дълги часове клюнестото изчадие им разказваше премеждията си. Толкова вълнуващо, колкото и историите му, беше привикването на създанието към употребата на езика. Този факт, пък и разказите за живота му като печ, преминал в почти непрестанно, свято копаене и оформяне на камъка, убедиха Белвар и Дризт, че думите на това особено същество са истина.

— Х-хубаво е, че отново мога да говоря, въпреки, че не го правя на собствения си език — каза не след дълго то. — Сякаш отново съм намерил част от себе си, от онова, което бях някога.

Наскоро Дризт беше преживял същото — мрачният елф се чувствуващ съпричастен към думите на това създание.

— Откога си така? — попита го Белвар.

Съществото повдигна рамене, огромните му гърди и рамене изтракаха при движението.

— Седмици, м-месеци. Не мога да си спомня. Загубил съм представа за времето.

Дризт хвана лицето си в ръце и въздъхна дълбоко. Искрено съчувствуващ на съществото. Знаеше какво е да се чувствуващ толкова изгубен и сам в пустошта на Подземния мрак. Познаваше мрачната реалност на тази съдба. Белвар лекичко го потупа по рамото, после отново се обърна към клюнестото изчадие.

— Къде отиваш сега? Или откъде идваш?

— Преследвам м-м-м — отвърна то, но не можа да произнесе последната дума, сякаш самото споменаване на злия магьосник му причиняващо ужасна болка. — Но съм загубил толкова много. Толкова лесно щях да го открия, ако си бях печ. Камъните щяха да ми кажат

къде да го търся, но вече не мога да разговарям с тях. — Чудовището се изправи бавно и решително заяви: — Ще вървя. Не сте в безопасност с мен.

Изведнъж Дризт се възпротиви:

— Напротив, ще останеш — думите му звучаха така, сякаш елфът не търпеше никакви възражения.

— Не мога да се контролирам — започна да обяснява съществото.

— Не се беспокой — добави Белвар и посочи към вратата на високите скали. — Ние живеем там горе, а вратичката е прекалено малка, за да минеш през нея. Тук ще си починеш, докато всички решим какво ще правим.

Клюнестото изчадие беше изтощено, а и думите на възрастния свиърфнебъл звучаха приемливо. То се отпусна тежко на каменния под и се сви, доколкото му позволяващо закръгленото тяло. Дризт и Белвар си тръгнаха и на всяка крачка се обръщаха, за да зърнат отново новия си другар.

— Трак — сепна се изведнъж Белвар и спря. Мрачният елф направи същото, а странното същество се обърна и погледна гнома, разбрали, че думата му е насочена към него.

— Ще те наричаме така, ако не възразяваш — поясни възрастният свиърфнебъл. — Трак.

— Подходящо име — отбеляза Дризт.

— Х-хубаво е — съгласи се клюнестото изчадие, но вътрешно му се искаше да може да си спомни истинското си име на печ. Името, което звучеше като гладка скала, търкаляща се по стръмен коридор; името, което с ехото на всяка своя сричка шептеше молитви на камъка.

Когато с Белвар влязоха в малката пещера, Дризт промълви:

— Ще разширим вратата. Така Трак ще може да влезе и да си почива при нас на спокойствие.

— Не, мрачни елфе — възрази мъдрият свиърфнебъл. — Няма да направим това.

— Но там край езерото той не е в безопасност. Чудовищата ще го надушат.

— В безопасност е, и още как! — тросна му се Белвар. — Кажи ми, кое чудовище би нападнало едно клюнесто изчадие? — Гномът разбираше искрената загриженост на приятеля си, но и знаеше каква

опасност крие предложението му. — Не за пръв път виждам такива магии — сериозно продължи той. — Наричат се полиморфни. Промяната в тялото става мигновено, но тази в съзнанието отнема време.

— Какво искаш да кажеш? — в гласа на Дризт се усещаше паника.

— Трак е още печ — отвърна Белвар, — затворен в тялото на клюнесто изчадие, но се опасявам, че скоро е възможно да изгуби истинската си същност. Съзнанието му ще се превърне в ума на едно от онези чудовища. Сега Трак ни смята за свои приятели, но стане ли трансформацията — за него ще сме просто поредната вечеря.

Дризт започна да протестира, но Белвар го накара да мълкне с един доста отрезвяващ въпрос:

— Нима ще ти е приятно, когато се наложи да го убиеш, мрачни елфе?

Елфът погледна на другата страна.

— Животът му е преминал също като моя.

— Не толкова, колкото си мислиш — отвърна гномът.

— И аз съм се чувствал изгубен — припомни Дризт на приятеля си.

— Така си мислиш — възрази Белвар. — Ти никога не си губил истинската си същност, истинският Дризт До'Урден. Бил си такъв, какъвто животът те е принудил, за да оцелееш. Това е различно. Не само тялото на Трак, но и душата му скоро ще се превърне в клюнесто изчадие. Мислите му, инстинктите ще са същността на едно чудовище и, магга каммара, то няма да се смили над теб, когато те притисне до земята.

Дризт не можеше да се успокои, въпреки че не можеше и да отрече жестоката истина в думите на лукавия гном. С тежка стълпка мрачният До'Урден се отправи към спалнята си — лявата стаичка в пещерния комплекс, и се просна в хамака. Отдалеч се виждаше, че е съкрушен от мъка.

— Уви, приятелю Дризт До'Урден — тихичко промърмори Белвар. — Съжалявам и за обречения печ.

Възрастният свиърфнебъл също се прибра в стаята си и си легна. Чувстваше се ужасно от цялата ситуация, но въпреки болката, реши да не променя студеното си, но разумно поведение. Разбираше, че Дризт

се чувства свързан с нещастното същество, отговорен и съпричастен към загубата на самоличността му, а това можеше да се окаже фатално.

По-късно същата нощ мрачният елф развълнувано разтърси възрастния свиърфнебъл, за да го събуди.

— Трябва да му помогнем — суворо прошепна той.

Белвар избърса очите си с ръка и се опита да разбере къде се намира. Сънят му бе неспокоен, изпълнен с кошмири, в които той крещеше „Биврип“ и после отиваше да изтръгне живота от тялото на новия им приятел.

— Трябва да му помогнем! — още по-настоятелно и грубо повтори Дризт. Изглеждаше толкова изтощен, че гномът веднага се досети, че приятелят му не е мигнал цяла нощ.

— Не съм магьосник — отвърна Белвар. — Нито пък ти...

— Ще го намерим тогава — изръмжа елфът. — Ще открием човека, който е проклел Трак и ще го принудим да развали магията! Само преди няколко дни го видяхме край потока, не може да е отишъл далече!

— Няма да ни е лесно да победим магьосник, способен на такава магия. Нима забрави огнената мълния? — Белвар погледна към стената, където на един гвоздей висеше обгорената му кожена куртка.

— Опасявам се, че магьосникът е много по-силен от нас — промърмори гномът.

Дризт забеляза, че в думите на приятеля му липсва увереност и направо го попита:

— Нима си готов веднага да заклеймиш Трак? — широка усмивка се пълзна по лицето на елфа, когато видя, че изражението на възрастния свиърфнебъл омекна изведенъж. — Нима това е същият онзи Белвар Дисенгалп, който приюти у дома си един изгубен мрачен елф? Този многоуважаван надзирател, който до края вярваше в мен, когато всички ме смятаха за опасен и обречен?

— Върви да спиш, мрачни елфе — отвърна гномът и го побутна с митрилната си ръка.

— Добър съвет, приятелю — каза Дризт. — И ти се наспи добре. Дълъг път ни чака.

— Магга каммара! — изпуфтя необщителният свиърфнебъл, без да отстъпва от гробото си, суворо държане. После обърна гръб на Дризт и скоро захърка.

Мрачният елф забеляза, че този път похъркванията на лукавия гном идваха от дълбините на спокойния и мирен сън.

* * *

Трак не преставаше да удря и стърже с нокти по стената, не се отказваше нито за миг.

— Не, пак ли?! — ядосано прошепна Белвар. — Не и тук!

Дризт хукна надолу по криволичещия коридор, водейки се от монотонния звук.

— Трак! — повика го меко той, когато видя клюнестото изчадие.

Създанието се обърна, погледна приближаващия се мрачен елф и насочи острите си нокти към него, сякаш се готовеше да го нападне. От човката на чудовището се разнесе съскаща ръмжене. Само секунди покъсно Трак разбра какво прави и престана мигновено.

— Докога ще бълскаш така по скалите? — попита го Дризт и се престори, че не е видял заплашителната поза на Трак. — Намираме се в пустошта на Подземния мрак, приятелю, и не искаме неканени гости. Шумът, който вдигаш, ги привлича.

Създанието сведе огромната си глава.

— Не биваше да идвate с мен — каза то. — Аз не м-мога...

Много неща ще се случат, аз не мога да ги к-контролирам.

Дризт се повдигна на пръсти и положи ръката си на рамото на Трак.

— Аз съм виновен — каза той, разbral за какво говори клетото същество. То се извиняваше, че го е заплашило. — Не трябаше да тръгваме в различни посоки — продължи Дризт. — Трябаше да те предупредя, че идвам, не трябаше да те стряскам. Дори и да се наложи да търсим по-дълго, ще тръгнем всички заедно, а Белвар и аз ще ти помогнем да се контролираш.

Клюнестото лице на Трак се озари.

— Толкова д-добре се чувствам, когато тропам п-по камъка — заяви съществото и удари с нокът по скалата, сякаш за да опресни паметта си. Гласът и погледът му ставаха все по-отдалечени, когато се пренесе в спомените си от живота, който му бе отнет от магьосника, в

миналото, изпълнено с разговори с безценния камък, прекарано в тупкане по скалите и в оформянето им.

— Отново ще се превърнеш в печ — обеща му Дризт.

Белвар идваше от края на тунела и чу думите на своя приятел, но не беше много сигурен, че желанието на всички ще се събудне. Повече от седмица обикаляха из тунелите, но от магьосника нямаше и следа. Възрастният свиърфнебъл се успокояваше от факта, че до този момент Трак успяваше да запази част от истинската си същност на печ, без да си позволява да се превърне в чудовище. Само преди няколко седмици Белвар бе наблюдавал същата промяна в Дризт и въпреки това, под борещата се за оцеляване същност, бе открил най-добрая си приятел.

Но възрастният свиърфнебъл не искаше да се самозаблуждава, че същото ще се получи и с Трак. Клетото същество дължеше състоянието си на могъща магия и дори най-силното приятелство не можеше да предотврати последствията от нея. Срещата на Трак с Дризт и Белвар му бе помогнала да отложи за малко, но само за малко, неизбежната си, трагична участ.

Още няколко дни тримата другари обикаляха из тунелите на Подземния мрак, ала търсенето им остана безрезултатно. Същността на Трак още не се бе променила, но дори елфът, който бе напуснал пещерата край езерото с такава надежда, сега усещаше тежестта на неизбежното.

Белвар и Дризт тъкмо бяха започнали да обсъждат завръщането им у дома, когато съзряха една не много голяма пещера, чийто под бе обсипан с каменни отломки от неотдавна срутилия се таван.

— Магьосникът! Бил е тук! — извика Трак, вдигна един огромен камък и без да се замисля го запрати към най-отдалечената стена, където той се разби на още по-малки късчета. — Бил е тук!

Клюнестото изчадие започна да тича наоколо като обезумяло, разбиваше камъните и мяташе скалите все по-необуздано.

— Откъде знаеш? — попита Белвар, за да укроти гнева на новия си приятел.

Трак посочи към тавана.

— Той е сторил това. М-м-м... той го е направил!

Дризт и Белвар се спогледаха притеснени. Таванът на пещерата беше разрушен — в средата му зееше огромна дупка. Ако това

разрушение беше причинено от магия, то тя трябваше да е била много могъща!

— Магьосникът ли е виновен за всичко това? — попита Белвар и за пореден път направи онази коравосърдечна физиономия, която дълго бе упражнявал в предишните си разговори с Дризт.

— Неговата к-к-кула — отвърна Трак и хукна из пещерата, за да разбере накъде е тръгнал магьосникът.

Дризт и Белвар го гледаха недоумяващи. Най-накрая клюнестото създание се обърна към тях и разбра объркането им.

— М-м-м...

— Магьосникът — помогна му гномът — вече започваше да губи търпението си.

Трак не се обиди от забележката, дори се чувстваше благодарен.

— М-магьосникът има кула — опита се да обясни развълнуваното същество, — огромна желязна кула, и я носи навсякъде със себе си. Разполага я там, където му е удобно — Трак погледна към останките от тавана. — Дори и да не пасва.

— Носи кула ли? — попита възрастният свиърфнебъл и сбърчи нос.

Клюнестото изчадие кимна развълнувано, но нямаше време за повече обяснения. Беше открило следа от магьосника — ясен отпечатък от ботуш в мъха, спускащ се надолу по един от коридорите.

Преследването продължи и Белвар и Дризт трябваше да се задоволят с непълното обяснение на своя приятел. Мрачният елф поведе групичката като се стараеше да използва всичките си умения, които бе придобил в Академията и затвърдил по-късно през десетте години, прекарани в пустошта. Гномът, с вродените си познания за Подземния мрак и с вълшебната си, светеща брошка, определяше посоката им, а Трак, който в този момент се чувстваше сякаш е възвърнал напълно истинската си същност, молеше камъните да ги упътят. Тримата другари преминаха през още една разрушена пещера и през друга, в която се виждаха ясни следи от кулата, макар че високият таван си стоеше непокътнат.

След няколко дни спътниците се озоваха в просторна пещера в дъното, на която, край един ромолящ ручей, се издигаше домът на магьосника. Дризт и Белвар отново си размениха безпомощни погледи. Кулата беше трийсет фута висока и двайсет широка, а гладките ѝ,

метални стени проваляха всичките им; планове. Тримата приятели поотделно избраха най-безопасните пътища, за да се приближат към сградата и бяха още по-изумени, когато видяха, че стените на кулата бяха направени от чист елмаз — най-твърдият метал в целия свят.

Откриха една-единствена малка врата, чиито очертания едва се забелязваха на фона на перфектната изработка на кулата, и не трябваше да се опитват да я отворят, за да разберат, че входът е добре защитен от неканени посетители.

— М-м-м... Той е тук — изръмжа Трак и от отчаяние започна да драска с нокти по гладката повърхност на вратата.

— Значи ще му се наложи да излезе — заяви Дризт. — А когато го направи, ние ще сме тук и ще го чакаме.

Но Трак не беше доволен от този план. С разтърсващ рев, който проеча из всички тунели наоколо, разгневеното създание се засили и с всичка сила се бълсна във вратата на кулата, после отскочи назад и повторно се удари в нея. Вратата въобще не поддаде под тежестта на клюнестото изчадие; Белвар и Дризт скоро осъзнаха, че клетият им приятел ще трябва да се откаже от борбата.

Мрачният елф напразно се опитваше да го успокой, докато Белвар се приближи до стената и започна добре познатия им напев.

Най-накрая Трак се отпусна на земята и започна да хлипа от изтощение, болка и гняв. В този момент възрастният свиърфнебъл се хвърли напред, а от митрилните му ръце хвърчаха искри.

— Пазете се! — изкрешя той. — Изминах толкова много път — една врата не може да ме спре!

Гномът спря пред малката врата и с всичка сила я удари със своята ръка — чук. Ярка светлина заслепи всички; сини искри се пръснаха навсякъде. Мускулестият Белвар се трудеше безотказно, бълскаше и удряше по вратата, докато накрая съвсем се изтощи. Когато престана, той видя, че бе оставил само леки драскотини и бегли изгаряния по елмазената повърхност на входа.

От безсилие гномът удари ръцете си една в друга и целият се посипа с безвредни искри. С цялото си сърце Трак разбираше отчаяните действия на своя приятел, ала Дризт беше най-притеснен и ядосан от тримата. Бяха възпрепятствани от кулата на магьосника, но това не беше най-лошото. Злодеят, който се криеше в нея, със сигурност беше усетил присъствието им. Мрачният елф внимателно

обиколи сградата и забеляза множеството процепи в нея, от който можеха да се изстрелят стрели. Той се спотай под един от тях и дочу тих напев. Макар че не разбираше думите на магьосника, Дризт веднага се досети за намеренията на человека. Трябваше да предупреди приятелите си.

— Бягайте! — изкрещя елфът, в отчаянието си грабна най-близкия камък и го добута до отвора в стената.

Но късметът не бе изоставил Дризт заклинанието беше завършено в мига, в който скалата запуши процепа. Чу се силен рев, мълнията на магьосника разби камъка на парчета и запрати мрачния елф във въздуха, но не можа да излезе навън и избухна в кулата.

От вътрешността ѝ долетя писък:

— Проклятие! Проклятие! Мразя когат' стафа така!

Белвар и Трак се завтекоха да помогнат на поваления си приятел, но мрачният елф беше само зашеметен и успя да се изправи, преди да са дошли.

— О, вие ще плати скъпо затова, да-а ще плати! — дочуха се още крясъци от кулата.

— Да се омитаме оттук! — извика гномът. Този път клюнестото изчадие беше напълно съгласно с думите му, макар да търсеше възмездие. Но веднага щом Белвар погледна към Дризт, възрастният свиърфнебъл разбра, че елфът няма да се откаже толкова лесно. Трак също се вгледа в лилавите очи на новия си приятел и пламъците, които горяха в тях го накараха да отстъпи назад.

— Магга каммара, мрачни елфе, не можем да влезем вътре — напомни му Белвар.

Дризт извади от джоба си фигурката от черен онекс, сложи я пред отвора, после го блокира с тялото си.

— Ще видим — изръмжа той и призова Гуенивар.

Черната мъгла се заизвива около статуетката, бавно се плъзва през процепа и навлезе в кулата.

— Щ'ви избия въсичките! — изрева скритият магьосник.

След няколко секунди от вътрешността на кулата долетя мощния рев на пантерата, а после се чу и гласът на человека:

— Може би греша!

— Отвори вратата — крещеше Дризт, — ако ти е мил животът, зли магьоснико!

— Не, никога!

Ревът на пантерата проехтя още веднъж, после се чуха крясъци и вратата се отвори.

Дризт първи прекрачи прага и другите го последваха. Озоваха се в овална стая в приземния етаж на кулата. В средата ѝ се издигаше метална стълба, водеща към капандура на тавана. Магьосникът се бе опитал да избяга, но не бе успял да се покатери докрай — сега висеше с главата надолу от стълбата, закачен с единия крак на едно от стъпалата. Гуенивар се бе възстановила от падането си в киселинното езеро и отново изглеждаше като най-величествената от всички пантери. Беше застанала от другата страна на стълбата и съвсем нехайно лижеше крака на човека.

— О, влисайте — изкрештя той и разпери широко ръце, после ги събра отново, за да махне мантията от лицето си. Струйки дим се издигаха от дрехата му, разкъсана и обгорена от мълнията. — Аз съм Бристър Фендълстик. Добр' дошли в скромния ми дом.

Със своята ръка — чук Белвар спря Трак пред вратата — не искаше да пуска опасния си приятел вътре, докато Дризт не се приближи към магьосника, за да го хване. Мрачният елф се позабави, за да поздрави любимата си пантера — не я беше виждал от деня, в който я бе пратил да се лекува.

— Говориш езика на мрачните елфи — отбеляза Дризт, сграбчи магьосника за яката, смъкна го от стълбата, изправи го на крака и го огледа отблизо. Не беше виждал човек допреди срещата им в тунела до потока и до този момент не беше особено впечатлен.

— Говоря много есици — отвърна магьосникът и отблъсна ръцете на елфа. След това, сякаш думите му бяха от огромно значение, добави: — Аз съм Бристър Фендълстик!

— А езика на съществата печ, говориш ли? — изръмжа от вратата Белвар.

— Печ?! — отвърна с погнуса магьосникът.

— Печ — изръмжа Дризт и почти допря ятаган до гърлото на човека, за да подчертава думите си.

Трак направи крачка напред. Възпиращият го свиърфнебъл леко се плъзна по гладкия под.

— Огромният ми приятел някога е бил печ — обясни мрачният елф. — Мисля, че това ти е известно.

— Печ — тросна се магъосникът. — Безполесни м'лки същества, винаги заст'ват на пътя ти.

Трак се приближи още една крачка напред.

— Не се бави, мрачни елфе — помоли го Белвар, притискайки клюнестото изчадие с цялата си тежест.

— Върни му истинската същност — настояващето Дризт. — Превърни приятелят ни отново в печ. И побързай.

— Ха! И така си е добре! — изсумтя непредвидимият човек. — На кой му притрябвало да става печ?

Трак въздъхна тежко. От силата на третата му крачка, Белвар започна да се пълзга по пода.

— Сега, магъоснико — предупреди го мрачният елф. Застаналата на стълбата пантера започна да ръмжи от глад.

— Ох, дубре, много дубре! Жалък печ! — тросна се магъосникът и размаха ръце от отвращение. После извади от малкия си джоб си една огромна книга, която незнайно как се бе побрала вътре.

Предвкусвайки победата Дризт и Белвар се усмихнаха един на друг. В същия миг човекът направи фатална грешка.

— Трябаше да го убия, както убих и събратята му — промърмори толкова тихо той, че дори стоящият до него Дризт не успя да го чуе.

Ала клюнестите изчадия чуваха най-добре от всички същества, населяващи земите на Подземния мрак.

Трак замахна с ръката си, завършваща с огромен нокът, и възрастният свиърфнебъл се претърколи в средата на стаята. Дризт се обърна, дочул звука от тежките приближаващи се стъпки, но беше късно. Гигантското клюнесто изчадие профуча край него и го бълсна встрани. При падането си мрачният елф изпусна ятаганите си, а магъосникът — глупавият магъосник — усети настъпващото с металната стълба чудовище. Ударът беше толкова силен, че огъна стълбата и запрати Гуенивар към стената.

Докато Дризт и Белвар се свестят, за да повикат своя приятел, вече не беше ясно дали смъртоносният удар на огромното клюнесто изчадие беше убил магъосника веднага или не. С ноктите и човката си Трак го удряше и разкъсваше без милостно. Наоколо свистяха мълнии, много от предметите, притежаващи магическа сила и носени от магъосника, се счупиха и стаята се изпълни с дим.

Когато клюнестото изчадие изля яростта си и погледна към приятелите си, застанали около него и готови за бой, грамадата разкъсана, кървава плът в краката му вече беше неузнаваема.

Белвар искаше да каже, че магьосникът се бе съгласил да върне истинската същност на Трак, но не виждаше смисъл да го прави. Омагьосаното същество падна на колене и зарови лице в ноктите си. Не можеше да повярва на това, което бе сторило преди малко.

— Да се махаме от това място — промълви Дризт и прибра ятаганите си.

— Претърси го — предложи гномът, мислейки за удивителните съкровища, скрити в мантията на человека, ала мрачният елф не можеше да издържа повече. Самият той неведнъж бе обладаван от същата необуздана ярост и мириසът на кръв сковаваше душата му от страх и беспокойство. Поддържан от Гуенивар, Дризт излезе от кулата.

Белвар се приближи към Трак и му помогна да се изправи, после изведе треперещото създание от сградата. Разумният свиърфнебъл накара приятелите си да го почакат, докато претърси кулата за никакви предмети, които можеха да им помогнат или за магическата дума, с която ще могат да вземат кулата със себе си. Но или магьосникът беше много беден, в което Белвар силно се съмняваше, или бе скрил съкровищата си на сигурно място — в някое друго измерение, може би. Гномът не откри нищо, освен прости чистък мях за вода и чифт износени ботуши. Ако бе съществувала магическа дума за призоваване на чудноватата елмазена кула, то тя бе умряла заедно с магьосника.

Пътят на тримата приятели към дома премина в пълно мълчание; всеки от тях беше погълнат от собствените си тревоги, притеснения, разкаяния и спомени. Нямаше нужда Белвар и Дризт да споделят най-големия си страх. От разговорите им с Трак бяха научили колко миролюбива и кротка е расата на създанията печ; не беше трудно да се досетят, че кръвожадната постъпка на новия им приятел не беше продиктувана от истинската му същност.

По-скоро трябваше да си признаят, че в действията си Трак все повече заприличаваше на съществото, в което бързо се превръщаше.

15

ЯСНИ НАМЕЦИ

— Кажи ми каквото знаеш — настоя матрона Малис пред Джарлаксъл, докато вървяха през двора на дома До'Урден. Върховната жрица обикновено имаше повече доверие в скандалния наемник, но сега беше разтревожена и нетърпелива. Носеха се слухове, че е настъпило раздвижване в йерархията на управляващите фамилии на Мензоберанзан, а това не беше добре за Даермон Н'а'шезбаернон.

— Каквото знам? — повтори Джарлаксъл и се престори на изненадан.

Малис го изгледа намусено. Бриса, която вървеше от другата му страна, също го удостои с неодобрителния си поглед.

Ексцентричният наемник прочисти гърлото си, макар че кашлицата му прозвуча повече като смях. Не можеше да удостои Малис с подробности относно оживлението сред най-влиятелните фамилии в града и по този начин да ги предаде. Но можеше да поизмъчи матроната с едно-единствено логично твърдение, което само потвърждаваше догадките ѝ:

— Използването на Зин-карла, неживото ти творение, продължава вече твърде дълго.

Малис се насили да запази дишането си спокойно и равномерно. Досещаше се, че мрачният елф знае повече, отколкото казва; самият факт, че пресметливият наемник ѝ бе съобщил очевидното с такова равнодушие, можеше само да ѝ докаже, че страховете и са оправдани. Зомбито на Закнафейн търсеше Дризт отдавна, а матроната знаеше много добре, че Кралицата на Паяците не се слави със своето търпение.

— Ще ми кажеш ли още нещо? — попита Малис.

Джарлаксъл сви рамене.

— Тогава напусни дома ми — изръмжа матроната — майка.

Елфът се поколеба за миг, почуди се дали да поиска възнаграждение за нищожната информация, която ѝ бе предоставил

току-що, но после се отказа. Поклони се грациозно, като направи реверанс с широкополата си шапка, и се запъти към портата на дома.

Така или иначе скоро щяха да му платят.

Час по-късно, в преддверието на големия параклис, матрона Малис седеше отпусната в трона си и оставяше мислите си да се лутат из лъкатушните тунели на Подземния мрак. Телепатичната ѝ връзка с неживия беше ограничена. Обикновено това не бе нищо повече от поток силни емоции. В предишния си живот Закнафейн беше баща на Дризт и негов най-добър приятел, а сега се бе превърнал в най-ужасния му враг. Душата му се разкъсваше и Малис не можеше да разбере дали е постигнал някакъв напредък. Опасяваше се, че колкото повече неживият се приближава към Дризт, толкова по-силни и непреодолими ще стават вътрешните му борби.

Сега, след обезпокоителната ѝ среща с Джарлаксъл, матроната — майка на дома До'Урден трябваше да разбере дали Закнафейн е постигнал някакъв прогрес. Не след дълго усилията ѝ бяха възнаградени.

* * *

— Матрона Малис твърди, че неживият се е насочил на запад и се е отдалечил от града на свиърфнеблите — обясни Джарлаксъл на матрона Баенре.

След като напусна дома До'Урден, наемникът тръгнал право към горичката на гъбите в южния край на Мензоберанзан, там, където се намираха домовете, на управляващите фамилии в града.

— Зомбито се движки по следата — промърмори първата матрона повече на себе си, отколкото на своя информатор. — Това е добре.

— Но матрона Малис вярва, че Дризт има преднина от няколко дни, дори седмици — продължи Джарлаксъл.

— Тя ли ти го сподели? — с недоверие попита матрона Баенре, учудена, че Малис е разкрила такава коварна, изобличаваща я информация.

— Някои неща се научават и без думи — лукаво отвърна наемникът. — Тонът ѝ ми разкри доста от онова, което тя се стараеше да не разбера.

Първата матрона кимна и затвори сбръчканите си клепачи, уморена от тези истории. Беше изиграла решаваща роля за приемането на матрона Малис в управляващия съвет, но сега единственото, което можеше да направи, бе да чака и да разбере дали осмата матрона ще успее да задържи поста си.

— Трябва да й имаме доверие — заяви най-накрая Баенре.

В другия край на стаята Елвиддинвелп — крадецът на мисли на матрона Баенре — откъсна мислите си от разговора с Джарлаксъл. Новината, че Дризт е поел на запад и се е отдалечил от Блингденстоун беше от изключително значение и илитидът не можеше да я пренебрегне.

Той насочи мислите си далече на запад — отправи своето предупреждение надолу по тунелите, които не бяха толкова пусты, колкото изглеждаха.

* * *

Веднага щом погледна към спокойните води на езерото, Закнафейн усети, че жертвата му е наблизо. Стаян в сенките на канарите, той тръгна напред покрай широката стена на пещерата и скоро премина от другата страна. Тогава видя и пещерата със странната вратичка.

В неживото създание се надигнаха вълни от забравени емоции. Зомбито изпита онова усещане за принадлежност, което никога бе чувствало към Дризт. Емоцията, обаче, веднага бе погълната и заменена от силна ярост — мислите на матрона Малис отново нахлуха в съзнанието на Закнафейн.

С извадени мечове, той нахлу през вратата и претърси пещерния комплекс. Една завивка полетя във въздуха и се спусна на земята на парчета; остриетата на умопомраченото същество разкъсаха всички постели, изпочупиха всичко.

Чудовището на матрона Малис изля гнева си, накрая седна свито на земята и се замисли над ситуацията.

Дризт не си беше у дома.

Не след дълго преследвачът реши, че преди няколко дни той е напуснал пещерата, но не сам — с приятел, или може би двама.

Тактическите му инстинкти му подсказваха да остане и да го причака, защото този път лагерът не беше фалшив, не беше като онзи до града на лукавите гномове. Този път жертвата на Закнафейн щеше да се върне.

Ала неживият усети, че седящата в трона си матрона Малис няма да търпи повече закъснения. Времето ѝ изтичаše. Все повече слухове се носеха из града на мрачните елфи и този път страховете и нетърпението на матроната — майка щяха да ѝ костват много.

* * *

Матроната Малис не издържа дълго и заповяда на неживото си творение да тръгне по следите на избягалия ѝ син. Само след няколко часа тримата приятели се завърнаха в пещерата. Бяха избрали друга пътека и не бяха среќнали зомбито.

Дризт веднага усети, че нещо не е наред. Преди другите да разберат какво става, той извади ятаганите си, втурна се нагоре по високите скали и с един скок достигна вратата.

Когато всички влязоха в пещерата, разбраха какво е разтревожило мрачния елф. Мястото беше унищожено, хамаците и постелите бяха разкъсани, купите и малката кутийка, в която държаха храната, бяха счупени и захвърлени по ъглите. Трак, който не можеше да мине през вратата, се обърна и се отдалечи — искаше да огледа наоколо, за да се увери, че никой не ги дебне от ъглите на голямата пещера.

— Магга камара! — изрева Белвар. — Кое чудовище би могло да стори това?

Дризт вдигна една от завивките и посочи към острите разрези в тъканта. Възрастният свиърфнебъл веднага разбра какво намекваше мрачният елф.

— Остриета — мрачно промълви гномът. — Остри мечове с изкусна изработка.

— Мечове на мрачен елф — довърши мисълта Дризт.

— Далече сме от Мензоберанзан — напомни му Белвар, — далече в пустошта на Подземния мрак. Dalече от знанието и взора на твоя народ.

Ала мрачният елф знаеше достатъчно, за да не се съгласи с думите на своя приятел. През малкото изминали години от своя живот Дризт бе станал свидетел на фанатизма, който осмисляше живота на всички зли жрици и последователи на Лот. Някога дори бе включен в един отряд, с който бе изминал толкова много мили до Повърхността на Забравените владения с една-единствена цел: да задоволят злобата на Кралицата на Паяците, да я дарят с кръвта на светлите елфи.

— Не подценявай матрона Малис — мрачно промълви Дризт.

— Ако това наистина е дело на майка ти — изръмжа Белвар и удари митрилните си ръце една в друга, — ще намери нещо, което едва ли е очаквала. Ще стоим тук и ще я чакаме — тримата.

— Не подценявай матрона Малис — повтори Дризт. — Това, което се е случило тук не е случайност. Тя ще е подгответена за всичко.

— Не можеш да си сигурен — заяви безстрашният свиърфнебъл, но когато погледна в искрените, лилави очи на своя приятел, цялата му увереност изведнъж се стопи.

Двамата събраха няколкото останали предмети, годни за употреба, и малко по-късно потеглиха отново на запад — трябаше да се отдалечат още повече от Мензоберанзан.

Трак тръгна първи — малко чудовища щяха да имат смелостта да застанат на пътя на едно клюнесто изчадие. Белвар вървеше втори — той бе стабилното звено на групата, а Дризт беше трети. Мрачният елф се движеше мълчаливо на известно разстояние от приятелите си, за да може да ги защити в случай, че наемниците на майка му ги застигнат.

Белвар се бе досетил, че могат да спечелят добра преднина пред този, който бе дръзнал да разрушь дома им. Извършителите сигурно бяха тръгнали по следите, започващи от пещерата и водещи до кулата на мъртвия магьосник, а това означаваше, че щяха да се забавят много дни преди да се върнат отново при езерото. Звучеше логично, но Дризт не беше толкова сигурен в думите на възрастния свиърфнебъл.

Мрачният елф познаваше майка си твърде добре.

След няколко безкрайни дни, тримата приятели достигнаха до един участък, в който земята пропадаше, скалите бяха остри и назъбени, а сталактитите висяха над тях, надвиснали като копия, готови да ги пронижат. Усетили нуждата от приятел до себе си, Белвар, Дризт и Трак се скуччиха по-близо един до друг. Въпреки че рискуваше да привлече нечие внимание, възрастният свиърфнебъл

извади вълшебната брошка и я закачи на куртката си. Дори и осветени от светлината, тримата приятели оставаха защитени в сенките, хвърляни от острите скали.

Този район изглеждаше много по-притихнал от обичайните пусты земи на Подземния мрак. Пътешествениците из подземния свят на Владенията рядко чуваха шумове от други същества. Тук обаче тишината се усещаше много по-осезаемо — сякаш животът беше изсмукан от мястото. Шумът от тежките стъпки на Трак и чаткането от ботушите на Белвар тревожно отекваха в множеството каменни лица по стените.

Гномът първи усети приближаващата се опасност. Леките вибрации в камъка му подсказаха, че той и приятелите му не са сами. Със своята ръка — чук той спря Трак и погледна към Дризт, за да разбере дали елфът е усетил същото.

Мрачният елф посочи към тавана, после с помощта на левитация се понесе нагоре в мрака, търсейки удобно място за засада между сталактитите. Докато се издигаше във въздуха, Дризт извади единия от ятаганите си, а с другата ръка бръкна в джоба си и здраво стисна фигурката от черен оникс.

Белвар и Трак се скриха зад един нисък хребет и зачакаха. Гномът тихичко започна да напява заклинанието, което вливаше магическа сила в митрилните му ръце. Въпреки това, двамата приятели се чувстваха много по-добре, когато знаеха, че мрачният войн е над тях и ги наблюдава.

Ала Дризт не беше единственият, който търсеше място за засада във високите сталактити. Когато навлезе в лабиринта от остри, насочени като копия, образувания, мрачният елф веднага усети чуждо присъствие.

Човекоподобна фигура, малко по-едра от него, се плъзна край близкия сталактит. Елфът се отгласна от камъка, за да се придвижи напред и, докато се носеше към сталактиста, извади и другия си ятаган. Миг по-късно успя да види главата на своя неприятел и веднага осъзна риска, който бе поел — лицето на съществото приличаше на октопод с четири пипала. Дризт виждаше за първи подобно създание, но знаеше към коя раса принадлежи то: това беше илитид — крадец на мисли — най-злото и най-опасно чудовище във всичките земи на Подземния мрак.

Илитидът нападна първи, Дризт дори не успя да го достигне с ятаганите си. Чудовището размърда пипалата си, раз люля ги и — фуууп! — фуния от ментална енергия се понесе към мрачния елф и го завъртя във въздуха. С цялата сила на волята си, Дризт се бранеше срещу настъпващата тъмнина. Опита се да се съсредоточи върху целта си, опита се да насочи гнева си към илитида, но той отново го изпревари и атакува. В този момент се появи още един крадец на мисли и насочи зашеметяващата си енергийна мощ срещу Дризт.

Белвар и Трак не разбраха какво се случва — светлината от брошката не беше достатъчна, за да видят какво става с мрачния елф, но въпреки това, двамата приятели веднага усетиха, че нещо там горе не е наред. Гномът реши да рискува и да повика своя приятел:

— Дризт? — прошепна той.

Отговорът дойде няколко секунди по-късно, когато двата му ятагана се строполиха със звън на земята. Стъписани, Белвар и Трак се затичаха към остриетата, но изведнъж се дръпнаха назад. Насреща им въздухът се раздвижи и пред очите им сякаш се разтвори невидима врата — портал към друго измерение.

На мястото ѝ се появи илитид.

Смаяните приятели не бяха успели дори да извикат, когато крадецът на мисли изстреля вълната си от ментална енергия срещу тях. Белвар се претърколи назад и се удари в пода, но Трак, чието съзнание в момента бе раздвоено, остана почти незасегнат.

Илитидът повтори атаката, но клонестото изчадие мина право през фунията от ментална енергия и размаза отвратителното създание с един удар на ръката си, завършваща с огромен нокът.

Трак се озърна наоколо, после вдигна глава и погледна нагоре. Другите илитиди се спускаха от тавана; двама от тях държаха Дризт за глезените. Отвориха се още невидими портали. От всеки ъгъл на пещерата срещу Трак започнаха да се сипят вълни от ментална енергия и защитата на раздвоеното му съзнание бързо отслабна. Отчаяние и неконтролиран гняв завладяха душата на Трак.

В този момент той беше просто едно клонесто изчадие, което се подчиняваше само на инстинктите, яростта и жестокостта на чудовищната си природа. Но дори твърдата му черупка не беше достатъчно здрава за менталните атаки на илитидите.

Трак се втурна срещу двамата, които държаха Дризт.

Не беше изминал и половината път, когато мрак погълна съзнанието му.

Беше коленичил на пода — само това усещаше. Трак лазеше по земята; отказваше да се предаде, отказваше да успокои гнева си.

После клюнестото изчадие се строполи на земята и в съзнанието му нямаше място нито за Дризт, нито за Белвар, нито дори за чистата ярост.

Имаше само мрак.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

БЕЗСИЛИЕ

През живота си неведнъж съм се чувствал безпомощен. Може би няма по-силна болка от онази, породена от отчаянието и безсилната ярост. Порязването от меча по рамото на война не може да се сравни със страданието, което изпитва затворникът при удара с камшик. Злокобното оръжие може и да не засегне тялото на безпомощния парник, но със сигурност ще се вреже болезнено в душата му.

Всички ние, по едно или друго време, се чувстваме затворници — пленници на самите нас или на очакванията на тези, които ни заобикалят. Това е бреме, с което всички се нагърбваме. Всички го ненавиждат, но много малко се научават да се справят с него. В това отношение се чувствам щастливец, защото животът ми премина по правия път на самоусъвършенстването.

Всичко започна в Мензоберанзан под критичните погледи на безмилостните жрици на злата богиня — Кралицата на Паяците. Оттогава досега, предполагам, животът ми се е променил само за добро.

Някога бях млад и упорит; вярвах, че мога да се изправя сам срещу всички, вярвах, че съм достатъчно силен, за да победя враговете си с меч и с принципи. Бях аргантен, бях убеден, че с много упорство ще успея да се преборя и с чувството за безсилие.

Непреклонна, глупава младост.

Сега, когато се връщам към онези години, трябва да си призная, че рядко съм се изправял сам срещу някого, рядко ми се е налагало да се боря сам. Винаги с мен са били приятелите ми — истинските ми и верни приятели. Винаги са ме подкрепляли, дори когато съм смятал, че не се нуждая от никакя помощ, дори когато не съм знаел, че го правят.

Закнафейн, Белвар Дисенгалп, Трак, Муши, Бруенор, Риджис, Ками-Бри, Уолфгар и, разбира се, Гуенивар — скъпата ми Гуенивар — това бяха приятелите — тези, които оправдаха принципите ми, които ми дадоха сила да се изправя срещу всеки неприятел, без значение истински или въображаем. Това бяха другарите, които ми помогнаха да преодолея безсилietо, яростта и отчаянието.

Това бяха приятелите, на които дължва живота си.

Дризт До'Урден

16

КОВАРНИ ОКОВИ

Трак впери поглед в далечината на дългата и тясна пещера, където се издигаха високите кули на крепостта на илитидите. Въпреки че зрението му беше слабо, клюнестото изчадие можеше да различи тътрещите се бавно фигури към замъка и да чуе съвсем ясно звъна на сечивата им. Трак знаеше, че това са роби — дуергари, гоблини, лукави гномове и представителни на още много раси, които дори не познаваше. Техните господари, илитидите, ги експлоатираха заради уменията им в каменоделството. Робите бяха помогнали за всички нововъведения, както и при превръщането на огромната скала в крепост, която крадците на мисли сега наричаха свой дом.

Белвар, който беше толкова подходящ за подобни дейности, вероятно също бе там и работеше по массивната постройка.

Тези мисли само прелетяха през съзнанието на Трак и изчезнаха, забравени и заменени от инстинктите на клюнестото изчадие. Поразяващата сила на менталните атаки на илитидите бе отслабила значително умствената защита на Трак и полиморфната магия действаща все по-бързо — толкова бързо, че самия той не можеше да усети промяната. Двете същности в раздвоеното му съзнание се сблъскваха с еднаква сила и внасяха леко объркане в душата на клетото клюнесто изчадие.

Ако разбираше в какво се състои проблемът, ако знаеше какво се бе случило с приятелите му, то може би щеше да се чувства щастливо.

Крадците на мисли подозираха, че в тялото на Трак се крие нещо много повече от едно клюнесто изчадие. Оцеляването на тяхното общество се основаваше на знанието и телепатията, ала илитидите не успяха да проникнат в обърканото съзнание на Трак, въпреки че съвсем ясно виждаха умствените процеси, протичащи в тялото му, обвito в твърда черупка, които коренно се различаваха от тези на обикновените чудовища, бродещи из Подземния мрак.

Крадците на мисли не бяха глупави и бяха наясно с опасностите, криещи се в менталното дешифриране и контрола върху съзнанието на

едно опасно, двеста и петдесеткилограмово чудовище. Трак беше прекалено опасен и непредсказуем, за да го държат при останалите роби. Но в обществото, ръководено от тях, имаше място за всеки.

Трак се намираше на един каменен остров — равна скала, широка около петдесет ярда и заобиколена от дълбок ров. Наоколо имаше и други същества — малко стадо роти и няколко съвсем изтощени дуергари, които очевидно бяха прекарали много време под смазващото влияние на илитидите. Сивите джуджета седяха или стояха прави, лицата им бяха безизразни, вперени в нищото и очакващи, както Трак скоро разбра, реда си на богатата трапеза на жестоките робовладелци.

Трак обиколи целия остров в търсене на начин да избяга, въпреки че един пич би разbral, че това е невъзможно. Над пропастта се простираше само един мост, но той беше магически — прибираще се и залепваше до другата страна на рова всеки път, когато не се използваше от крадците на мисли.

Няколко илитида, водещи един роб — великан, се приближиха до ръчката, която служеше за вдигане и спускане на моста, и веднага изпратиха телепатичните си заповеди към Трак. В хаоса на съзнанието му се появи една-единствена мисъл, подтикваша го към действие, и клюнестото изчадие разбра каква е ролята му на този остров. То беше пастир на стадата. Крадците на мисли искаха едно сиво джудже и едно от създанията рот; пазачът на робите се подчини безропотно и се залови за работа.

Нито една от жертвите му не се противопостави. Трак бързо изви врата на сивото джудже, после със същата прецизност разби и черепа на говедото. Усети, че илитидите са доволни и това породи странни чувства в душата му — най-силното, от които беше чувството за удовлетвореност.

Клюнестото изчадие вдигна двата трупа и се приближи към края на острова, там, където от другата страна стояха илитидите. Един от тях отново бутна лоста и Трак забеляза, че той се задвижваше напред, към острова — това беше важно, но в този момент клюнестото изчадие не можеше да разбере защо. Мостът от камък и метал забучва, затрепери и се изстреля от стената. Започна да се разстила напред към острова, докато не достигна твърдата земя под краката на Трак.

— Ела при мен — изпрати телепатичната си заповед илитидът.

Клюнестото изчадие може би щеше да се противопостави, ако бе видяло смисъл в това. То пристъпи напред и мостът изскърца под тежестта му. Трак бе стигнал почти до средата, когато се чу друг глас:

— Спри! Остави телата! Остави телата! — повтаряше гласът. — Върни се на острова!

Клюнестото изчадие се замисли. Яростта отново завладя душата му; гневният печ, загубил приятелите си, напълно приемаше и се съгласяваше с това усещане. От врага го деляха само няколко крачки.

По команда на илитидите, великанът пристъпи към моста. Чудовището беше малко по-високо от Трак и почти толкова едро; нямаше оръжие и едва ли можеше го да спре, но до него стоеше по-серозен противник. Илитидът, който бе дръпнал лоста, стоеше неподвижен, а едната му ръка, приличаща на израстък с четири пръста, нетърпеливо стискаше и отпускаше ръчката.

Трак нямаше да успее да стигне до другия край на моста, а и да премине покрай застаналия на пътя му великан — той щеше да се прибере и клюнестото изчадие щеше да полети към дъното на пропастта. С неохота то остави телата и се върна на острова си. Великанът пристъпи напред и прибра труповете на мъртвото джудже и говедото — храната на господарите си.

Илитидът дръпна лоста и само за миг вълшебното съоръжение се спусна надолу и се залепи за стената на пропастта, оставяйки Трак в пълна безизходица.

— Яж — заповяда един от крадците на мисли.

Когато заповедта нахлу в съзнанието на Трак, край него минаваше един рот и клюнестото изчадие, без да мисли проби черепа му с огромните си нокти.

Когато илитидите си тръгнаха, Трак седна и се нахрани, наслаждавайки се на вкуса на кървавото мясо. Същността му на клюнесто изчадие надделя изцяло над него, докато пируваше, но всеки път, когато извърнеше поглед към пропастта и замъка на илитидите, тъничкият глас на печ, заговаряше в душата му с тъга за Белвар и Дризт.

* * *

От всички роби, пленени в тунелите отвъд замъка на илитидите, най-търсен беше Белвар Дисенгалп. Освен чудатия факт, че ръцете на гнома бяха изработени от митрил, той беше и идеално подходящ за двете длъжности, най-желани от всеки роб на илитидите — каменоделец, обработващ камъка, и гладиатор, биещ се на арената.

Когато гномът беше избутан напред, в търга на роби настана истински хаос. Наддаванията за злато, магически предмети, тайни заклинания и книги на познанието бяха съвсем забравени. В края на търга, възрастният надзирател беше продаден на трима илитиди — същите, които водеха отряда по залавянето му. Белвар, разбира се, нямаше да бъде уведомен за покупката, преди да е приключила; гномът беше отведен по един мрачен и тесен коридор и затворен в една малка, съвсем обикновена стая.

Малко по-късно в съзнанието му отекнаха три гласа, три различни телепатични гласа, които говореха на разбираем език и, които Белвар нямаше да забрави никога — гласовете на новите му господари.

Подвижната желязна решетка в стаята започна да се издига, крепостната врата се отвори и пред очите на Белвар се разкри добре осветена, овална зала с високи стени, над които се виждаха много редове, пълни с публика.

— Излез — нареди един от господарите и възрастният свиърфнебъл тръгна напред, изгарящ от желание да угоди на илитида.

Когато излезе от коридора, Белвар видя десетките крадци на мисли, насядали по каменните пейки. Тези странни същества сочеха от всички посоки с четирипръстите си ръце към него, а октоподните им лица бяха безизразни. Воден от телепатичната заповед, гномът успя да разпознае в тълпата господаря си, който оживено спореше и наддаваше в залаганията заедно с една група илитиди.

От другата страна на арената също се отвори една метална решетка и на подиума излезе огромен великан. Очите на чудовището веднага се впериха в публиката, сякаш то търсеше своя господар — смисълът на собственото си съществуване.

Малко по-късно, след като залаганията приключиха, господарят на Белвар започна да го окуражава:

— Това зло чудовище ме заплаши, мой храбър свиърфнебъл. Отмъсти за мен и го унищожи.

Белвар не се нуждаеше от повече подкани, нито пък великанът, който също бе получил подобно послание от господаря си. Гладиаторите яростно се хвърлиха един към друг, но докато великанът беше още млад и малко глупав, Белвар бе ветеран и то много умел.

В последния момент той се забави и се претърколи настрами. В един отчаян опит великанът се опита да го ритне, но вместо това се препъна и падна.

Това се проточи прекалено дълго.

Гномът вдигна своята ръка — чук и я заби в коляното на противника си. Костта се разтроши с тръсък, наподобяващ пукот на мълния. Чудовището залитна встрами и почти се претърколи. Белвар това и чакаше — кирката му се заби в тълстата задница на великана. Гигантът загуби равновесие, гномът се хвърли в краката му и го повали на земята.

Възрастният свиърфнебъл се изправи на секундата, скочи върху проснатия по очи великан и се затича към главата му. Чудовището бързо се окопити, сграбчи гнома за куртката и започна да го мята на всички страни, но въпреки това Белвар успя да забие кирката си право в гърдите му. Ревящ от болка и ярост, глупавият великан се опита да хвърли отвратителния си малък противник на земята и силно го дръпна назад. Ала острият връх на кирката се бе заклещил така здраво и дълбоко, че разцепи гърдите на гиганта и в тях зейна огромна рана.

Чудовището започна да се превива, да удря и да размахва ръце на всички страни, докато най-накрая се освободи от жестоката митрилна хватка. Едно огромно коляно нацели задницата на Белвар и го запрати надалеч. След няколко кратки отскока от земята, възрастният свиърфнебъл се изправи на крака, замаян и зашеметен от болка, но не е загубил желание да отмъсти за господаря си.

Той долови неясно одобрителните телепатични възгласи на всеки илитид в залата, но една ясна мисъл изскочи от мъглата в съзнанието му:

— Убий го! — заповядва господарят на Белвар.

Гномът дори не се замисли. Легнал по гръб на земята, великанът се държеше за гърдите, напразно опитвайки се да спре изтичащата си кръв. Раните, които досега беше получил, вероятно щяха да се окажат смъртоносни, но възрастният свиърфнебъл не можеше да се задоволи само с това. Отвратителното създание беше заплашило господаря му!

Вдигнал заплашително своята ръка — чук, гномът се нахвърли върху главата на чудовището. С три бързи удара разтрости черепа на великана, после вдигна кирката и нанесе фаталния удар.

Обреченият гигант се разтърси в конвулсии, но възрастният свиърфнебъл не изпита съжаление. Беше доставил удоволствие на своя господар — в този момент от живота на Белвар Дисенгалп нищо друго не беше от значение.

Горе в публиката гордият собственик на шампиона-sviърфнебъл събираще печалбата си от злато и шишенца с вълшебни еликсири. Доволен от избора си, илитидът погледна към Белвар, който не спираше да удря и кълца трупа на великана. Въпреки че се наслаждаваше на гледката, на яростта на новия си шампион, крадецът на мисли бързо му изпрати телепатично съобщение, за да го накара да спре.

В края на краищата, мъртвият великан също беше част от облога. Нямаше смисъл да се похабява вечерята.

* * *

В сърцето на замъка на илитидите се издигаше огромна кула — гигантски кух сталагмит, конструиран така, че да помещава най-влиятелните членове на това странно общество. Вътрешността на гигантската каменна структура беше обвита от множество тераси и спираловидни стълби, а на всяко ниво живееха по няколко илитида. Най-важното помещение, обаче, беше неукрасеното, овално отделение, намиращо се на самото дъно на сталагмита — в него се помещаваше най-влиятелният от всички илитиди — централният мозък.

Тази безгръбначна маса от пулсираща плът, широка цели двайсет фута, стоеше в центъра на обществото на крадците на мисли и ги обединяваше в телепатична симбиоза. Мозъкът беше центърът на цялото им познание, менталното око, което пазеше земите им и което чу предупрежденията на илитида от Мензоберанзан, градът на мрачните елфи, намиращ се далече на изток. Централният мозък беше координатор на цялото съществуване на илитидите и играеше ролята на тихен бог. Много малко роби се допускаха до тази специална кула, но имаше такива, чиито пръсти бяха деликатни и чувствителни и те

имаха задължението да масажират божеството на илитидите, да го успокояват и милват с меки четки, да го обливат с топли течности.

Един от тях беше Дризт До'Урден.

Мрачният елф коленичи на широката пътека, която обикаляше цялата стая, и посегна да погали аморфната маса, усещайки всичко, която тя одобряваше или не одобряваше. Когато мозъкът се разстроеше, мрачният елф усещаше резките тикове и напрежението в набраздените тъкани, тогава той започваше да масажира по-усилено любимия си господар и така го успокояваше.

Когато мозъкът беше доволен, и Дризт беше доволен. Нищо друго нямаше значение на този свят — изгнаникът — мрачен елф беше открил своята цел в живота. Дризт До'Урден бе открил своя дом.

* * *

— Това е най-ценният ми пленник — каза крадецът на мисли с воднистия си, другоземен глас и показа всички шишенца и еликсири, които току-що бе спечелил.

Другите двама илитиди разшаваха четирипръстите си ръце, за да изразят съгласието си.

— Шампионът на арената — отбеляза един от тях на телепатичния им език.

— И пригоден да копае — добави третият на глас и изведнъж му хрумна една идея, която изникна в мислите и на останалите: — А може би и да гравира?

Тримата илитиди погледнаха към дъното на пещерата, където бяха започнали работите по новата им уютна пристройка. Първият крадец на мисли размърда пръсти и изгъргори:

— Още му е рано на този свиърфнебъл да се занимава с такъв робски труд. Първо искам да ми спечели още еликсири, още злато! Той е най-ценната ми плячка!

— След като всичките бяха заловени в засада... — каза вторият.

— Клюнестото изчадие се занимава с добитъка — обясни третият.

— А мрачният елф се грижи за мозъка — изгъргори господарят на Белвар. — Гледах го, докато се изкачвах към нашето помещение.

Този накрая ще се утвърди като професионален масажист — това ще се отрази на удоволствието на мозъка, а и на всички нас — ще припечелим по нещо.

— А и онова — каза вторият илитид и побутна третия с едно от пипалата си.

Подсетен, крадецът на мисли показа фигурката от черен оникс.

— Магическа ли е? — попита господарят на Белвар.

— Със сигурност — отвърна телепатично вторият. — Свързана е с друго измерение. Одушевен камък предполагам.

— Призовахте ли същността му? — попита на глас първият.

Крадците на мисли стиснаха заедно юмруци — това беше жестът за отрицание на илитидите.

— Може да е опасно — обясни третият. — Решихме първо да огледаме звяра в собственото му измерение, преди да го призовем.

— Мъдро решение — съгласи се първият. — Кога заминавате?

— Веднага — каза вторият. — Ще дойдеш ли с нас?

Господарят на Белвар стисна юмруци, после показва една колбичка.

— Трябва да припечеля още — заяви той.

Развълнувани, другите разшаваха пръстите си.

После, след като приятелят им се оттегли в друга стая, за да преброи спечеленото, те се настаниха в удобни, меко тапицирани столове и се подготвиха за пътешествието.

Понесоха се заедно и оставиха телата си да почиват. Издигнаха се нагоре и последваха връзката на фигурката със Звездната равнина; видима за тях, в нематериалното им състояние, тя приличаше на тънка сребърна нишка.

Бяха се отдалечили много от пещерата на събрата си, намираха се отвъд камъните и шумовете на Материалния свят, носеха се в безкрайния мир на Звездната равнина. Тук цареше почти пълна тишина, нарушавана само от безспирния шепот на вятъра. Тук нямаше солидни конструкции, не и материални, а веществата им не се различаваха от отсенките на светлината.

Когато приближиха края на астралното си пътуване, илитидите се отдалечиха от сребърната нишка. Щяха да навлязат в измерението, щяха да се приближат до същността на величествената пантера, но не толкова, че тя да усети присъствието им. Обикновено крадците на

мисли не бяха добре дошли тук, както и в другите измерения — където и да отидеха, те срещаха презрението на почти всички.

Илитидите приеха напълно и без произшествия астралните си образи и с лекота откриха същността на фигурката.

Гуенивар лудуваше из гората на звездна светлина. Преследваше един лос — през безкрайния цикъл на времето. Лосът, който бе не помалко възхитителен от пантерата, подскочи и полетя с идеален баланс, с неподправено изящество. Двете същества разиграваха тази сцена за милионен път и щяха да продължават да я разиграват още безкрайно много пъти. Такъв беше редът, такава беше хармонията, която осмисляше съществуването на пантерата и, която от край време управляваше живота във всички измерения на вселената.

Някои същества, обаче, подобно на обитателите на долните земи и крадците на мисли, не можеха да приемат простото съвършенство на това съществуване, на тази хармония, не можеха да различат красотата на този вечен лов. Докато наблюдаваха пантерата, залисана в играта на живота си, илитидите мислеха само за едно — как да извлекат най-голяма полза от котката.

17

ДЕЛИКАТНО РАВНОВЕСИЕ

Белвар проучи внимателно последния си враг и видя нещо познато в твърдата му черупка. Нима преди беше помагал на подобно същество? Гномът не преставаше да се чуди, но дори и да имаше никакви съмнения, гладиаторът-свиърфнебъл не можеше да достигне до истинската си същност на лукав гном — неговият господар непрестанно мамеше съзнанието му с хитрите си илюзии:

— Убий го, смели ми шампионе — крещеше илитидът от публиката. — Той е твой враг, в това няма съмнение. Той ще ме нарани, ако не го спреш, ако не го убиеш!

Много по-едрото от Трак клюнесто изчадие не спираше да предизвиква дребничкия свиърфнебъл, бързаше да го даде за храна на илитидите.

Белвар коленичи и зачака подходящия момент. Когато клюнестото изчадие се надвеси над него с разперени ръце, за да запази равновесие и да не се катурне встрани, гномът се изстреля нагоре, а изпънатата му ръка — чук се заби в гърдите на противника. Мощта на удара беше толкова силна, че цялата костна броня се пропука. То загуби съзнание и полетя напред, повличайки и Белвар със себе си — беше много по-тежък от него и падаше с много по-голяма сила, от тази, с която бе отскочил той. Гномът усети как рамото му се извади от ставата и едва не припадна. Но призовите на господаря му не стихаха, дори напротив — те завладяха мислите му и надделяха болката.

Гладиаторите се строполиха на земята — Белвар беше затрупан под тежестта на чудовището. Огромният размер на клюнестото изчадие му попречи да забие ноктите си във възрастния свиърфнебъл, но то имаше и други оръжия. Злокобната му човка се спусна към Белвар.

Лукавият гном успя да вдигне своята ръка — кирка и да я постави на пътя й, но това не попречи на чудовището. То продължаваше да натиска главата си надолу, а ръката на гладиатора-

свиърфнебъл започна да се извива назад. Гладната човка се стрелна напред и се затвори само на инч от лицето на Белвар.

Публиката на огромната аrena скочи на крака и завика възбудено. Някои илитиди използваха мислите си, други — гъргорещите си, воднисти гласове. Някои размахваха пръсти, други — стиснати юмруци; дори една част от илитидите прибързано се опитаха да съберат печалбата.

Господарят на Белвар, уплашен от загубата на шампиона си, повика крадеца на мисли, притежаващ клюнестото изчадие:

— Ще се откажеш ли? — попита с пресилена увереност на мислите си той.

Другият илитид се обърна самодоволно настрани и затвори телепатичните си рецептори. На господаря на Белвар му оставаше само едно — да наблюдава.

Клюнестото изчадие не можеше да се приближи повече — кирката на храбрия свиърфнебъл се бе опряла с единия си край в камъка, а с другия държеше настрана смъртоносната човка. Чудовището реши да смени тактиката си и с едно рязко движение вдигна глава, за да се освободи от митрилния предмет.

Войнската интуиция на гнома го спаси точно в мига, в който човката се спусна отново към лицето му. Нормалната реакция и защита на Белвар би била да се опита да отклони главата на чудовището с един удар. Както и предполагаше гладиаторът-свиърфнебъл, клюнестото изчадие очакваше точно това.

Белвар замахна с ръка, но малко по-ниско, за да може кирката му да мине под спускащата се надолу човка. Междувременно чудовището си помисли, че гномът ще го удари и замръзна на място, точно както бе планирало.

Митрилната ръка, обаче, рязко смени посоката на удара си, потъпто острие на кирката се заби точно зад човката на чудовището и отблъсна главата му встрани. Тогава, без да обръща внимание на болката в нараненото си рамо, Белвар сви другата си ръка в лакътя и замахна, но в удара му нямаше сила. В този момент, главата на клюнестото изчадие профуча край кирката и с разтворена човка се спусна към откритото лице на гнома.

И то точно навреме, за да се захапе митрилния чук.

Ръката на Белвар навлезе дълбоко в устата на чудовището и я разчекна. Клюнестото изчадие се задърпа, опитвайки се да се освободи; при всяко негово движение вълни от силна болка заливаха гладиатора-свиърфнебъл. Ръката му беше наранена, но той намери сили да отвърне на опонента си със същата ярост — със свободната си ръка, Белвар започна да нанася удар след удар по главата на изчадието. Там, където се забиваше кирката, рукаше кръв.

— Ще се откажеш ли? — изкрешя със странния си глас господарят на гнома към притежателя на клюнестото изчадие.

Въпросът, обаче, отново беше прибързан. Долу на арената, бронираното изчадие не беше победено. То използва още едно от оръжията си: своята тежест.

Чудовището се стовари върху лежащия на земята гном с една-единствена цел — да го размаже.

— А ти предаваш ли се? — отвърна на свой ред господарят му, зарадван от обрата на битката.

Кирката намери окото на клюнестото изчадие и то зарева от болка. Илитидите скочиха на крака, отново започнаха да стискат и отпускат юмруци и да размахват четирипръстите си ръце.

Двамата господари осъзнаха колко много можеха да изгубят. Дали гладиаторите им щяха да могат да се бият отново, ако на този сблъсък не се сложеше край?

— Какво ще кажеш за равенство? — предложи по телепатичен път господарят на Белвар.

Другият илитид се съгласи на момента. Двамата господари изпратиха мисловни съобщения до войните си, но трябаше да минат няколко инфарктни секунди преди съперниците да успеят да потушат яростта си и да сложат край на битката. Най-накрая заповедите на крадците на мисли надделяха над животинските инстинкти на гладиаторите. Изведнъж лукавият гном и клюнестото изчадие изпитаха симпатия един към друг. Дори след като се изправи, чудовището подаде нокът на възрастния свиърфнебъл, за да му помогне да стане.

Малко по-късно Белвар седеше на единствената каменна пейка в малката си, неу碌една килия, намираща се в тунела пред овалната аrena. Митрилната му ръка — чук се бе вдървила съвсем, а цялото му рамо се бе покрило с отвратителна синина. Щяха да минат много дни преди гладиаторът-свиърфнебъл да може да излезе и да се бие отново.

Този факт силно тревожеше Белвар — той се притесняваше, че скоро няма да може да зарадва господаря си.

Илитидът дойде при него, за да прегледа раната. Беше донесъл и никакви еликсири, които щяха да ускорят заздравяването, но и тази магическа помощ не можеше да изцели напълно Белвар — гномът очевидно се нуждаеше от почивка. Крадецът на мисли, обаче, имаше и други планове за своя шампион. Конструкцията на новата стая в личните му покой трябваше да се завърши.

— Ела — заповяда робовладелецът.

Гномът скочи на крака и побърза да настигне господаря си. Докато преминаваха през най-ниското ниво в централната кула на замъка, Белвар забеляза един коленичил мрачен елф. Какъв късмет бе извадил той — да може да докосва и успокоява централния мозък на обществото на илитидите! Когато се изкачиха до третия етаж на каменната структура и влязоха в дома, споделян от тримата господари, Белвар вече бе забравил за него.

Останалите двама илитида продължаваха да седят в столовете си, застинали и неподвижни като статуи. Господарят на гнома не им обърна почти никакво внимание — той знаеше, че приятелите му са далече, че пътуват през Звездната равнина и, че материалните им тела се намират в абсолютна безопасност тук. Крадецът на мисли наистина се замисли за миг, но само за миг — почуди се какво ли правят другарите му в това толкова далечно измерение. Подобно на всички илитиди и той го харесваше, но педантичността, отличителната черта от характера им, го караше да мисли винаги първо за бизнеса си. С покупката на Белвар беше направил страхотна инвестиция — инвестиция, която не можеше да си позволи да загуби.

Илитидът заведе гнома в задната стая и го сложи да седне на една съвсем обикновена каменна маса. После изведенъж започна да го обсипва с телепатични предложения и въпроси, за да ангажира съзнанието му, докато намести изведеното рамо и го превърже. Крадците на мисли винаги можеха да нахлuyят в мислите на всяко едно същество още при първия контакт с него, без значение дали ще използват менталната атака или телепатичната комуникация, но да постигнат пълен контрол над съзнанието на някого можеше да им отнеме седмици, дори месеци. С всяка една среща естествената

устойчивост на подчинените им отслабваше и те разкриваха все повече и повече от спомените и емоциите си.

Господарят на Белвар беше решен да узнае всичко за чудатия свиърфнебъл — за странните му, изкусно изработени ръце и за необичайната компания, с която бе дошъл. Този път, докато претърсваше в съзнанието му, крадецът на мисли се спря върху ръцете на гнома, защото чувстваше, че робът не използва целия им капацитет.

Мислите на илитида нахлуваха и претърсваха из основи съзнанието на възрастния свиърфнебъл, докато накрая не откриха едно простичко заклинание.

— Биврип? — попита илитидът.

Съвсем несъзнателно, като по рефлекс, Белвар удари ръцете си една в друга, ала потрепери от болка при рязкото движение.

Крадецът на мисли оживено разшава пръстите и пипалата си. Току-що се бе докоснал до нещо важно, нещо, което можеше да направи неговия шампион още по-силен. Но ако му позволеше да си спомни заклинанието, щеше да му върне част от истинската същност — ясен спомен от дните преди робството.

Илитидът подаде на Белвар още един лечебен еликсир, после се огледа наоколо, за да проучи вещите му. Ако гномът останеше гладиатор, щеше да се наложи да се срещне отново с клюнестото изчадие в реванш — беше прието двубоите винаги да се преиграват след равенство. Господарят на възрастния свиърфнебъл се съмняваше, че любимецът му ще оцелее след още една битка с бронирания шампион.

Освен ако...

* * *

Дайнин До'Урден яздеше гущера си през най-гъсто населения район в града — районът с най-низшите домове в йерархията на Мензоберанзан. Качулката на неговия пиуафуи беше спусната ниско над очите му и този път елфът не носеше символа на своя дом — никой не можеше да го разпознае като благородник от управляваща фамилия. Тайнствеността беше негов съюзник — тя го предпазваше от стотиците дебнещи очи в тази опасна част на града и от

неодобрителните погледи на майка му и сестра му. Дайнин беше оцелял дълго и познаваше опасностите, които криеха самодоволството и непредпазливостта. Живееше в състояние на постоянна параноя — никога не знаеше дали Малис и Бриса не го наблюдават.

Група страшилища бавно се отмести от пътя на гущера. Пренебрежителното отношение на робите веднага възпламени яростта в гордата душа на първия син на До'Урден. Ръката на Дайнин инстинктивно поsegна към камшика, прикрепен на колана му. Ала мрачният елф запази самообладание и си припомни какви могат да бъдат последствията, ако самоличността му бъде разкрита. Той оставил нахалните гоблини и продължи напред. После сви край поредния остьр завой и тръгна по протежение на реда от сталагмити възвищения, свързани едно с друго.

— Значи ме откри — чу отнякъде познат глас.

Изненадан и уплашен, Дайнин спря животното си и замръзна на седлото. Знаеше, че в тялото му са прицелени поне дузина малки арбалети.

Мрачният елф извърна бавно глава и видя приближаващия се Джарлаксъл. Тук, в сенките, наемникът изглеждаше някак по-различен от мазния, възпитан и угодлив елф, който бе срещал в дома До'Урден. Може би това се дължеше на присъствието на двамата добре въоръжени охранители, застанали от двете му страни или пък на отсъствието на матрона Малис, която не беше тук, за да го предпази.

— Трябва да искаш разрешение, преди да влезеш в чужд дом — промълви Джарлаксъл. Гласът му звучеше спокойно, но в него се усещаха и леки заплашителни нотки. — От добро възпитание.

— Аз съм навън, на улицата — напомни му Дайнин.

Усмивката на наемника опроверга думите му.

— Моя дом.

Дайнин си припомни положението си и това му вдъхна известна доза кураж.

— А трябва ли един благородник от управляваща фамилия да иска разрешението на Джарлаксъл, преди да излезе през входната му врата? — изръмжа първият син. — А матрона Баенре, която не би влязла дори и в най-низния дом, без да поисква разрешение от неговата матрона — майка и тя ли трябва да иска разрешение от Джарлаксъл, бездомния наемник? — Дайнин осъзна, че с думите си може да засегне

прекалено дълбоко ексцентричния мрачен елф, но гордостта му изискваше да каже всичко това.

Наемникът видимо се успокoi и усмивката, която се изписа на лицето му, изглеждаше почти искрена.

— Е, откри ме значи — повтори той и този път направи характерния си дълбок поклон. — Казвай каквото имаш да казваш и да приключваме.

Дайнин войнствено скръсти ръце, придобил смелост от очевидното отстъпление на ексцентричния наемник.

— Нима си толкова убеден, че търся именно теб?

Джарлаксъл се спогледа ухилен с охраната си. Кикотът на скритите в сенките войни накара увереността на Дайнин бързо да се изпари.

— Казвай защо си дошъл, първи сине, и се махай оттук! — заяви с по-остър тон Джарлаксъл.

Дайнин желаеше да приключи с всичко това, колкото се може побързо.

— Трябва ми информация относно Зин-карла — каза направо той. — Неживото творение на матрона Малис се скита из земите на Подземния мрак от много отдавна. Може би прекалено дълго?

Джарлаксъл присви очи, докато обмисляше думите на първия син.

— Матрона Малис те е пратила при мен? — попита той, но думите му не звучаха като въпрос, а като констатация.

Дайнин поклати отрицателно глава и наемникът не се усъмни в искреността му.

— Ти си толкова хитър, колкото и умел с меча заяви любезно Джарлаксъл и повторно се поклони с онзи реверанс, който изглеждаше някак съмнителен тук, в мрачния свят на наемника.

— Инициативата да дойда си е само моя — заяви строго Дайнин.

— Трябва да получа някои отговори.

— Нима те е страх, първи сине?

— Загрижен съм — отвърна искрено елфът, без да обръща внимание на подигравателния тон на Джарлаксъл. — Никога не съм правил грешката да подценявам враговете или пък съюзниците си.

Наемникът го погледна объркано.

— Знам в какво се е превърнал моят брат — обясни Дайнин. — И знам какъв беше Закнафейн.

— Сега Закнафейн е нежив, зомби — отвърна Джарлаксъл, — и се намира под контрола на матрона Малис.

— Мина много време — тихо промълви Дайнин, уверен, че скритият смисъл на думите му казваше повече от самите тях.

— Майка ти поиска Зин-карла — с леко остьр тон отвърна наемникът. — Това е най-ценният дар на Лот, дава се само, за да достави удоволствие на Кралицата на Паяците. Матрона Малис знаеше какво рискува, когато го поиска. Знам, че разбиращ, първи сине. Знаеш, че духът на мъртвия се връща само, за да постигне определена цел.

— Какви са последствията при евентуален провал? — попита направо Дайнин.

Скептичният поглед на наемника даде отговор на въпроса му.

— С колко време разполага Закнафейн?

Джарлаксъл сви рамене и отвърна с друг въпрос:

— Кой може да знае какви са плановете на Лот? — попита той.

— Кралицата на Паяците може да направи едно изключение и да прояви търпение, но само ако резултата си струва чакането. Дали Дризт си заслужава? — наемникът отново повдигна рамене. — Това може и ще реши само Лот.

Дайнин дълго остана загледан в ексцентричния мрачен елф, докато накрая се убеди, че той не може да му предложи нищо повече. После се обърна, възседна гущера и спусна качулката на плаща над очите си. Обърна се, за да направи последния си коментар, но от наемника и охраната му нямаше и следа.

* * *

— Биврип! — извика Белвар и завърши заклинанието си. Удари митрилните си ръце една в друга и целият се посипа с искри, но този път не потрепери — болката не беше толкова силна.

Ликуващ от радост, господарят на гнома плесна с ръце. Илитидът просто трябваше да види шампиона си в битка, в действие. Огледа се наоколо за някаква цел и забеляза наполовина

конструираната стая. В съзнанието на Белвар нахлу цяла серия от телепатични инструкции, предаващи точни ментални образи на дизайна и дълбочината, с която трябваше да се довърши стаичката.

Гномът се хвани на работа. Несигурен в силата на контузеното си рамо, това, на което принадлежеше ръката — чук, той започна с кирката. Камъкът експлодира на прах под удара на омагьосаната ръка и илитидът уведоми своя любимец за удоволствието, което той току-що му бе доставил. Дори бронята на клюнестото изчадие нямаше да се опре на такъв удар!

Господарят на Белвар повтори инструкциите си, после се отправи към съседния кабинет, за да учи. Оставен сам на работата си, толкова наподобяваща това, което бе правил почти през целия си едновековен живот, възрастния свиърфнебъл се зачуди.

Нищо особено не засенчваше няколкото ясни мисли в съзнанието му; нуждата да доставя удоволствие на господаря оставаше най-силна и все още определяше всичките му действия. Но въпреки това, за пръв път откакто го бяха пленили, Белвар се чудеше. Същност? Цел?

Заклинанието, с което събуди магията в митрилните си ръце, отново изникна в съзнанието му и стана фокус на цялото му подсъзнателно желание да открие истинската си същност сред мъглата от ментални внушения на господаря си.

— Биврип? — повтори си отново той и думата събуди един поясен и скорошен спомен — образът на един мрачен елф, коленичил и масажиращ божеството на илитидите.

— Дризт? — прошепна Белвар, но до следващия удар на кирката името беше забравено, заличено от нестихващото желание на възрастния свиърфнебъл да изпълни желанията на господаря си.

Стаичката трябваше да бъде перфектна.

* * *

Масата от гола плът се нагъна под ръката с цвят на абанос и вълна от беспокойство заля Дризт, предадена му от централния мозък на крадците на мисли. Единственият емоционален отговор на това съобщение беше тъга — мрачният елф не можеше да понесе да вижда и усеща страданията на мозъка. Крехките му пръсти масажираха и

милваха, после вдигна една голяма купа с топла вода и бавно я изля върху безгръбначното създание. В този момент Дризт беше отново щастлив — плътта се изглади под изкусния му допир, а тревожните чувства на мозъка скоро бяха заменени от шеговит намек за благодарност.

Зад коленичилия мрачен елф, от другата страна на широката пътека, двама илитиди го наблюдаваха и кимаха одобрително. Мрачните елфи винаги се оказваха умели масажисти, а този, последният заловен, беше един от най-добрите досега.

При споделената мисъл, илитидите разшаваха пръстите си одобрително. Централният мозък беше открил още един мрачен елф, нахлул в плетеницата от тунели — коридорите отвъд дългата и тясна пещера. Още един мрачен елф щеше да масажира и успокоява.

Така поне смяташе.

Четирима илитиди напуснаха пещерата, водени от образите, изпратени им от божеството. Един мрачен елф беше навлязъл в територията им и на четиридесета крадци на мисли нямаше да им бъде трудно да го заловят.

Така поне смятаха илитидите.

18

ЕЛЕМЕНТ НА ИЗНЕНАДА

Неживото създание подбираще внимателно пътя си през разбитите и криволичещи тунели. Движеше се бързо като стрела, а стъпките му бяха умели като на опитен войн от мрачните елфи. Направлявани от централния мозък, крадците на мисли, обаче, знаеха кой път ще избере Закнафейн и го очакваха с нетърпение.

Когато неживият се появи до същия хребет, където бяха заловени Белвар и Трак, един илитид изскочи от сенките и — фиу! — изстреля поразяващата си ментална енергия.

Много малко същества можеха да устоят отблизо на мощните атаки на илитидите, но Закнафейн не беше жив, той беше неживо създание и принадлежеше на отвъдното. Разстоянието, на което се намираше съзнанието му, свързано с друго измерение, не можеше да се измери с крачки. Недосегаемо за подобни атаки, зомбито се втурна с извадени мечове напред и ги заби в млечнобелите, изненадани очи на илитида.

Останалите трима крадци на мисли се спуснаха от тавана и със стъпването си на земята започнаха да изпускат вълни от ментална енергия. С мечове в ръце, неживият уверено ги изчака, но те продължаваха да настъпват. Никога преди менталните атаки не ги бяха подвеждали, но сега те не можеха да повярват, че функциите от мисловна енергия щяха да се окажат безполезни. Фиуу! Илитидите нападаха отново и отново, но Закнафейн сякаш не забелязваше нищо. Съществата започнаха да се притесняват; опитаха се да проникнат в съзнанието му и да разберат защо атаките им не му действаха, ала попаднаха на бариера — бариера, която се намираше много по-далеч от изменението, в което живееха.

Крадците на мисли видяха с какво умение Закнафейн бе победил сънародника им и не изгаряха от желание да влязат в битка с него. Телепатично, създанията взеха решение да се издигнат отново нагоре.

Но за съжаление бяха слезли прекалено ниско.

Мрачният елф не се интересуваше от илитидите и може би щеше да си тръгне, доволен от отстъплението им, но инстинктите на неживия и знанията, останали от миналото на Закнафейн, го наведоха на едно просто заключение: ако Дризт беше минал оттук, а това беше така, сигурно се бе срещнал с тях. Творението на матрона Малис можеше да се справи с крадците на мисли, но силата на всеки смъртен елф, дори и на Дризт, не можеше да се пребори с надмощието на илитидите.

Закнафейн прибра единия меч в ножницата и отскочи към хребета. Понесе се във въздуха и само за миг от секундата успя да улови за глезена издигащия се илитид.

Фиуу! Крадецът на мисли отново атакува, но беше обречен — нищо не можеше да го предпази от острия меч. С невероятна бързина Зак се издърпа нагоре, насочил оръжието си напред.

Илитидът замахна към острието, ала напразно — не можеше да се отбранява с голи ръце срещу оръжията на мрачния елф. Мечът се заби в корема на съществото и разсече дробовете и сърцето му.

Клетото създание отчаяно притисна с ръце зейналата рана и безучастно зачака съдбата си. Закнафейн силно се отблъсна в гърдите му и се изхвърли нагоре. Умиращият илитид полетя с главата надолу, разби се в една скала и остана да виси гротескно във въздуха. Макар и вече мъртво, кръвта на създанието продължаваше да се стича към пода на пещерата.

Отскокът на Закнафейн го изстреля право към другия илитид; двамата полетяха и се блъснаха в последния от групата. Във въздуха се размахаха ръце и пипала, опитващи се да сграбчат мрачния елф. Ала остриетата му бяха по-смъртоносни; миг по-късно неживото създание се освободи от последните си жертви, направи заклинание за левитация, плавно се спусна на земята и спокойно се отдалечи. Трите мъртви илитида останаха да висят във въздуха, докато заклинанията им за левитация се развалят, а последният лежеше проснат на земята.

Неживото създание не се притесни от кръвта по мечовете си и не ги избърса, знаеше, че много скоро щяха да последват още убийства.

* * *

Крадците на мисли продължиха да наблюдават и обсъждат същността на пантерата, без да знаят, че Гуенивар е усетила присъствието им. В Звездната равнина, където сетива като обоняние и вкус просто не съществуваха, котката разполагаше с други, много по-неосезаеми усещания. Тук Гуенивар ловуваше с помощта на усета си, който трансформираше енергийните полета в ясни, мисловни изображения и така пантерата можеше да различи по аурата лос или заек преследва, без дори да е видяла самото създание. Илитидите не бяха рядко срещани в нейното измерение и котката лесно разпозна енергията им.

Тя все още не беше разбрала дали присъствието им е чисто съвпадение или по някакъв начин беше свързано с факта, че Дризт отдавна не я беше викал. Очевидният интерес, който илитидите проявяваха към Гуенивар предполагаше второто и това разтревожи пантерата, но въпреки всичко тя реши да изчака — все още не искаше да напада първа този опасен враг. Котката продължи всекидневните си занимания, но от време на време хвърляше и по един поглед към неканената си публика.

Тя забеляза промяната в аурата на илитидите, когато двете създания започнаха спускането си към Материалния свят. Пантерата не можеше да чака повече.

С дълги подскоци през звездите, Гуенивар се спусна след крадците на мисли. Залисани в усилията си по завръщането у дома, те дори не реагираха, докато не стана прекалено късно.

Пантерата се спусна под единия и захапа сребърната му нишка между зъбите си от искрящо бяла светлина. После тръсна глава, изви се настрами и нишката се скъса. Безпомощният крадец на мисли бавно се понесе сред звездите като корабокрушенец в Звездната равнина.

Другият илитид, мислещ само за собственото си спасение, не обърна никакво внимание на ужасените молби на своя приятел и побърза да мине през отворения портал между измеренията, който щеше да го върне обратно в тялото му. Крадецът на мисли почти се изплъзна от ноктите на пантерата, ала тя беше бърза и успя да го сграбчи в последния момент.

Вкопчена в илитида, Гуенивар също премина през портала.

* * *

От малкия си каменен остров, Трак забеляза оживлението, настанало в дългата и тясна пещера. Наоколо търчаха илитиди и заповядваха на робите си да се прегрупират в стегнати бойни формации. Часовоите застаниха на пост при всеки изход, докато други крадци на мисли се издигнаха във въздуха, за да наблюдават цялата пещера от височината на сталактитите.

Трак се досети, че някаква беда грози обществото на илитидите и една ясна мисъл се откри в примитивното му съзнание: ако битката с врага отвлечеше вниманието на крадците на мисли, това можеше да се окаже шансът му да избяга. Сега, когато в мисленето на Трак имаше нова отправна точка, същността му на печ започна да се чувства в свои води.

Най-големият проблем щеше да се окаже пропастта, защото в никакъв случай нямаше да успее да я прескочи. Можеше да хвърли от другата страна и сиво джудже, и цял рот, но на себе си не можеше да помогне.

Погледът на Трак се спря на ръчката, с която се активираше моста, после се премести към другарите му по съдба, заточени на този остров. Мостът беше прибран, а лостът — наклонен към пропастта. Едно добро прицелване можеше да го бутне в другата посока и да активира металното съоръжение. Трак удари огромните си нокти един в друг — жест, който му напомни за Белвар — и вдигна едно сиво джудже във въздуха. Злощастното създание полетя напред, но много скоро започна да пада и вместо да уцели лоста, се бълсна в стената, отскочи от нея и намери смъртта си на дъното на пропастта.

Клюнестото изчадие тропна ядосано с крак, обърна се и си затърси ново гюле. Нямаше никаква представа как ще открие Белвар и Дризт, но точно сега не можеше да мисли за тях.

В този миг единственото желание на Трак беше да избяга от затворническия остров.

Във въздуха полетя един млад рот.

* * *

В появата на Закнафейн нямаше никакъв финес, никаква тайнственост. Безстрашен и неуязвим за основните нападателни методи на илитидите, неживият мрачен елф мина право през входа на дългата и тясна пещера. Трима илитиди се спуснаха от тавана и започнаха да го обсипват със зашеметяващите си вълни от ментална енергия.

Закнафейн премина през мисловните фунии без дори да потръпне, а крадците на мисли набързо споделиха съдбата на четиримата, изпратени в тунелите да го заловят.

В този миг срещу зомбито се спуснаха робите, изгарящи от желание да угодят на господарите си. Гоблини, сиви джуджета, орки и дори няколко великанца се втурнаха към мрачния елф. Някои размахваха оръжия, но повечето от тях бяха с голи ръце — мислеха, че числеността ще им помогне да размажат неканения гост. Ала краката и мечовете на Закнафейн бяха достатъчно бързи за подобна недвусмислена атака.

Неживият танцуваше и сипеше удари на всички страни, хвърляше се в една посока, изведнъж рязко се обръщаше и посичаше спусналите се след него роби.

Зад своите слуги, илитидите сформираха отбранителни редици, за да преосмислят тактиката си. Те размахваха живо пипала, започнаха телепатичната си комуникация и се опитаха да проумеят защо битката бе взела такъв обрат. Нямаха достатъчно доверие на робите си, за да им дадат оръжие, но след като видяха как слугите им падат покосени един след друг, започнаха да съжаляват за загубите, които бяха претърпели и които, с всяка изминалата минута, се увеличаваха все повече. Въпреки всичко, крадците на мисли все още вярваха, че ще победят. Зад тях се приближиха още роби, готови да влязат в битката. Натрапникът-елф щеше да се измори и ордата им щеше да го премаже.

Крадците на мисли не знаеха какъв е Закнафейн. Те не знаеха, че във вените му не тече живот, не знаеха, че е съживен с магия. Неживото създание никога не се изморяваше и никога не се спираше пред нищо.

* * *

Белвар и неговият собственик наблюдаваха тялото на илитида, разтърсвано от силни спазми — знак, че духът му се завръща от Звездната равнина. Гномът не знаеше какво означават конвулсиите, но виждаше, че господарят му е доволен и това го радваше.

Илитидът, обаче, се притесняваше, че съквартирантът му се връща сам — призовът на централния мозък беше от първостепенна важност и не биваше да бъде пренебрегван. Крадецът на мисли видя как спазмите на приятеля му установиха устойчив модел и се притесни още повече — около тялото започна да се вие сивака мъгла.

В този миг илитидът се завърна в Материалния свят и по телепатичен път предаде болката и ужаса си на господаря на Белвар. Крадецът на мисли дори не успя да реагира, над тялото на съквартиранта му се материализира една огромна пантера, която стръвно го дереше и разкъсваше.

Гномът замръзна при вида на познатото създание.

— Биврип! — прошепна Белвар, после промълви: — Дризт? — образът на мрачния елф изникна в съзнанието му.

— Убий я, смели ми шампионе! Моля те, убий я! — умоляваше господарят на свиърфнебъла, но вече беше твърде късно. Седящият илитид се мяташе като обезумял, пипалата му се люлееха и лепяха по пантерата в опит да достигнат до мозъка ѝ. Гуенивар замахна с огромната си лапа и откъсна октоподната глава на злощастното създание.

С все още омагьосани ръце след работата си по стаичката, Белвар започна да се приближава към пантерата, ала стъпките му бяха колебливи, спирани не от страх, а от смущение. Възрастният свиърфнебъл се обърна към господаря си и попита:

— Гуенивар?

Крадецът на мисли знаеше, че е върнал прекалено много от миналото на гнома. Споменът за заклинанието беше събудил друг, много по-опасен спомен в съзнанието на неговия слуга. На Белвар не можеше да се разчита повече.

Гуенивар предусети намерението на илитида — миг преди крадецът на мисли да започне атаката си, тя отскочи от трупа на приятеля му, полетя към Белвар и го бълсна на земята. Мускулите на пантерата се стегнаха и изпънаха, и тя се приземи, заела идеална позиция пред изхода на стаята.

Фиуу! Крадецът на мисли изстреля менталната си енергия и узели падналия Белвар, ала объркването и нарастващата ярост в душата на гнома попречиха на атаката. В този миг възрастният свиърфнебъл беше свободен. Той се претърколи, изправи се на крака и съзря илитида, но не като свой любим господар, а като едно отвратително и зло същество, каквото бе в действителност.

— Бягай, Гуенивар! — извика гномът.

Пантерата не се нуждаеше от втора покана, тя беше астрално създание, знаеше много за обществото на илитидите и най-вече къде се намира ключът към победата над тях. Пантерата се стрелна към вратата с цялата си тежест, разби я и се озова на балкона — високо над стаята, в която се помещаваше централният мозък.

От страх за своето божество, господарят на Белвар се опита да последва котката. Ала силата на гнома се бе възвърнала десетократно, заедно с неговия гняв, и той не изпита болка в наранената си ръка, дори когато заби омагьосания чук в месестата глава на илитида. Навсякъде се пръснаха искри и обгориха лицето на крадеца на мисли. Той се бълсна в стената, а млечнобелите му очи се впериха невярващи в Белвар. Само след секунда, създанието се плъзна на пода и потъна в мрака на смъртта.

Четирийсет фути по-надолу, коленичилият мрачен елф усети страх и възмущението на своя почитан господар и погледна нагоре точно в мига, в който черната пантера скочи във въздуха. Напълно обсебен от централния мозък, Дризт не разпозна скъпата си приятелка Гуенивар. Той виждаше единствено заплахата, надвиснала над съществото, което най-много обичаше, но не успя да му помогне.

Мрачният елф и останалите масажисти останаха съвсем безпомощни, когато величествената пантера, с оголени зъби и разперени нокти, се приземи право в средата на подпухналата маса от набраздена пълт, която управляващо обществото на илитидите.

19

ГЛАВОБОЛИЯ

Близо сто и двайсет илитида живееха в каменния замък и в покрайнините му в тясната и дълга пещера, и всички те почувстваха едно и също тъпо главоболие, в мига, в който Гуенивар се гмурна в централния мозък на обществото им.

Пантерата се вряза в беззащитната аморфна маса и започна да проправя път — с огромните си нокти разкъсваше и дереше веществото, което веднага се покриваше със съсирана кръв. Централният мозък предаваше на слугите си чувство на абсолютен ужас, за да ги повика. Разбрало, че помощта няма да пристигне скоро, божеството смени тактиката си и започна да влияе на мислите на пантерата.

Ала вродената жестокост на Гуенивар не позволи подобна психоатака. Пантерата копаеше бясно, потънала сред шуртящата слуз.

Крещейки от гняв, Дризт тичаше като обезумял по пътеката и се опитваше по никакъв начин да се добере до неканената пантера. Мрачният елф усещаше страданието на любимия си господар и се замоли някой, който и да е, да направи нещо, за да му помогне. Другите роби скачаха и плачеха, крадците на мисли се щураха объркани наоколо, но Гуенивар вече бе в центъра на огромната ганглиева маса и оръжията на илитидите не можеха да я засегнат.

След малко Дризт спря да скачা и да крещи. Той се запита кой е и къде се намира, и каква, в името на Деветте бездни, бе тази отвратителна буза пред очите му. Огледа се наоколо и видя същото объркано изражение в очите на няколко джуджета, един мрачен елф, два гоблина и едно високо, обезобразено страшилище. Илитидите все още се лутаха наоколо — търсеха удобен ъгъл, от който да нападнат най-голямата заплаха — пантерата, и не обърнаха внимание на обърканите роби. Изведнъж Гуенивар се показва иззад гънките на мозъка. В един момент пантерата се покачи върху една от тях, в следващия отново се гмурна сред слузта и съсираната кръв. Няколко илитида изстреляха вълните си от мисловна енергия към целта, но вече

беше прекалено късно — котката бе толкова бърза, че фуниите от мисловна енергия не можеха да я застигнат, но погледът на Дризт успя да я зърне, макар и за частица от секундата.

— Гуенивар! — извика елфът и множество спомени и мисли нахлюха в съзнанието му. Последното, което си спомняше, бе как се издига нагоре сред сталактитите в някакъв разрушен коридор и не е сам — сред каменните образувания се криеха някакви зловещи фигури.

Наблизо премина един илитид, но той беше твърде погълнат от случващото се с мозъка, за да забележи, че елфът вече не е роб. Дризт нямаше други оръжия, освен тялото си, но гневът му бе толкова силен, че това дори не го притесни. Той скочи във въздуха зад нищо неподозиращото чудовище и кракът му се вряза в октоподската глава на илитида. Крадецът на мисли се строполи сред жилавите гънки на мозъка и се претърколи няколко пъти, преди да спре окончателно.

Всички роби в стаята осъзнаха, че са свободни. Дуергарите веднага се скучиха заедно, пометоха два илитида, започнаха да ги налагат с юмруци и да ги тъпчат яростно с тежките си ботуши.

— Фиуу! — дочу се отстрани.

Дризт се обърна и видя как другият мрачен елф се олюля, зашеметен от атаката. Един крадец на мисли се спусна към клетото създание и го сграбчи в здрава хватка. Четири пипала се плъзнаха по лицето на обречения мрачен елф, впиха се в кожата му и задълбаха към мозъка му.

Дризт се втурна да помогне на сънародника си, но втори илитид застана на пътя му и се прицели. Мрачният елф се хвърли встризи, когато прозвуча нова атака. Фиуу! Той хукна да бяга в отчаяно желание да увеличи разстоянието между себе си и илитида, ала нов писък на елфа го накара да спре за момент и да погледне през рамо.

Гротескни, изпъкнали черти прорязваха лицето на сънародника му — гледка, изпълнена с повече страдание, отколкото Дризт някога бе виждал. Главата на илитида се тресеше, а пипалата му, дълбоко впити под кожата на елфа, изсмукуваха мозъка му, пулсираха и се издуваха. Обреченото създание изкрещя за последен път и се отпусна безжизнено в хватката на илитида, а чудовището довърши ужасяващото си пиршество.

Обезобразеното страшилище несъзнателно спаси Дризт от подобна участ. Високото седем фута същество притича между Дризт и преследващия го крадец на мисли точно в мига, в който илитидът отново атакува. Вълната от ментална енергия зашемети страшилището само за момент, но и той беше достатъчен на илитида да се приближи. Крадецът на мисли поsegна, за да сграбчи беззащитната си, както мислеше, жртва, но страшилището замахна с огромната си ръка и запрати преследвача върху камъка.

Още илитиди се спуснаха към балконите, издадени над кръглата стая. Дризт не знаеше къде са приятелите му, нито как би могъл да се измъкне, ала изведнъж забеляза една врата до пътеката и тя изглеждаше като единственото му спасение. Мрачният елф се спусна към нея и тъкмо да я достигне, когато вратата се отвори с трясък.

Дризт налетя на причакващия го илитид.

* * *

Ако вътре в каменния замък цареше врява и безпорядък, то извън него бе настанал истински хаос. Вече нямаше роби, които да нападат Закнафейн. Нараняването на централния мозък ги бе освободило от влиянието на крадците на мисли и сега гоблините, сивите джуджета и всички останали бяха загрижени единствено за собственото си бягство. Онези, които бяха най-близо до изходите на пещерата бързо излязоха, другите се щураха насам-натам, опитвайки се да избегнат непрекъснатите атаки на илитидите.

Без дори да се замисли, Закнафейн замахна с меча си и повали затичалия се към него пищащ гоблин. После се насочи към съществото, преследващо дребното създание, премина през поредната вълна от зашеметяваща енергия и посече крадеца на мисли.

В каменния замък Дризт напълно възвърна самоличността си; заклинанията, с които бе надарен Неживият, веднага разпознаха характерните мисли и взеха на прицел единствената си цел — мрачния елф, син на До'Урден.

Открил отново жертвата си, Закнафейн изрева яростно и се запъти право към замъка, оставяйки след себе си множество мъртви и ранени илитиди и осъзнаващи се роби.

* * *

Друг рот измуча от изненада, когато се понесе във въздуха. Накуцващи, три от говедата се разхождаха от другата страна на пропастта, а четвъртото сподели съдбата на сивото джудже и полетя към дъното на дълбоката бездна. Този път, обаче, Трак се бе прицелил точно; малкото говедо се удари в лоста и го бутна в активираща позиция.

Вълшебният мост незабавно се спусна и веднага щом достигна твърда земя се закова на нея, точно пред краката на Трак. Клюнестото изчадие грабна още едно сиво джудже, просто така, за късмет, и хукна напред.

Беше стигнало почти до средата на моста, когато се появи първият крадец на мисли, бързащ да стигне до ръчката. Трак знаеше, че няма да може да премине от другата страна преди илитида да е събрал вълшебното съоръжение.

Оставаше му само едно.

Без да съзнава нищо от случващото се, дуергарът се издигна високо над главата на клюнестото изчадие. Без да спира, Трак изчака илитидът да се приближи достатъчно и изстреля джуджето. Крадецът на мисли протегна четирипръстата си ръка към лоста, когато живият снаряд се бълсна в гърдите му и го събори на земята.

Трак хукна да се спасява. Илитидът се свести и бутна лоста напред. Мостът започна да се прибира към стената, разкривайки дълбоката пропаст.

Съоръжението от метал и камък изчезна под краката на клюнестото изчадие и то се видя принудено да скочи напред. Трак полетя, ала не се приземи на твърда почва — удари се в ръба на скалата, но въпреки това успя да се задържи. После бавно започна да се набира на лакти и леко се изтласка нагоре.

Илитидът дръпна ръчката и мостът отново се активира, като едва не избута Трак в бездната. Клюнестото изчадие, обаче, се бе поместило леко встрани, а и се държеше с всички сили за скалата — профучалият край него мост не можа да го събори, само закачи костната му броня.

Крадецът на мисли изруга и отново бутна лоста, после се втурна към него. Отмаял и ранен, Трак още не беше помръднал, когато

илитидът го достигна. Върху злощастния печ се посипаха вълни от зашеметяваща мисловна енергия. Главата му клюмна и той се плъзна няколко сантиметра надолу, но ноктите му отново намериха опора.

Крадецът на мисли заплати скъпо за лакомията си. Вместо просто да атакува и да изрита Трак в пропастта, той реши да се нахрани набързо с мозъка на беззащитното клюнесто изчадие. Коленичил пред него, илитидът обви нетърпеливо с четирите си пипала черупката на лицето му, търсейки процеп.

Раздвоеното съзнание на Трак му бе помогнало да устои на поразяващата ментална енергия в тунелите и сега вълните отново имаха същия минимален ефект. Когато октоподската глава на илитида се появи пред очите му, Трак се съвзе.

Той клъвна силно, откъсна две от търсещите пипала и с отчаян замах впи нокти в коляното на илитида. Костите изпрасяха и се натрошиха под мощната хватка на клюнестото изчадие. Илитидът изрева от болка, както телепатично, така и със слабия си нечовешки глас.

След секунда викът му загльхна, докато пропадаше надолу в дълбоката пропаст. Магията за левитация щеше да спаси падащия илитид, но подобно заклинание изискваше голяма концентрация, а болката от разраното лице и строшеното коляно бяха забавили реакциите му. Илитидът се сети за магията, точно когато един сталагmit прониза гръбначния му стълб.

* * *

Ръката — чук се стовари върху капака на друга каменна ракла.

— Проклятие! — изруга Белвар, като видя, че и в този сандък имаше само дрехи на илитиди.

Възрастният свиърфнебъл бе убеден, че екипировката му е наблизо, но повече от половината стая на бившия му господар бяха разрушени, а и от търсенето нямаше никакъв резултат. Белвар се върна в главната стая и огледа около каменните столове. Между два от тях той забеляза фигурката на пантерата. Прибра я в кесийката си, после съвсем съзнателно заби своята ръка — чук в главата на седналия в стола илитид — онзи, който бе останал като изгнаник в Звездната

равнина. Чувстваше се объркан от това, че е забравил жив този крадец на мисли. Белвар повдигна тялото, захвърли го и то се строполи на пода.

— Магга камара — промърмори свиърфнебълт, когато огледа стола и видя очертанията на малка вратичка, там, където бе седяло съществото. Белвар винаги предпочиташе да действа практично, а не с финес — разтроши вратата със своята ръка — чук и съзря приятната гледка на така познатите си вързопи. Гномът сви рамене и следвайки пътя на логиката отмести със замах и обезглавения от Гуенивар илитид. Безглавото чудовище падна настрани и разкри друга малка врата.

— Елфът ще има нужда от това — отбеляза Белвар, когато разчисти парчетата камък и вдигна колана, на който в двете ножници висяха ятаганите на Дризт. Гномът побърза да излезе през вратата, ала точно на изхода се сблъска с един илитид.

По-точно, омагьосаната му ръка — чук се сблъска в гърдите на илитида. Чудовището залитна назад, прекатури се в металния парапет на балкона и полетя надолу.

Белвар побягна и сви в първия коридор — нямаше време да проверява дали илитидът случайно не се е задържал някъде, нямаше време да се занимава с всеки изпречил се на пътя му крадец на мисли.

Вече можеше да чуе суматохата долу, менталните атаки и писъците, а също и непрекъснатия рев на пантерата, който звучеше като музика в ушите на възрастния свиърфнебъл.

* * *

Илитидът бе стегнал Дризт в необичайно мощна хватка — елфът можеше само да се извива и да мята глава, за да забави действията на пипалата. Едно от тях успя да се захване, после още едно, и бавно започнаха да се впиват в абаносовата кожа на Дризт. Злощастният елф не бе наясно с анатомията на крадците на мисли, но знаеше, че те са двукраки същества и това го наведе на една мисъл.

Изви се леко на една страна, така че да не е с лице към ужасяващото същество и заби коляно в слабините му. По разхлабената хватка на илитида и по разширениите му млечнобели очи, Дризт разбра,

че предположението му е било правилно и още два пъти заби коляното си в слабините на крадеца на мисли.

Елфът напрегна всичките си сили, за да се освободи от хватката на илитида, ала не успя. Пипалата упорито продължаваха разходката си по лицето му, промъквайки се към мозъка. Експлозии от изгаряща болка пронизаха съществото на Дризт и той едва не припадна. Главата му клюмна безжизнено върху гърдите, но ловецът не се предаде.

Когато Дризт вдигна лилавите си очи нагоре, в тях горяха пламъци, спускащи се като проклятие върху илитида. Ловецът сграбчи пипалата на чудовището и бясно ги изтръгна, дърпайки ги право надолу, за да наведе главата му.

Крадецът на мисли изстреля менталната си енергия, но ъгълът не беше точен и не успя да попречи на ловеца. С едната си ръка Дризт държеше пипалата, с другата яростно нанасяше удар след удар по меката глава на чудовището със силата на митрилен чук.

Огромни синини покриха месестата кожа на илитида, едното му око подпухна и се затвори. Обезумелият илитид се бореше отчаяно — тресеше се, размахваше ръце, но ловецът сякаш не забелязваше нищо. Той продължаваше да удря главата на съществото, накрая го запрати на каменния под. Дризт изтръгна китката си от хватката на едно пипало, после продължи да го налага с юмруци, докато очите на илитида се затвориха завинаги.

Звук от метал накара елфът да се озърне. На пода, едва на няколко крачки от него, лежеше нещо познато, за което Дризт отдавна копнееше.

* * *

Доволен, че ятаганите са паднали близо до приятеля му, Белвар се устреми надолу по каменната стълба към най-близкия илитид. Чудовището се обрна и атакува. Белвар отвърна с рев — толкова яростен, че отчасти блокира зашеметяващия ефект — и се хвърли напред, посрещайки вълните ментална енергия. Макар и замаян от това нападение, гномът се бълсна в илитида и двамата се затъркаляха надолу по стълбата. Пометоха със себе си и едно друго чудовище, бързашо да се притече на помощ на сънародника си. Почти загубил

почва под краката си, Белвар усещаше само едно: в плетеницата от ръце и крака нямаше такива на приятели. Митрилните ръце на гнома сечаха и удряха; накрая той успя да излезе от борбата и някак да се покатери на втория балкон, в търсене на друга стълба.

Буйният свиърфнебъл изчезна много преди двамата ранени илитида да са се съзвели достатъчно, за да го спрат.

Спускайки се към следващото ниво, гномът пресреща изненадващо друг илитид и размаза месестата му глава в стената. Още дузина крадци на мисли се лутаха по целия балкон — охраняваха двете стълбища, водещи към най-долното помещение на кулата.

Белвар реши да заобиколи пазачите — подскочи първо към ръба на металните перила, после се спусна петнайсет фути надолу, към пода на последното ниво.

* * *

Когато посегна към оръжията си, към Дризт се изстреляха вълни от зашеметяваща ментална енергия. Съзнанието на ловеца, обаче, беше твърде примитивно за тази така сложна форма на мисловна атака, и мрачният елф успя да ѝ устои. С едно светкавично движение Дризт измъкна един ятаган от ножницата си, завъртя се и замахна. Острието се спусна надолу и разцепи меката глава на крадеца на мисли.

Ловецът знаеше, че чудовището е вече мъртво, но извади ятагана си и отново, без особена причина, го заби в полуразрязаната глава на падащия илитид.

С двета ятагана в ръце, елфът хукна напред. От едното му острие капеше кръв, а другото копнееше да се потопи в още. Може би Дризт, или поне онази част от мрачния елф, която все още беше Дризт До'Урден, трябваше да потърси някакъв изход от тази стая, но ловецът жадуваше за още кръв. Той искаше да си отмъсти на мозъка, който го бе поробил.

Един вик спаси елфът, извади го от криволичещите дълбини на слепия, инстинктивен гняв:

— Дризт! — изкрещя Белвар и закуцука към приятеля си. — Помогни ми, мрачни елфе! Изкълчих си глезена при падането!

В този момент всяка мисъл за отмъщение изчезна от съзнанието на Дризт До'Урден и той се спусна към приятеля си.

Ръка за ръка, двамата излязоха от кръглата стая. Малко по-късно Гуенивар, цялата хълзгава и покрита със слуз и съсирана кръв, изскочи от централния мозък и се присъедини към тях.

— Изведи ни оттук — Дризт помоли пантерата и тя с охота поведе другарите си.

Тримата се заспускаха по криволичещите, грубо издълбани каменни коридори.

— Не са ги правили свиърфнебли — бързо отбеляза Белвар и смигна на приятеля си.

— Нима? Точно те са ги правили — остроумно отвърна Дризт и също намигна. — Е, под влиянието на крадците на мисли, разбира се — побърза да добави той.

— В никакъв случай! — отрече Белвар. — Това не може да е работа на един свиърфнебъл, дори и да е с размътен мозък! — въпреки че беше опасно, гномът не издържа, засмя се гърлено и със смеха си зарази и Дризт.

Навсякъде, където минеха, от всички странични коридори, долитаха звуци от борба. Изострените сетива на Гуенивар ги водеха по най-сигурния път, макар че пантерата не знаеше къде се намира изходът от замъка. И все пак, каквото и да ги очакваше занапред беше по-добро от кошмарите, които оставяха зад гърба си.

Малко след като Гуенивар пресече един кръстопът и тръгна напред, един залутан крадец на мисли изскочи на пътя им. Съществото се бе разминало с пантерата, и съзря само двамата подкрепящи се приятели. Дризт оставил гнома и се спусна през глава срещу противника си, в очакване на атаките му.

Но когато не се случи нищо, елфът се изправи на крака, погледна към илитида и от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка на облекчение. Крадецът на мисли лежеше проснат по очи върху камъка, а на гърба му удобно се бе настанила Гуенивар.

Дризт се приближи до пантерата, която съвсем небрежно довърши злокобното си начинание и Белвар скоро се присъедини към тях.

— Гняв, мрачни елфе — отбеляза свиърфнебълът.

Дризт го погледна с любопитство.

— Мисля, че гневът отблъсква техните атаки — обясни Белвар.
— Един от тях ме нападна горе на стълбите, но аз бях толкова ядосан, че дори не го забелязах. Може би се лъжа, но...

— Не — прекъсна го елфът, припомнил си колко малко бе засегнат самият той, макар че не беше далеч от илитида, когато бе посегнал да си вземе ятаганите. Тогава беше обсебен от другата си същност, от онази тъмна, маниакална негова страна, от която така отчаяно се опитваше да избяга — менталната атака на илитида изобщо не бе засегнала ловеца. — Въобще не се лъжеш — увери приятеля си Дризт. — Гневът може да ги победи или поне да забави ефекта на атаките им.

— Тогава, да се разгневим! — изръмжа Белвар и даде знак на Гуенивар да тръгва.

Дризт отново подхвана приятеля си под рамото и кимна в съгласие с предложението му. Мрачният елф обаче осъзнаваше, че слепият гняв, за който говореше Белвар, не можеше да се предизвика умишлено. Инстинктивният страх и яростта може би сразяваха илитидите, но от собствения си опит с раздвоената си същност Дризт знаеше, че тези емоции се пораждат единствено от отчаяние и паника.

Тримата приятели минаха през още няколко коридора, през една огромна празна стая и накрая се спуснаха по един тунел. Куцящият гном забавяше придвижването им и те скоро дочуха тежки стъпки, приближаващи се отзад.

— Стъпва тежко за илитид — отбеляза Дризт и хвърли поглед през рамо.

— Роби — заключи Белвар.

Фиуу! Ментална атака прозвуча зад тях. Фиуу! Фиуу! Звуците ги достигнаха, последвани от няколко тупвания и стенания.

— Отново роби — мрачно промълви Дризт.

Отново се чуха стъпки, но този път сякаш малко по-леки и провлачени.

— По-бързо! — изкрештя Дризт и Белвар не се нуждаеше от втора покана.

Те побягнаха напред, благодарни за всеки завой и разклонение в коридора — опасяваха се, че илитидите ги следват плътно, едва на няколко крачки.

Тримата приятели се озоваха в обширна зала с висок таван. Видяха няколко възможни изхода, но един от тях, с две железни врати, прикова вниманието им. От портата ги делеше желязна спираловидна стълба, а сравнително ниско над главите им беше построен балкон, на който се мержелееше фигурата на един крадец на мисли.

— Ще ни препреши пътя — каза Белвар.

Стъпките се приближаваха. Гномът погледна с любопитство назад към чакащия илитид, когато съзря широко усмихнатия мрачен елф. Възрастният свиърфнебъл също се усмихна.

С три големи отскока Гуенивар изкачи спираловидната стълба. Илитидът побърза да се изпари от балкона и да се скрие в сенките на съседните коридори. Пантерата не го последва, но остана да бди над Дризт и Белвар.

Двамата приятели ѝ благодариха пътьом, но въодушевлението им се изпари, когато достигнаха железните врати. Дризт ги бутна здраво, ала те не помръднаха.

— Заключени са! — извика той.

— Но не за дълго! — изръмжа Белвар. Магията в митрилните ръце на гнома беше изгубила силата си, но въпреки това той се понесе напред и забълска по металните врати.

Мрачният елф се приближи отзад, за да пази гърба на приятеля си — всеки момент очакваше илитидите да нахлюят в залата.

— Побързай, Белвар! — помоли го елфът.

Митрилните ръце яростно заработиха по вратите. Постепенно ключалката се разхлаби и портата поддаде съвсем малко.

— Магга каммара, мрачни елфе! — изрева гномът. — Залостени са! От другата страна!

— Проклятие! — изруга Дризт и видя първите крадци на мисли, които навлязоха в залата.

Белвар не се предаваше. Ръката — чук удряше по вратата отново и отново.

Илитидите се опитаха да прекосят стълбата, ала Гуенивар скочи сред тях и събори цялата група.

В този ужасен миг Дризт осъзна, че фигурката от черен онекс не е в него.

Митрилните ръце бълскаха по метала със светковично темпо, разширявайки все повече пролуката между вратите. Белвар промуши

кирката си през дупката и избута нагоре летвата, с която беше залостен входът. Вратите се отвориха широко.

— Бързо, ела! — извика гномът на Дризт. Мрачният елф не помръдна. С кирката си Белвар го закачи под рамото и се опита да го придърпа, ала Дризт се освободи.

— Гуенивар! — изкрештя той.

Фиуу! Зловещият звук се понесе от купчината илитидски тела. Откликтът на Гуенивар звучеше по-скоро като вой за помощ, отколкото като рев.

Лилавите очи на Дризт пламнаха с жестока ярост. Мрачният елф направи широка крачка към стълбата, ала гномът се сети за едно по-безопасно решение на проблема.

— Чакай! — извика свиърфнебълът и почувства истинско облекчение, когато Дризт се обърна към него. Белвар откачи кесийката от колана си и му я подхвърли. — Използвай това!

Дризт извади фигурката от черен оникс и я пусна в краката си.

— Върви си, Гуенивар! — извика той. — Върни се у дома!

Двамата приятели не видяха пантерата сред множеството илитиди, но усетиха учудването им миг преди да зърнат издайническата черна мъгла, виеща се около статуетката.

Илитидите се скучиха заедно и се насочиха към гнома и мрачния елф.

— Затвори другата врата! — изкрештя Белвар. Дризт грабна фигурката и се затича към нея.

Железните порти се затръшнаха и елфът спусна резето на мястото му. Няколко от металните пластиини, които го придържаха, се бяха счупили от неистовите удари на гнома, а и самото то беше пукнато, но Дризт успя да го нагласи поне така, че да забави илитидите.

— Другите роби са в капан — отбеляза Дризт.

— Най-вече гоблини и сиви джуджета — отвърна Белвар.

— Ами Трак?

Белвар разпери безпомощно ръце.

— Жал ми е за всички тях — промълви Дризт, искрено ужасен от участта, която ги бе сполетяла. — Нищо на този свят не е толкова ужасно, колкото менталните атаки на крадците на мисли.

— Уви, мрачни елфе — прошепна гномът.

Илитидите забълскаха по вратите, но Дризт ги затисна с цялата си тежест и се опита ги залости още по-добре.

— Накъде ще тръгнем? — попита зад гърба му гномът.

Дризт се обърна, огледа дългата и тясна пещера и разбра какво тревожеше приятелят му. Виждаха се множество изходи, но всичките бяха преградени от група изплашени роби и илитиди.

Зад тях се чу още едно тежко бълскане и вратите поддадоха с няколко сантиметра.

— Просто тръгвай! — изкрешя Дризт и забута приятеля си.

Двамата се затичаха по една широка пътека, после минаха покрай пролома, избирайки този път, който щеше да ги отдалечи възможно най-много от каменната крепост на илитидите.

— Опасност! От всички страни! — изрева Белвар. — Роби и крадци на мисли!

— Остави ги. Пази се от тях — отвърна Дризт, проправяйки си път с ятаганите.

С дръжката на едното си острие елфът повали един гоблин, озовал се пред очите му; в следващия миг отряза пипалата на един илитид, опитващ се да изсмуче мозъка на пленен дуергар. След малко пред очите на Дризт изскочи друг избягал роб — малко по-голям от сивото джудже.

Мрачният елф се втурна към него, но този път беше свалил ятаганите си.

— Трак! — извика Белвар Дисенгалп.

— Д-д-дъното на пещерата — започна да заеква клонестото изчадие.

Двамата приятели едва го разбраха — думите му звучаха като неразбираем брътвеж.

— Най-д-д-добрая изход — успя да поясни Трак.

— Води ни — развълнувано извика възрастният свиърфнебъл, възвърнал отново надеждата си. Нищо не можеше да застане на пътя им сега, когато бяха тримата заедно!

Гномът последва гигантското клонесто изчадие, или гигантския си приятел — нямаше значение кое от двете бе той. След малко дребничкият Белвар забеляза, че Дризт не идваше с тях.

Отначало той си помисли, че мрачният елф е бил повален от ментална атака, но когато се върна назад, видя, че не е познал.

На върха на многото каменни тераси и пътеки, които прекосяваха пещерата на илитидите, стоеше една стройна, слаба фигура и вършееше с мечовете си през скуччените роби и крадци на мисли.

— О, богове! — прошепна Белвар, невярващ на очите си.

Смъртоносните движения на това същество наистина уплашиха лукавия гном, но точните удари и ловките кръстосвания на двата меча съвсем не бяха ужасяващи за Дризт До'Урден, дори напротив, в сърцето на младия мрачен елф звънът им отекваше с лека, забравена носталгия.

Той погледна с празен поглед към Белвар и произнесе името на единствения мрачен войн, способен на тези движения и маневри; единственото име, на което можеше да принадлежи този прекрасен танц на остриетата.

— Закнафейн...

20

ТАТКО МОЙ

Колко пъти го беше лъгала матрона Малис? Нима Дризт можеше да извлече поне една истина от лъжовната, измамна паяжина, която обгръщаше живота на мрачните елфи. Баща му не беше принесен в жертва на Кралицата на Паяците! Закнафейн беше тук и се биеше пред очите му, размахваше мечовете си така добре, както го помнеше.

— Какво има? — попита Белвар.

— Войнът — едва прошепна Дризт.

— От твоя град ли е, мрачни елфе? — попита Белвар. — Той ли те преследва?

— От Мензоберанзан — отвърна Дризт.

Гномът очакваше да узнае още нещо, но Дризт беше толкова запленен от появата на Закнафейн, че не каза друго.

— Трябва да вървим — заяви след малко възрастният свиърфнебъл.

— И то бързо — добави Трак, който също се бе върнал назад. Сега гласът му звучеше по-уверен, сякаш самото присъствие на приятелите му му помагаше да продължи вътрешната си борба с клюнестото изчадие. — Илитидите прегрупират отраната си. Много от робите са мъртви.

Дризт малко се отдалечи, така че Белвар да не може да го достигне с кирката си.

— Не — каза равно елфът. — Няма да го оставя!

— Магга каммара, мрачни елфе! — извика гномът. — Кой е той?

— Закнафейн До'Урден — с по-остър тон изкрешя Дризт, ала гласът му изведнъж се сниши почти до шепот: — Моят баща — едва успя да промълви елфът.

Докато Белвар и Трак си размениха невярващи погледи, Дризт беше изчезнал. Той стигна до края на пътеката и се затича нагоре по широката каменна стълба. На най-високото стъпало, сред труповете на злощастните илитиди и роби, озовали се на пътя му, стоеше неживият.

В по-горния край на високата каменна тераса, няколко уплашени илитида бързаха да се отдалечат от зоркия поглед на неживото създание.

Закнафейн се втурна след тях — те тичаха, за да се скрият в своята крепост, а неговият път беше избран предварително. Изведнъж в съзнанието на неживия зазвучаха хиляди магически аларми, които му подсказаха, че е тръгнал в грешна посока и го накараха да се върне при стълбата.

Към него се приближаваше Дризт. След толкова чакане, мигът на удовлетворението, мигът на отмъщението най-накрая беше настъпил!

— Повелителю на меча! — извика младият До'Урден и с лека стъпка побърза да застане до баща си. Сърцето му преливаше от радост, без дори да подозира какво се бе случило със Зак.

Когато Дризт се приближи до него, усети, че нещо в мрачния елф не е както преди. Дали странният блясък в очите му го бе накарал да забави крачка, или пък това, че не бе отвърнал на веселия му поздрав?

Миг по-късно мечът на Закнафейн се насочи към младия До'Урден.

Дризт някак успя да вдигне ятагана си и да парира удара, преди да се е окказал фатален. Объркан, мрачният елф се опита да си внуши, че Закнафейн просто не е могъл да го познае.

— Татко! — изкрештя той. — Аз съм, Дризт!

Неживият не реагира. Единият му меч се гмурна напред, вторият описа широка дъга и започна да се спуска към жертвата, изведнъж обаче, рязко промени посоката си и се насочи право към лицето на Дризт.

Младият елф замахна отдолу с единия ятаган със силата и бързината на опонента си, за да парира движението на първия меч, а с другия замахна встрани, за да отклони второто острие на неживото създание.

— Кой си ти? — с отчаяна ярост попита Дризт.

Върху него започнаха да се сипят удар след удар.

Мрачният елф се бранеше като обезумял, за да отклони смъртоносните оръжия.

Изведнъж Закнафейн се втурна напред и с едно завъртане на меча си успя да задържи ятаганите на сина си от една и съща страна.

Вторият меч на зомбито се спусна застрашително към сърцето на Дризт, към мястото, което елфът вече не можеше да защити с едно умело париране.

На най-ниското ниво на пещерата, в основата на стълбата, Белвар и Трак извикаха от уплаха, мислейки, че с приятеля им е свършено.

Ала триумфът на Закнафейн беше прекъснат изведнъж, нарушен от животинските инстинкти на ловеца. Дризт подскочи право към острието, изведнъж обаче се завъртя и се сниши под смъртоносния меч на неживия. Оръжието го закачи под челюстта и остави болезнена, дълбока рана. Младият мрачен елф с нищо не показа, че е ранен; той отново се изправи и, въпреки наклона на стълбата, успя да възвърне стабилната си позиция. Когато Дризт отново се сблъска с измамника, двойник на баща му, в лилавите очи на младия До'Урден пламна необуздана ярост.

Ловкостта и бързината на Дризт смяя дори и приятелите му, които не за пръв път го виждаха в битка. Закнафейн се втурна след жертвата си, но младият мрачен елф се бе изкачил до върха на стълбата и очакваше атаката му.

— Кой си ти? — с леденостуден глас повтори Дризт. — Какво си ти?

Неживото създание изръмжа и яростно се нахвърли срещу целта си. Дризт вече знаеше без всякакво съмнение, че това не е истинският Закнафейн и не изпусна пролуката, открила се в защитата на чудовището. Младият елф се върна в изходната си позиция, отбълсна един удар встрани и замахна към опонента си в мига, в който мина покрай него. Ятаганът разкъса изкусно изплетената митрилна ризница на неживия и се заби дълбоко в белия му дроб. Тази рана можеше да спре всеки смъртен.

Ала Зак не спря. Творението на матрона Малис не си поемаше дъх и не изпитваше болка. То се обърна към Дризт и се ухили толкова злобно, че ако матроната го бе видяла в този момент, щеше да скочи на крака и бурно да аплодира постъпката му.

Застанал на последното стъпало, Дризт зяпна в ужудване. Виждаше страховитата и дори смъртоносна рана, която бе нанесъл, но Закнафейн, противно на всякаква логика, продължаваше да се приближава малко по малко, без дори да потръпне.

— Бягай — изкрещя Белвар от първото стъпало. Един великан се спусна към лукавия гном, но Трак се намеси и моментално разцепи с нокти главата на гиганта.

— Трябва да вървим — обърна се клюнестото изчадие към приятеля си свиърфнебъл.

Гласът на Трак беше толкова чист и ясен, че гномът се завъртя на пети и погледна в очите му. Ясно се виждаше, че в този миг същността на печ надделяваше най-силно в душата на клетото създание, откакто бе омагьосано.

— Скалите ме предупредиха, че илитидите се събират в замъка — обясни то, а лукавият гном не остана изненадан от факта, че Трак отново разговаряше с камъка. — Скоро ще излязат — продължи клюнестото изчадие, — и ще убият всеки роб, останал в пещерата.

Белвар не се усъмни в нито една от думите на Трак, но лоялността за него беше по-важна от собствената му безопасност.

— Не можем да оставим мрачния елф сам — през стиснати зъби промълви гномът.

Трак кимна в пълно съгласие и хукна да прогони приближилите се сиви джуджета.

— Бягай, мрачни елфе! Нямаме много време — извика Белвар.

Ала Дризт не чу приятеля си. Беше съсредоточил цялото си внимание върху настъпващия Повелител на меча — чудовището, взело самоличността на баща му. Закнафейн също не изпускаше от очи младия мрачен елф. От всички злини, сътворени от матрона Малис, за Дризт тази беше най-противната. Майка му бе успяла да се погаври с единственото същество, което някога го бе правило щастлив. Младият До'Урден вярваше, че баща му е мъртъв и само мисълта за това го караше да изпитва силна болка.

А сега Малис му бе причинила и това.

Дризт не можеше да понесе повече. Искаше да се бие, да победи това чудовище с цялото си сърце и душа. Неживото същество, създадено само за този единствен миг, желаеше същото.

Нито един от двамата опоненти не видя спускащия се от тавана илитид. Крадецът на мисли се приземи в другия край на каменната платформа, зад гърба на Закнафейн.

— Ела ми, чудовище на матрона Малис — изръмжа Дризт и удари ятаганите си един в друг. — Ела и усети елмазените ми

остриета.

Неживото създание се спря на няколко стъпки от младия До'Урден и отново се ухили със злобната си усмивка. Мечовете се насочиха напред и Зак отново настъпи.

— Фиуу!

Вълната от ментална енергия повали и двамата. Зомбито остана незасегнато, ала Дризт беше улучен сериозно. Над съзнанието му се спусна мрак, клепачите му натежаха. Чу звука на падащите ятагани, но не можеше да направи нищо. Закнафейн изръмжа победоносно, удари мечовете си един в друг и пристъпи към поваления мрачен елф.

Белвар изкрешя в безсилен протест, но чудовищният рев на Трак беше много по-силен от вика на гнома и се открои ясно на фона на всички шумове в пещерата, превърнала се в бойно поле. Всички спомени от миналото му на печ, се върнаха в съзнанието на клюнестото изчадие при вида на обречения мрачен елф, превърнал се в негов приятел. Печът в душата на Трак се надигна с такава сила, каквато създание усещаше за първи път от началото на живота си.

Закнафейн се втурна напред — тялото на безпомощната му жертва не беше далече — ала изведнъж се удари в една стена, която се появи сякаш от нищото. С ококорени очи, неживото създание отскочи назад, после задраска по скалата и дори я удари с юмрук, но каменната стена беше здрава и изглеждаше съвсем истинска. Тя бе отцепила пътя на Закнафейн и той не можеше да стигне нито до жертвата си, нито до каменните стълби.

Долу на първото стъпало, Белвар се обрна учуден към Трак — беше чувал, че някои от създанията печ можеха да призоват подобни каменни стени.

— Ти ли...? — прошепна лукавият гном.

Печът в тялото на клюнестото изчадие нямаше време да стои и да отговаря на въпроси. Трак се изкачи нагоре по стълбата, вземайки по четири стъпала наведнъж, отиде при Дризт и внимателно пое тялото му в огромните си ръце. Сети се дори да вземе ятаганите му — намери остриетата и после бавно заслиза надолу по стъпалата.

— Бягай — извика клюнестото изчадие. — Бягай колкото сили имаш, Белвар Дисенгалп!

Лукавият гном се почеса по главата с връхчето на кирката си и наистина побягна. Трак разчисти една широка пътека, водеща към

задния изход в дъното на пещерата — никой не смееше да застане на пътя на разгневения печ — и Белвар с късите си, свиърфнебълски крачета, едното, от които беше изкълчено, започна бавно да се изкачва по нея.

От другата страна на стълбата, зад стената, стоеше Закнафейн и си мислеше, че илитидът, повалил Дризт, бе отговорен за нея. Неживото създание се нахвърли като вихър срещу крадеца на мисли и изрева с истинска омраза.

Фиуу! — профуча поредната вълна от мисловна енергия.

Зак подскочи нагоре и с един-единствен удар съсече краката на носещия се ниско илитид. Създанието се издигна малко по-високо и по телепатичен път изпрати цялата си болка и ужас на всичките си сънародници.

Неживото създание не можа да достигне до илитида. Когато от всеки ъгъл и изход започнаха да изскачат крадци на мисли, Закнафейн нямаше време да прави заклинания за левитация, но този илитид... Той беше виновен за всичко, за целия провал, и неживият нямаше да го остави да му се размине безнаказано. Зак вдигна меча си като копие и се прицели с безпогрешна точност.

Крадецът на мисли погледна невярващо към мрачния елф, после към острите, впило се наполовина в гръденя му кош, и разбра, че това е краят му.

От всички страни към Закнафейн се втурнаха илитиди и изстреляха вълните си от ментална енергия. Неживото създание имаше само един меч, но въпреки това пак успя да повали съперниците си и да излезе целия си гняв върху грозните им, октоподски глави.

Дризт бе избягал, ала не задълго...

21

ИЗГУБЕН И ОТНОВО НАМЕРЕН

— Слава на Лот — прошепна матроната, усетила възбудата на творението си. — Намерил го е, хванал е Дризт! — Малис погледна наляво, после надясно и трите ѝ дъщери се отдръпнаха, за да избегнат погледа на майка си, изкривен от силното вълнение.

— Закнафейн е открил брат ви!

Мая и Виерна се усмихнаха една на друга, доволни от факта, че най-накрая на цялото това мъчение щеше да се сложи край. Откакто бяха направили Зин-карла, никой в дома До'Урден не изпълняваше всекидневните си задължения; с всеки изминал ден разтревожената им майка се впускаше все по-далеч след неживото си създание, погълната от преследването.

В другия край на стаята, усмивката на Бриса беше малко по-различна от тази на сестрите ѝ — ако някой бе обърнал внимание на върховната жрица щеше да забележи, че в изражението ѝ се криеше разочарование.

За щастие на първородната дъщеря, матрона Малис бе твърде погълната от събитията, случващи се на стотици километри от Мензоберанзан, и дори не я погледна. Матроната изпадна в още подълбок транс, за да вкуси от гнева и яростта на творението си, от чувствата, които бяха предназначени за Дризт.

Мрачната елфка дишаше тежко и възбудено, докато Зак се биеше с греховния им син, ала изведнъж дъхът ѝ секна.

Нещо беше попречило на неживия.

— Нее! — изпищя Малис и скочи от разкошния си трон. Тя се огледа наоколо в търсене на някой или нещо, върху което да излезе гнева си, или на предмет, който да счупи, за да се успокои. — Не! — повторно изпищя тя. — Не може да бъде!

— Да не би Дризт да е избягал? — попита Бриса, опитвайки се да прикрие самодоволните нотки в гласа си. Погледът на Малис ѝ показва, че не е успяла.

— Да не е унищожил неживия? — с искрен ужас извика Мая.

— Не, не е унищожен — отвърна Малис. Гласът ѝ обикновено беше равен, но сега трепереше. — Брат ви успя да се измъкне за пореден път!

— Зин-карла още не се е провалил — опита се да я успокой Виерна.

— Да, неживият е много близо до Дризт — добави Мая, подхванала инициативата на сестра си.

Малис се отпусна в трона и избърса потта от челото си.

— Оставете ме сама — нареди на дъщерите си. Не искаше да я виждат толкова унизена и жалка. Малко по малко Зин-карла съкращаваше живота ѝ; всяка мисъл, всяка нейна надежда за бъдещето беше свързана с успеха на неживото създание.

Когато върховните жрици излязоха от стаята, Малис запали една свещ и извади малко скъпоценно огледало. В какво разбито същество се бе превърнала през последните седмици. Почти не се хранеше, дълбоки бръчки прорязваха абаносовата ѝ кожа, която преди беше толкова гладка. Матрона Малис се бе състарила повече през последните няколко седмици, отколкото през последния век.

— Ще заприличам на матрона Баенре — прошепна с отвращение елфката. — Ще стана сбръчкана и гроздна.

Може би за пръв път, откакто се бе родила, Малис започна да се чуди какво и колко ѝ бе коствала тази безспирна надпревара за власт и слава, тази борба за благоразположението на Кралицата на Паяците. Мислите, обаче, изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили. Беше изминал прекалено дълъг и трънлив път, за да се вайка сега. Със силата и отданността си, матрона Малис бе превърнала семейството си във влиятелна и управляваща фамилия, бе спечелила мястото си в престижния управляващ съвет на осемте матрони.

Върховната жрица дълго остана седнала на прага на отчаянието, съкрушена под тежкото бреме на последните години. За пореден път избърса потта от челото си и погледна в малкото огледалце.

В какво отвратително създание се бе превърнала.

Дризт ѝ беше причинил всичко това, напомни си тя. Постъпките на най-малкия ѝ син, който бе разгневил Кралицата на Паяците, неговото светотатство бе обрекло Малис на всичките тези мъки.

— Хвани го, мое неживо творение — прошепна с презрение матроната. В този тягостен миг, тя дори не се замисли какво бъдеще

щеше да ѝ предложи Кралицата на Паяците.

В този момент, повече от всичко на света, матрона Малис желаеше да види сина си мъртъв.

* * *

Тичаха сляпо през криволичещите тунели, надявайки се да намалят броя на чудовищата, спуснали се след тях. Опасността дишаше във врата на тримата приятели и те не можеха да си позволят да бъдат предпазливи.

Изминаха часове, а те продължаваха да тичат. Белвар беше най-възрастен и краката му бяха късички — две негови крачки се равняваха на една крачка на Дризт, а три — на една на Трак. Свиърфнебълът се измори първи, ала не забави приятелите си. Клонестото изчадие го вдигна на раменете си и продължиха.

Когато за първи път спряха да си починат, никой не знаеше колко мили бяха изминали. Мълчалив и замислен през цялото време, Дризт реши да остане на пост и да охранява мъничката пещерна ниша, която бяха избрали за временен лагер. Белвар усети болката и страданието на своя приятел и се приближи към него, за да го поуспокои.

— Не очакваше точно това, нали, мрачни елфе? — попита меко той. Дризт не каза нищо, но очевидно изпитваше нужда да поговори с някого и гномът продължи: — Мрачният елф в пещерата, ти го познаваше, нали? Наистина ли е твой баща?

Дризт погледна ядосан към Белвар, но изражението му се смекчи, когато видя искрената загриженост в очите на възрастния си приятел.

— Закнафейн — обясни елфът. — Закнафейн До'Урден е мой баща и ментор. Той беше този, който ме обучи да боравя с остриетата и който ме напътстваше през целия ми живот в Мензоберанзан. Беше единственият ми приятел в този мрачен град, единственият елф, който споделяше вярванията ми.

— Но той искаше да те убие — студено заяви гномът. Дризт потрепери и свиърфнебълът се опита да го обнадежди: — Може би не те е познал?

— Той беше мой баща — повтори мрачният елф. — Най-добрият ми приятел в продължение на две десетилетия.

— Но тогава защо, мрачни елфе?

— Това не беше Закнафейн — отвърна Дризт. — Закнафейн умря, майка ми го пожертва в името на Кралицата на Паяците.

— Магга каммара — прошепна Белвар, ужасен от случилото се в семейството на приятеля му. Дризт беше разкрил това ужасно деяние толкова направо, че накрая гномът предположи, че жертвоприношението не е рядко явление в обществото на мрачните елфи. Тръпки полазиха по гърба на възрастния свиърфнебъл, но той прикри отвращението си от съчувствие към изтерзания си приятел.

— Не знам какво чудовище е успяла да вмъкне в тялото му матрона Малис — продължи Дризт, без дори да забележи неудобството на гнома.

— Каквото и да е, е ужасно — отбеляза Белвар. — Направо непобедимо.

Точно това тревожеше младият елф. Мрачният войн, с когото се бе бил в пещерата на илитидите, се движеше с прецизността, изяществото и непогрешимия стил на Закнафейн До'Урден.

Разумът на Дризт отричаše, че е възможно Зак да се е обърнал срещу него, но сърцето му подсказваше, че там, в пещерата, се бе сражавал именно с баща си.

— Какво стана? — след дълга пауза попита Дризт.

Белвар го погледна объркан.

— Битката... — поясни елфът. — Спомням си само илитида и нищо друго.

Гномът сви рамене и погледна към Трак.

— Питай него — промълви той. — Между теб и враговете ти се издигна огромна стена, но как стана това — идея си нямам.

Клюнестото изчадие дочу разговора и отиде при приятелите си.

— Аз я издигнах — с ясен глас отвърна то.

— Със силата си на печ? — попита Белвар. Лукавият гном беше чувал за великолепните умения на тези създания, но не знаеше нищо повече, за да си обясни какво точно бе направил гигантският печ.

— Ние сме миролюбива раса — започна Трак, осъзнавайки, че това може би е последният му шанс да разкаже на приятелите си историята на своя народ. За първи път, откакто бе омагьосан,

съзнанието му на печ бе останало ясно за толкова дълго, но вече започваше да чувства как примитивните инстинкти на клюнестото изчадие се прокрадват в душата му. — Единственото ни желание и нужда е да обработваме камъка. Той е нашето призвание и нашата най-силна любов. Постигаме симбиоза със земята и тя ни дава сили. Скалите ни говорят и ни помагат в трудностите.

Дризт с кисела физиономия погледна към Белвар.

— Като онзи земен дух, който ми беше изпратил.

Белвар се засмя смутено.

— Не — сериозно промълви Трак, решил да разкаже историята си докрай. — Лукавите гномове също могат да призовават силите на земята, но отношенията им с нея са по-различни. Обичта на свиърфнеблите към земята е просто израз и проява на тяхното щастие — Трак се загледа в близката каменна скала. — Ние, печ, ние сме братя на земята. Тя ни помага и ние ѝ помагаме, без да искаеме нещо в замяна.

— Говориш за земята, сякаш е живо същество — отбеляза Дризт, но не със сарказъм, а от чисто любопитство.

— Така е, мрачни елфе — отвърна Белвар и се опита да си представи как е изглеждал Трак, преди да срещне магьосника, — за тези, които могат да чуят гласа ѝ.

Огромната човка на Трак закима в съгласие.

— Свиърфнеблите чуват далечния шепот на земята. Ние, печ, разговаряме с нея.

Дризт не можеше да си представи как би станало това. Знаеше, че приятелят му не лъже, но мрачните елфи, за разлика от повечето раси в Подземния мрак, бяха лишени от всякаква връзка със скалите. И все пак, ако се нуждаеше от доказателства, които да подкрепят думите на Белвар и Трак, елфът винаги можеше да си припомни битката със земния дух или да си представи стената, появила се от нищото в пещерата на илитидите и препречила пътя на враговете му.

— Какво ти казват камъните сега? — попита Дризт. — Дали сме се отдалечили, от неприятелите?

Трак се приближи към близката скала и долепи ухо до нея.

— Думите станаха неясни... — с печален глас промълви той. Приятелите му разбраха какво имаше предвид едрият печ. Не земята

говореше неразбираемо, просто слухът на Трак се променяше. Същността на клюнестото изчадие бе започнала да се връща.

— Не чувам преследвачи — продължи то, — но не съм сигурен, не знам дали да вярвам на ушите си.

Трак изведнъж изръмжа, завъртя се и се върна в дъното на пещерната ниша.

— Какво има? — осмели се да го попита Белвар, макар че и сам се досещаше.

— Пропадам... — отвърна Трак. Гласът му отново беше станал дрезгав и сух. — В пещерата на илитидите бях печ, повече печ от когато и да било. Бях печ в истинския смисъл на думата. Бях земята...

Белвар и Дризт не разбраха думите на приятеля си.

— Ст-стената — опита се да обясни Трак. — Да издигнеш такава скала — само г-група старейшини могат да сторят това и то след дълги и прецизни ритуали.

Клюнестото изчадие мъкна и яростно разтърси глава, сякаш за да прогони настъпващата в душата му чудовищна същност. Заби огромния си нокът в скалата и се насили да продължи:

— Е, все пак го направих. Превърнах се в камъка и просто повдигнах ръка, за да попреча на враговете на Дризт!

— А сега този печ те напуска — каза меко мрачният елф. — Същността му се изплъзва от душата ти и остава заровена дълбоко под инстинктите на клюнестото изчадие.

Трак погледна встрани и отново заби нокът в каменната стена. Нещо в това движение го успокояваше и той го повтори отново и отново, ритмично тупкаше по скалата, сякаш за да запази поне частица от миналото си.

Дризт и Белвар излязоха от малката ниша, за да оставят сам клетия си приятел. Малко по-късно тупкането престана и Трак подаде глава навън. Огромните му, птицеподобни очи бяха изпълнени с мъка.

— М-моля ви, у-у-убийте ме! — едва промълви той. Тръпки от ужас полазиха по гърбовете на двамата приятели, но те осъзнаха, че разбират желанието на гигантския печ.

ПЕТА ЧАСТ

ДУХ

Духът. Той не може да бъде пречупен или отнет. Жертвата в прегръдките на отчаянието може би чувства точно обратното, а нейният господар със сигурност би искал да вярва, че е успял да пречуши духа на слугата си. Но в интерес на истината, той винаги остава жив — понякога заровен, но никога премахнат напълно.

Това е грешката при Зин-карла и опасността при подобно съживяване. Доколкото успях да разбера, според върховните жрици това е най-ценният дар на Кралицата на Паяците — божеството, което управлява живота на мрачните елфи. Но аз не мисля, че е така. Смятам, че Зин-карла трябва да бъде наричен най-голямата лъжа на Лот.

Физическата сила и уменията на тялото не могат да бъдат разделени от съзнанието и волята, от чувствата на сърцето. Те представляват едно неразделно цяло — същността на всяко създание. В хармонията на тялото, съзнанието и душата можем да открием духа.

Колко ли тирани са се опитвали да го пречупят? Колко ли владетели са търсили начин да принизят подчинените си, да ги превърнат в примитивни, немислещи инструменти, носещи само блага и печалба? Отнемали са им любовта, вярата, опитвали са да убият душевността им.

Провалът е неизбежен. Трябва да вярвам в това.

Ако пламъчето на духа угасне, остава единствено смъртта — тираните не получават нищо повече от едно кралство, населено с живи трупове.

Но пламъчето на духа... То е издръжливо, неукротимо и винаги готово за борба. Поне в някой трябва да продължи да гори, за да отмъсти на потисниците.

Но къде, тогава, беше Закнафейн, моят баща, когато започна да ме преследва с една-единствена цел — да ме убие? Къде бях аз, в самотните години, прекарани из дивата пустош на Подземния мрак, когато този ловец, в който се превърнах, помрачи сърцето ми и контролираше ятаганите ми против собствената ми воля?

Осъзнах — били сме сами; заровени, но не мъртви.

Духът. Тази дума на всеки език в Забравените царства, на всяко място и по всяко време, звучи уверено, пропита със сила и решителност. В тази дума се крие твърдостта на героя, издръжливостта на майката и най-силното оръжие на бедния.

Духът не може да бъде пречупен, не може да бъде отнет.

В това трябва да вярвам.

Дризт До'Урден

22

БЕЗ ПОСОКА

Мечът се стовари прекалено бързо и гоблинът дори не успя да извика от ужас. Той рухна напред, мъртъв още преди да докосне земята. Закнафейн стъпи отгоре му и продължи напред. Пое по пътеката към изхода на тясната пещера, който се намираше на десетина метра пред зомбито. В момента, в който неживият войн уби последната си жертва, в пещерата нахлу група илитиди. Закнафейн изръмжа, но не се обръна и дори за миг не забави крачката си. Логиката и движенията му бяха недвусмислени — Дризт бе минал оттук и той щеше да го последва.

Всичко на пътя му щеше да бъде посечено.

— Оставете го да се измъкне! — долетя телепатичен вик от няколко места в пещерата, подаден от крадците на мисли, видели на какво е способен Закнафейн. — Не можете да го победите! Оставете го да си тръгне!

Бяха видели достатъчно от смъртоносните остриета на неживия, а и няколко десетки техни другари вече бяха загинали от ръцете му.

Илитидите не се нуждаеха от второ предупреждение. Те бързо се отместиха от пътя на Закнафейн, с изключение на един.

Расата на крадците на мисли съществуваше въз основа на педантичността, чиито корени се криеха дълбоко в колективното им съзнание. Те смятаха, че първичните емоции, като гордостта, са фатален недостатък.

В случая, това отново се потвърди.

Фиуу! Единственият останал илитид нападна неживия, твърдо решен никой да не напуска пещерата.

Само миг по-късно, достатъчен за един точен замах на меча, Закнафейн стъпи на гърдите на мъртвия илитид, след което се отправи към пустошта на Подземния мрак.

Никой не се опита да го спре.

Неживият се сниши и внимателно подбра пътя си. Дризт бе минал по този тунел, дирите му бяха пресни и ясно се различаваха.

Ала въпреки старателното преследване, което често му налагаше да спира и проверява следата, Закнафейн не можеше да се придвижи толкова бързо, колкото жертвата си.

За разлика от зомбито, обаче, Дризт трябваше да почива.

* * *

— Спрете — извика Белвар с тон, който не търпеше възражения. Дризт и Трак замръзнаха на място, чудейки се какво е разтревожило възрастния свиърфнебъл.

Гномът пристъпи напред и долепи ухото си до каменната стена.

— Ботуши — прошепна той и посочи скалата. — В успоредния тунел.

Дризт също се доближи до стената и се заслуша. Въпреки че сетивата му бяха по-изострени, отколкото на другите мрачни елфи, той не можеше да различи вибрациите на камъка толкова добре, колкото лукавия гном.

— Колко са? — попита той.

— Няколко — отвърна Белвар и сви рамене. По жеста му Дризт разбра, че гномът прави приблизително предположение.

— Седем — с ясен и уверен глас каза Трак, застанал до стената на няколко стъпки от тях. — Дуергари, сиви джуджета, бягащи от илитидите, също като нас.

— Как успя да... — понечи да попита Дризт, но се спря, припомняйки си разказа на Трак за способностите на печа.

— Пресичат ли се тунелите? — попита Белвар клюнестото изчадие. — Можем ли да избегнем джуджетата?

Трак отново се заслуша в скалата и отговори:

— Тунелите се съединяват недалеч оттук и продължават като един.

— Тогава, ако останем тук, сивите джуджета може би ще ни подминат — заключи Белвар.

Дризт не беше много сигурен в разсъжденията на лукавия гном:

— Ние и дуергарите имаме общи врагове — отбеляза Дризт, а очите му се разшириха от внезапно хрумналата му мисъл. — Да се съюзим с тях?

— Дуергарите и мрачните елфи често пътуват заедно, но сивите джуджета обикновено не се съюзяват със свиърфнеблите — напомни му Белвар, — нито пък с клюнестите изчадия!

— Ситуацията в случая е различна — възрази Дризт. — Ако дуергарите бягат от крадците на мисли, сигурно са бедни, окъсани и невъоръжени. Може би ще приветстват такъв съюз, щом е за доброто на двете групи.

— Не вярвам, че ще бъдат толкова приветливи, колкото си мислиш — отвърна Белвар със саркастична насмешка, — пък и предполагам, че този тесен тунел е по-удобен за дуергарите, отколкото за дългите остриета на един мрачен елф или за още по-дългите ръце на клюнестото изчадие. Ако се наложи, едва ли ще успеем да се защитим. А ако дуергарите внезапно свият на кръстопътя и се отправят към нас, ще трябва да се бием там, където те ще имат предимство.

— Тогава да вървим към мястото, където се съединяват тунелите — предложи Дризт — и нека научим каквото можем.

Тримата спътници скоро се озоваха в малка овална зала. Тунелът, по който се движеха дуергарите, се намираше непосредствено до техния, а трети коридор водеше началото си от края на залата. Тримата приятели навлязоха в сенките на най-отдалечения тунел, чувайки зад себе си ехото от стъпките на джуджетата.

Миг по-късно, седемте дуергари се озоваха в овалната зала. Както Дризт бе предположил, те бяха изтощени, но не и невъоръжени. Трима от тях носеха боздугани, един — кама, двама държаха мечове, а последният — два големи камъка.

Дризт избута приятелите си назад и пристъпи, за да се срещне с непознатите. Въпреки че двете раси не таяха много добри чувства една към друга, мрачните елфи и дуергарите често сключваха взаимноизгодни съюзи. Дризт предполагаше, че шансовете да сключат мирен съюз биха били по-големи, ако излезе напред сам.

Внезапната му поява, обаче, стресна изтощените сиви джуджета. Те се разтичаха като обезумели насам-натам, опитвайки се да заемат добра отбранителна позиция. Мечове и боздугани се вдигнаха в готовност, а джуджето, носещо камъните, присви ръката си за хвърляне.

— Привет, дуергарю! — каза Дризт с надеждата, че сивите джуджета разбират езика на мрачните елфи. Ръцете му спокойно се

отпуснаха върху дръжките на прибраните ятагани — мрачният елф знаеше, че може да ги извади по всяко време и достатъчно бързо, ако се наложеше.

— Кой пък си ти? — попита едно от въоръжените сиви джуджета на колеблив, но все пак разбираем език.

— Търся убежище, също като вас — отвърна Дризт. — Бягам от робството на жестоките крадци на мисли.

— Значи знайш, че бързаме — изръмжа сивото джудже, — зат'ва разкарай се от пътя ни!

— Предлагам ви съюз — отвърна Дризт. — Със сигурност ще е по-добре да сме повече, когато дойдат илитидите.

— Седмина или осмина, к'ва полза има? — заиннати се дуергарът. Зад него сивото джудже каменохвъргач, заплашително поклати ръка.

— Има полза, ако сме десет — спокойно отвърна Дризт.

— Имъш приятели? — попита дуергарът с определено по-мек тон. После се огледа нервно наоколо, търсейки някой в засада. — Още мрачни елфи?

— Не точно — отвърна Дризт.

— Виждъл съм го тоз! — извика друго джудже, преди елфът да е успял да им обясни. — Той избяга с онуй чудовище и с един свиърфнебъл!

— Лукав гном! — водачът на групата се изплю в краката на Дризт. — Не са приятели нито на мрачни елфи, нито на дуергари!

Дризт бе склонен да остави отклоненото предложение така и всяка група да поеме по своя път, ала дуергарите си бяха извоювали репутация на не особено мирна раса, нито пък на много интелигентна. Илитидите се приближаваха и сивите джуджета едва ли се нуждаеха от повече врагове.

Един камък полетя към главата на Дризт. Ятаганът на мрачния елф проблесна във въздуха и го отклони.

— Биврип! — долетя от тунела викът на надзирателя-свиърфнебъл.

Белвар и Трак дотичаха бързо, без въобще да са изненадани от внезапния обрат на събитията. В Академията на мрачните елфи Дризт в продължение на месеци бе изучавал същността и триковете на сивите джуджета. Тези уроци го спасиха сега — той първи бе успял да

нанесе удар, да обвие седемте от дребните си противници в безвредните пламъци на червения вълшебен огън.

В същия миг трима от дуергарите изчезнаха, използвайки вродения си талант да стават невидими. Червените пламъци обаче останаха и ясно очертаха телата на изчезващите джуджета.

Втори камък полетя във въздуха и се удари в гърдите на Трак. Ако можеше, защитеното от костна броня чудовище би се изсмяло на жалката атака, но човката му не бе пригодена за това и Трак безмълвно продължи настъплението си срещу дуергарите.

Каменохвъргачът и онзи с камата побягнаха от пътя на клюнестото изчадие — не притежаваха оръжия, които биха могли да наранят бронирания гигант. Намерил достатъчно противници, Трак не ги последва и двамата дуергари се спуснаха право към Белвар.

Дребните създания смятаха, че с него ще се справят най-лесно.

Замахът на кирката рязко спря тяхното нападение. Невъоръженият дуергар се впусна напред и се опита да сграбчи ръката му, преди да е повторила удара си, само че в обратна посока. Белвар бе предвидил това и го пресрещна с ръката — чук, удряйки дуергара право в лицето. Полетяха искри, изпукаха кости и премазаната сива пълт се обгори. Джуджето падна по гръб и се загърчи насам-натам, притискайки с длани обезобразеното си лице.

Дуергарът с камата вече не бе толкова ентузиазиран.

Две невидими сиви джуджета се нахвърлиха срещу Дризт. Той виждаше движенията им, очертани от червените пламъци; знаеше, че и двете създания са въоръжени с мечове, но не можеше да определи нито силата, нито замаха им, и се отдръпна назад. Изведнъж усети, че го нападат. Мрачният елф вдигна париращ ятаган и се удиви на късмета си, щом чу звъненето на метала. Сивото джудже се появи за миг, показва на Дризт злобната си усмивка и пак изчезна.

— Колко си мислиш, че ще успееш да отклониш? — грубо попита другият невидим дуергар.

— Подозирам, че повече от теб — отвърна Дризт. Сега бе негов ред да се усмихне. Спуснатото кълбо от мрак премахна предимството на съперниците му и обхвана и тримата.

В бързината на битката, животинските инстинкти на Трак обзеха изцяло действията му. Гигантът не разбираше значението на празните

червени пламъци, очертаващи третия невидим дуергар и се втурна след двамата с боздуганите.

Клюнестото изчадие дори не бе стигнало до тях, когато един боздуган се стовари върху коляното му и невидимото сиво джудже се изхили злорадо. Другите двама дуергари започнаха също да изчезват, но Трак не им обрна никакво внимание. Невидимият боздуган се стовари отново, този път върху бедрото на клюнестото изчадие.

Овладян от инстинктите на раса, която не се славеше с изяществото си, Трак нададе вой и полетя напред, погребвайки червените пламъци под масивното си туловище. После подскочи няколко пъти, докато накрая не се увери, че невидимият враг е премазан напълно.

В този момент, обаче, дъжд от удари с боздуган се посипа върху главата на клюнестото изчадие.

Дуергарът с камата не влизаше за първи път в битка. Атаките му бяха добре премерени и по този начин принуждаваше Белвар, разполагащ с по-тежки оръжия, да напада първи. Лукавите гномове и сивите джуджета изпитваха еднакво силна омраза едни към други, но Белвар не беше глупав. Кирката му служеше да държи противника си далече, а ръката — чук бе свита и готова да нанесе удар.

Двете създания се сражаваха така известно време — никой не взе връх в битката и всеки изчакваше другия да направи първата грешка. Ала когато клюнестото изчадие извика от болка и Дризт вече не се виждаше никъде, Белвар се принуди да действа. Лукавият гном залитна напред, преструвайки се, че се е препънал, замахна с чука, а кирката си остави ниско долу.

Дуергарът усети измамата, но не можеше да не се възползва от явната пролука, открила се в защитата на възрастния свиърфнебъл. Камата прелетя над кирката и се спусна право към гръкляна на Белвар.

С подобаваща скорост надзирателят отскочи назад, вдигна крак и заби ботуша си в брадичката на сивото джудже. То обаче не спря и с насочено напред острие се хвърли към падащия лукав гном.

Белвар успя да вдигне кирката си секунда преди камата да пререже гърлото му. Той отклони ръката на дуергара, ала масивното тегло на сивото джудже надделя и лицата на двамата се озоваха на сантиметри едно от друго.

— Пипнах те, а? — изкрещя дуергарът.

— На ти тогава! — изръмжа и Белвар, освободи своята ръка — чук и я заби в ребрата на дуергара. Сивото джудже удари с глава Белвар, а той, за да си отмъсти, го ухапа по носа. Двамата се търкаляха, ръмжаха, сипеха ругатни и използваха като оръжие всичко, което им попаднеше под ръка.

Ако някой стоеше извън кълбото от мрак и съдеше само по звука от посрещащите се остриета, би се заклел, че в него се бият поне десетина войни. Яростното темпо на сражението беше наложено от Дризт До'Урден. В тази ситуация, в която се биеше, без да използва зрението си, мрачният елф прецени, че най-добрата тактика е да държи всички остриета възможно по-далеч от тялото си. Ятаганите му се преплитаха в пълна хармония и безмилостно принуждаваха сивите джуджета да отстъпват назад.

С всяка ръка Дризт се сражаваше поотделно с двамата дуергари и така ги задържаше точно пред себе си. Ако един от тях успееше да го заобиколи, мрачният елф знаеше, че ще се озове в голяма беда.

Всеки удар на остриетата прокънтяваше ясно и с всяка изминалата секунда Дризт преценяваше все по-добре уменията и бойния стил на джуджетата. Там, в Подземния мрак, той многократно се бе сражавал, без да използва очите си, дори веднъж си бе надянал качулката на пиуафуи, докато се биеше срещу един василиск.

Обърканите от светковинчната скорост на атаките, дуергарите можеха единствено да размахват мечовете си на всички страни, надявайки се така да се предпазят от ятаганите.

Остриета пееха и звъняха, докато джуджетата ожесточено парираха и отблъскаха. Изведенъж се чу звукът, който Дризт така се бе надявал да чуе — звукът от пронизващото плътта острие. Миг покъсно се чу звън от падащ на земята меч, последван от фаталната грешка на дуергара да извика от болка.

Ловецът в Дризт се пробуди и изцяло съсредоточи вниманието си върху вика. Ятаганът се гмурна право напред, изби зъбите на дуергара, потъна в гърлото му и прониза черепа на злощастното създание. Завъртя остриетата си в кръг, отново и отново, ала изведенъж рязко спря едното и замахна напред.

Ожесточен, ловецът се нахвърли към другото джудже.

Движението на ятагана беше толкова бързо, че дуергарът дори не успя да реагира. Острието се вряза в рамото му, оставяйки широка

рана.

— Предавам! Предавам! — извика клетото създание. Не изгаряше от желание да сподели участта на приятеля си. Дризт чу как мечът на дуергара падна на пода. — Моля те, мрачни елфе!

При думите на джуджето, Дризт потисна инстинктивните пориви на ловеца:

— Приемам отстъплението ти — отвърна той и доближи острието си до гърдите на своя съперник. Заедно те излязоха от мястото, затъмнено от заклинанието на Дризт.

С всеки следващ удар главата на Трак се цепеше от тъпа болка, която заливаше на вълни цялото му тяло. С животински рев клюнестото изчадие се надигна от премазания дуергар, после се обърна към новите си противници. Още един боздуган се стовари отгоре му, ала той вече не изпитваше болка. Стовари огромния си нокът сред червените пламъци и разби невидимия череп на джуджето. Изведенъж то се материализира — за да поддържа състоянието си на невидимост, то се нуждаеше от енергия, а тя му бе отнета от смъртта — най-великият крадец.

Другото сиво джудже се опита да избяга, ала разяреното клюнесто изчадие беше по-бързо. То закачи дребното създание с нокът и го вдигна във въздуха. С крясък на обезумяла птица Трак запрати невидимия си опонент в стената. Дуергарът се материализира, смазан в основата на камъка.

Наоколо нямаше повече джуджета, които да се изправят срещу клюнестото изчадие, но жаждата му за кръв не беше утолена. В този момент Дризт и раненото сиво джудже изскочиха от мрака. Клюнестото изчадие се втурна срещу тях.

Вниманието на мрачния елф беше погълнато изцяло от лукавия гном и битката му с дуергара и той не разбра намеренията на Трак. Плененото джудже изпища от ужас, но когато Дризт се усети вече беше твърде късно. Главата на дуергара полетя и тупна в кълбото от мрак.

— Трак! — извика мрачният елф, за да спре приятеля си. В този миг Дризт се наведе и рязко се дръпна назад, за да спаси собствения си живот — към него летеше огромният нокът на чудовището.

Дризт хукна към кълбото от мрак, но клюнестото изчадие не го последва. Наблизо то беше видяло новите си жертви. Белвар и

дуергарът с камата бяха дотолкова погълнати от битката си, че не забелязаха приближаващия се гигант. Той се наведе напред, закачи двамата съперници и ги подхвърли във въздуха.

Дуергарът имаше лошия късмет да полети пръв към земята и Трак побърза да го запокити в другия край на залата. Съдбата на Белвар щеше да бъде същата, ако кръстосаните ятагани не бяха спрели следващия замах на чудовището. Ударът беше толкова силен, че отблъсна Дризт няколко крачки назад, но парирането го бе омекотило достатъчно и Белвар успя да се приземи наблизо. Въпреки това възрастният свиърфнебъл се удари зле и дълго остана да лежи в несвяст.

— Трак! — извика повторно Дризт, когато огромният крак се издигна над гнома, с очевидното намерение да го размаже. С цялата си ловкост и бързина, мрачният елф се хвърли покрай чудовището и мина зад гърба му. Приведе се съвсем ниско и с цялата си тежест го бълсна в коленете, точно както бе направил при първата им среща.

В опита си да размаже проснатия на пода Белвар, Трак почти беше изгубил равновесие и Дризт с лекота го събори. За част от секундата мрачният войн скочи върху гърдите на клюнестото изчадие и плъзна върха на единия си ятаган в пролуката между костната броня и врата му.

Ала то не отстъпваше, замахна тромаво към Дризт, но мрачният елф се приведе и успя да избегне огромния му нокът. Никак не му се искаше да направи това, което се канеше да направи, но точно в този миг клюнестото изчадие се успокои изведнъж и погледна към него с истинско разбиране.

— Н-н-направи го — проговори то.

С разширени от ужас очи, Дризт погледна към Белвар за подкрепа. Гномът се бе изправил, но извърна глава настрани.

— Трак? — Дризт погледна към клюнестото изчадие. — Наистина ли си ти, Трак?

Чудовището се поколеба, после кимна с човка.

Мрачният елф отскочи назад и погледна към телата на мъртвите дуергари, пръснати из пещерата.

— Да се махаме оттук — отвърна той.

Трак остана да лежи още малко, загледан в отвратителните последствия, до които бе довела моментната загуба на същността му.

Битката беше приключила и клюнестото изчадие малко по малко започна да губи контрола си върху съзнанието на злощастния печ. Тези животински инстинкти го преследваха постоянно, криеха се и изчакваха подходящ момент, за да го завладеят отново. Колко ли пъти щеше да успее да се преори с тях и да запази истинската си същност?

Трак замахна към каменния под. Ударът му беше толкова силен, че земята се пропука. С огромно усилие тежкият гигант успя да се изправи на крака. Чувстваше се толкова засрамен, че не посмя да погледне към приятелите си и хукна надолу по тунела. Тежките му стъпки отекнаха като удари на чук в сърцето на Дризт До'Урден.

— Може би трябваше да го убиеш, мрачни елфе — каза Белвар и се приближи до приятеля си.

— Той ми спаси живота в пещерата на илитидите — заяви с остър тон Дризт. — Той ми е верен приятел.

— Той се опита да ме убие, а и теб — каза мрачно лукавият гном.

— Магга каммара.

— Аз съм негов приятел! — изрева Дризт и сграбчи Белвар за дрехата. — Нима ме молиш да го убия?

— Моля те да постъпиш като негов приятел — отвърна Белвар, освободи се от хватката на мрачния елф и се запъти към тунела.

Дризт отново сграбчи за рамото възрастния свиърфнебъл и грубо го завъртя.

— Ще става още по-зле, мрачни елфе — заяви спокойно гномът в разгневеното лице на приятеля си. — Магията на магьосника го завладява все повече с всеки изминал ден. Страхувам се, че Трак отново ще се опита да ни убие и ако успее, постъпката му ще го унищожи много повече, отколкото ако използваш ятаганите си!

— Не мога да го убия — каза Дризт и ядът му отмина. — Нито пък ти можеш.

— Тогава да го оставим — отвърна лукавият гном. — Трябва да го пуснем на воля в Подземния мрак, да го оставим да живее живота си като клюнесто изчадие, защото той ще се превърне точно в това.

— Не — възрази мрачният елф. — Не можем да го оставим. Ние сме единственият му шанс. Трябва да му помогнем.

— Магьосникът е мъртъв — напомни му Белвар, обърна се и отново понечи да си тръгне.

— Има и други магьосници — прошепна Дризт, но не се опита да спре възрастния свиърфнебъл. Мрачният елф присви очи и с рязко движение прибра ятаганите в ножниците им. Знаеше какво трябва да стори, знаеше какво щеше да му струва приятелството с Трак, но в този момент мисълта за това беше неприемлива и тревожна.

Из земите на Подземния мрак се скитаха и други магьосници, но шансовете им да срещнат някой от тях бяха почти нищожни. Магьосниците, които можеха да развалят полиморфната магия, довела до състоянието на Трак, бяха още по-малко. Дризт, обаче, знаеше къде да ги намери.

Мисълта да се приbere в родния си град преследваше Дризт на всяка крачка. Знаеше какво му бе струвало да напусне Мензоберанзан, не искаше никога повече да вижда това място, този прокълнат мрачен свят, който го беше обрекъл да скита в изгнание. Но ако избереше да не се връща, щеше да стане свидетел на нещо още по-ужасно от Мензоберанзан. Щеше да гледа как Трак — приятелят, спасил го от сигурна смърт — бавно се превръща в клюнесто изчадие. Белвар беше предложил да го оставят и това звучеше много по-разумно от възможността да останат, да гледат как той се променя и накрая, когато това се случи, да се бият срещу него.

Дори и да го държаха на страна, пак щяха да станат свидетели на падението му. Дризт щеше да живее с мисълта за приятеля си, с мисълта, че го е изоставил, и това щеше да е поредната болка в сърцето на изтерзания мрачен елф.

Последното нещо, което Дризт желаеше на този свят, бе да види отново пещерата на Мензоберанзан и да разговаря със собствения си народ. Ако можеше да избира, би предпочел смъртта пред възможността да се завърне в града на мрачните елфи, но изборът сега не беше толкова лесен. Този път не се отнасяше само за него и за собствените му предпочтения. Животът на мрачния елф се основаваше на строги принципи и тези принципи сега изискваха лоялност. Дризт трябваше да постави нуждите на Трак над своите собствени, защото Трак беше негов приятел и защото при истинското приятелство нямаше място за egoизъм.

По-късно същата вечер, когато тримата си устроиха лагер, за да си починат, Белвар забеляза, че мрачният елф се разкъсва от някаква

вътрешна борба. Лукавият гном остави Трак, който отново тупкаше по каменната стена, и внимателно се приближи към Дризт.

Белвар повдигна вежди с любопитство.

— За какво мислиш, мрачни елфе?

Прекалено погълнат от бурните си емоции, младият До'Урден не отвърна на погледа на приятеля си.

— В родния ми град има магьосническа школа — отвърна той, без да се помръдне.

Отначало Белвар не разбра за какво намекваше Дризт, но после, когато елфът погледна към Трак, свиърфнебълът осъзна смисъла на думите му.

— Мензоберанзан? — извика гномът. — Нима ще се върнеш там с надеждата, че някой магьосник ще се смили над Трак и ще му помогне?

— Ще се върна там, защото Трак няма друг избор — ядосано отвърна Дризт.

— Значи няма никакъв избор — изръмжа Белвар. — Магга каммара, мрачни елфе! Нима си мислиш, че в Мензоберанзан ще те приветстват с добре дошъл?!

— Толкова си черноглед. Може би дори имаш право. Мрачните елфи наистина не се славят със своето милосърдие, съгласен съм, но може да имаме и други възможности.

— Преследват те — припомни му Белвар. Надяваше се с тези думи да събуди поне малко от здравия разум на приятеля си.

— Да, но само матрона Малис — отвърна Дризт. — Мензоберанзан не е малък град, дребни ми приятелю. Уверявам те, че няма да я срещнем, нито пък някой от подчинените ѝ. Въобще не възнамерявам да се срещам с който и да било от семейството си!

— А какво ще дадем в замяна? Какво ще дадем, за да развалят проклятието на Трак? — саркастично попита Белвар. — Нима можем да предложим нещо на един магьосник от Мензоберанзан?

В лилавите очи на Дризт проблеснаха яростни пламъци. Бърз като светкавица, мрачният елф замахна с единия си ятаган и промълви:

— Животът на магьосника...

23

ТРЕВОГА

Матрона Баенре продължително и много внимателно огледа матрона Малис До'Урден — искаше да види какви последствия бе оставило върху нея бремето на Зин-карла. Дълбоки бръчки прорязваха гладкото преди лице на матроната, а гъстата ѝ бяла коса, за която ѝ завиждаше цяло едно поколение, изглеждаше изтощена и неподдържана за пръв път от пет века насам. Най-поразителна промяна, обаче, беше настъпила в погледа на Малис — зорките ѝ, живи очи бяха потъмнели и хълтнали в орбитите си.

— Закнафейн почти го хвана — обясни Малис с нетипичен за нея хленчещ глас. — Дризт беше в лапите му и изведнъж, незнайно как, избяга! Но неживият отново е по следите му — побърза да добави матроната, видяла неодобрителното изражение на Баенре. Освен, че беше най-влиятелната фигура в цял Мензоберанзан, съсухрената матрона — майка се смяташе и за личен представител на Лот в града. Одобрението на първата матрона значеше и одобрение от Кралицата на Паяците. По същата логика, неодобрението на старицата доста често предвещаваше крах за злощастния дом.

— Зин-карла изисква търпение, матрона Малис — спокойно заяви матрона Баенре. — Не е минало много време.

Матроната — майка на осмия дом се успокои, но само за миг, докато не се озърна наоколо. Ненавиждаше този параклис — толкова огромен и потискащ. Целият дом До'Урден можеше да се побере вътре, а пейките бяха толкова много, че дори и увеличена десетократно, войската на матрона Малис пак нямаше да успее да запълни всички места. Точно над централния олтар се мерджелееше илюзорен образ, който бавно и постоянно променяше формата си от гигантски паяк в красива мрачна елфка. Когато стоеше тук, под този съкрушителен образ, насаме с матрона Баенре, Малис се чувствуваше още по-незначителна.

Първата матрона усети неудобството на гостенката си и се приближи до нея, за да я успокои.

— Беше ти даден най-ценния дар — искрено промълви тя. — Кралицата на Паяците не би дала Зин-карла и не би приела жертвата на една матрона-майка — СиНафей Хюнет, ако не одобряваше методите и намеренията ти.

— Това е изпитание — отвърна направо Малис.

— Изпитание, на което няма да се провалиш! Ще се къпеш в слава, Малис До'Урден! Когато неживият изпълни задачата си и синът ти умре, ще заемеш с почести мястото си в Управляващия съвет. Дълги години ще минат преди някой да посмее да застраши дома До'Урден, обещавам ти. Кралицата на Паяците ще те дари с благоразположението си, задето успешно си изпълнила Зин-карла. Ще се отнася към дома ти с най-високо уважение и ще те пази от врагове...

— Какво ще стане, ако Зин-карла се провали? — прекъсна я Малис. — Да предположим, че... — гласът ѝ постепенно стихна, когато видя разширените от ужас очи на матрона Баенре.

— Не говори така! — сгълча я старицата. — И не мисли за подобни глупости! Разконцентрирана си от страх и това може да ти навлече неприятности. Зин-карла е изпитание за волята и отдаността ти към Кралицата на Паяците. Неживият е инструмент на твоята вяра и силата ти. Само ако се колебаеш във вярата си, неживият дух на Закнафейн може да се провали!

— Няма да предам Кралицата на Паяците! — изрева Малис. Пръстите ѝ силно се впиха в страничните облегалки на стола ѝ. — Поела съм отговорност за светотатството на моя син и с помощта на Лот, и с нейната благословия, ще накажа подобаващо Дризт До'Урден.

Матрона Баенре се отпусна в трона си и кимна одобрително. Трябваше да подкрепи Малис в това начинание, така бе заповядала Лот, а и знаеше достатъчно за Зин-карла, за да разбере, че увереността и амбицията са двете задължителни качества, които довеждаха заклинанието до успешен край. Матроната — майка, натоварена с изпълнението на Зин-карла, трябваше често и съвсем искрено да доказва вярата си в Кралицата на Паяците и желанието да ѝ служи.

Сега, обаче, Малис имаше друг проблем — нещо отличаše вниманието ѝ, а тя не можеше да си го позволи. Беше дошла в дома Баенре по своя собствена воля, беше дошла да търси помощ.

— Е, да минем на другия въпрос — подканни я старицата, уморена от този разговор.

— Уязвима съм — обясни Малис. — Зин-карла отнема цялата ми енергия и внимание. Страхувам се, че друг дом може да се възползва от това.

— Досега никога не е нападана матрона — майка, натоварена със Зин-карла — заяви Баенре и мрачната елфка осъзна, че възрастната жрица говори от собствения си опит.

— Заклинанието е рядък и ценен дар — продължи Малис, — давано е на силни домове, които обикновено са се ползвали с пълното благоразположение на Лот. Никой не би нападнал при такива обстоятелства, но случаят с дома До'Урден е различен. Наскоро приключихме една война и страдаме от последствията. Войниците на дома Хюнет се присъединиха към войската ни, но все още сме слаби. Всички знаят, че не се ползвам с благоволението на Лот, но въпреки това домът ми е осми в града и това ми дава право да участвам в Управляващия съвет на Мензоберанзан. Постът ми е доста завиден...

— Страховете ти са неоснователни — увери я старицата, ала въпреки думите Малис отново се приведе угрижена. Първата матрона поклати безпомощно глава. — Виждам, че думите ми не те успокояват. Трябва да насочиш вниманието си към Зин-карла. Разбери го, Малис До'Урден. Нямаш време за такива дреболии.

— Но опасността си остава — промълви Малис.

— Тогава аз ще сложа край на тревогите ти — предложи първата матрона. — Върни се у дома, двеста от войниците ми ще те придружат. Те ще подсигурят границите на дома ти, но ще носят символа на Баенре. Така никой няма да посмее да те нападне.

На лицето на Малис се изписа широка усмивка, която сякаш заличи няколко от бръчките й. Върховната жрица прие великолушния подарък на матрона Баенре като знак — може би Лот все още таеше някакво благоволение към дома До'Урден.

— Върни се у дома и се съсредоточи върху най-важната си задача — продължи старицата. — Закнафейн трябва отново да намери Дризт и да го убие. Това беше предложението, което ти отправи към Кралицата на Паяците. Не мисли нито за последния неуспех на неживия, нито за изминалото време. Няколко дни или седмици са нищо в очите на Лот. Най-важен е успешният завършек на Зин-карла.

— Ще повикаш ли ескорта ми? — попита Малис и стана от стола си.

— Вече те чакат — увери я първата матрона.

Малис слезе от централния олтар и мина покрай многото редове в огромния параклис. Залата беше слабо осветена, ала въпреки това матроната успя да зърне приближаващата се към олтара фигура. Мрачната елфка предположи, че това е илитидът — приятелят на матрона Баенре, който често се навърташе в огромния параклис. Ако знаеше, че крадецът на мисли бе заминал по работа на запад, Малис може би щеше да обърне повече внимание на далечната фигура.

И бръчките ѝ щяха да се умножат десетократно.

— Жалка гледка — отбеляза Джарлаксъл, докато се изкачваше към олтара. — Въобще не прилича на онази Малис До'Урден, която познавах преди няколко месеца.

— Зин-карла изисква жертви — отвърна първата матрона.

— Да, бремето му е жестоко — съгласи се наемникът. После погледна старицата в очите, търсейки отговора на следващия си въпрос:

— Дали ще се провали?

Матрона Баенре се изкикоти, но смехът ѝ прозвуча повече като хръптене.

— Дори Кралицата на Паяците не знае това. Моите — общите ни — войници ще ѝ осигурят достатъчно спокойствие, за да довърши делото. Това е последната ми надежда. Някога Малис До'Урден се ползваше с пълното благоразположение на Лот, знаеш това. Дори постът ѝ в Управляващия съвет беше изискан от самата богиня.

— Изглежда събитията ще доведат до събъдането на нейната воля — изкикоти се Джарлаксъл, припомняйки си битката между дома До'Урден и дома Хюнет, в която бандата Бреган Д'аерте бе изиграла ръководна роля. Резултатът от тази победа, унищожението на шестия дом, беше издигнал дома До'Урден на осма позиция в града и бе осигурил мястото на Малис в Управляващия съвет.

— Късметът се усмихва на любимците ѝ — отбеляза матрона Баенре.

Изражението на Джарлаксъл изведнъж стана сериозно.

— Дали Малис — матрона Малис — бързо се поправи той, забелязал смиръщването на старицата, — си е възвърнала благоволението на Кралицата на Паяците? Дали късметът ще се усмихне на дома До'Урден?

— Предполагам дарът на Зин-карла я е поставил в неутрална позиция спрямо Лот. Сега матроната Малис не се нуждае от благоразположението на богинята, късметът ѝ зависи само от нея и от неживото ѝ създание.

— И от сина ѝ — този позорен Дризт До'Урден. Той може да ѝ отнеме късмета — добави Джарлаксъл. — Нима този мрачен войн е наистина толкова силен? Защо Лот не го е унищожила сама?

— Той се е отказал от Кралицата на Паяците — обясни му Баенре. — Напълно. И го е направил с цялото си сърце. Лот няма власт над него и сега този проблем трябва да бъде решен от матроната Малис.

— Доста големичък проблем, поне така изглежда — засмя се Джарлаксъл и тръсна голата си глава, но веднага забеляза, че матроната Баенре не споделя оживлението му.

— Наистина — отвърна мрачно тя, после се отпусна в стола си и се отдаде на мислите си. Познаваше и опасностите, и благата на Зин-карла повече от всеки друг в този град. Три пъти бе молила за най-ценния дар на Кралицата на Паяците и два пъти го бе увенчала с успех. Домът Баенре стана несравним по своята сила и изящество. Старицата никога нямаше да забрави благата, донесени ѝ от успеха на Зин-карла, но всеки път, когато погледнеше съсушеното си, сбръчкано лице в огледалото, тя ясно си припомняше скъпата му цена.

Джарлаксъл не наруши мислите на матроната — майка. Наемникът размишляваше за себе си. В такъв момент на несигурност и изпитания един умел дипломат би могъл да извлече доста добра полза. Доколкото смяташе Джарлаксъл, той и Бреган Д'аерте можеха да припечелят покрай Зин-карла. Ако Малис успееше да завърши заклинанието и да се върне на поста си в Управляващия съвет, наемникът щеше да има още един влиятелен съюзник в Мензоберанзан. Но ако Закнафейн се провалеше, това щеше да доведе до разрушението на дома До'Урден и цената за главата на този Дризт щеше да скочи неимоверно и много изкуително за бандата наемници Бреган Д'аерте.

* * *

Както на отиване към дома Баенре, така и на връщане, матрона Малис си представяше погледите на амбициозните мрачни елфи, копнеещи да заемат мястото ѝ. Първата матрона се бе отнесла много щедро и благосклонно към нея, а и се славеше като посланица на Лот в обществото на Мензоберанзан. Малис едва успяваше да прикрие усмивката си.

Безспорно още се страхуваше. Нима Баенре щеше да ѝ помогне, ако Дризт продължаваше да се изпълзва от ръцете на Закнафейн, ако Зин-карла завършеше с неуспех. Ако това се случеше, с поста ѝ на осма матрона в Управляващия съвет на града щеше да бъде свършено, както и с дома До'Урден.

Ескортът мина покрай дома Фей-Бранш — деветият дом на Мензоберанзан и вероятно най-голямата заплаха за До'Урден. Матрона Халавин Фей-Бранш без съмнение наблюдаваше процесията, минаваща край елмазените ѝ порти; наблюдаваше матроната, която заемаше така желаното осмо място в Управляващия съвет.

Малис погледна към Дайнин и десетте войника на дома До'Урден, вървящи отстрани на летящия магически диск. После се загледа във войската, в двестата войни, носещи открито герба на могъщата фамилия Баенре, които в стегнати редици маршируваха след скромния ѝ антураж.

— Какво ли си мисли сега матрона Халавин Фей-Бранш? — зачуди се Малис и не можа да скрие усмивката си. — Предстоят ни най-величествените победи, очаква ни почит и слава — увери сина си тя.

Дайнин кимна и отвърна на широката усмивка — не искаше по никакъв начин да разваля доброто настроение на избухливата си майка.

Вътрешно, обаче, първият син на До'Урден изпитваше много странни подозрения — войската на матрона Баенре, тези мрачни елфи, които никога не беше срещал, му изглеждаха някак страшно познати. Един от тях дори му бе намигнал.

В съзнанието на Дайнин изникна спомена за магическата свирка, с която Джарлаксъл даде знак на бандата си от балкона на дома До'Урден.

24

ВЯРА

Дризт и Белвар не трябваше да си припомнят какво означава зеленият блясък, появил се в края на тунела. Заедно те ускориха крачка, за да настигнат и предупредят Трак, който бързаше напред, воден от любопитството си. Клюнестото изчадие вече предвождаше групата — беше станало много опасно, за да върви след тях.

При изненадващата им појава, то се обърна рязко, размаха нокти заплашително и изсъска.

— Печ — прошепна Белвар думата, която използваше, за да припомни на приятеля си предишната му същност. Тримата се бяха отправили към източните тунели, към Мензоберанзан, веднага щом Дризт убеди възрастния свиърфнебъл да помогнат на Трак. Белвар нямаше по-добри идеи и най-накрая се съгласи с плана на мрачния елф — това беше единствената надежда за обречения печ. Бяха тръгнали веднага и се придвижваха възможно най-бързо, но въпреки това двамата приятели се страхуваха, че няма да стигнат навреме. Промяната в Трак беше поразителна, особено след сблъсъка с дуергарите. Клюнестото изчадие почти не говореше и често застрашаваше приятелите си.

— Печ — повтори Белвар и двамата с Дризт се приближиха към неспокойното чудовище.

Трак спря объркан.

— Печ — изръмжа гномът за трети път и удари със своята ръка — чук по стената.

Сякаш бегъл спомен изникна в хаоса от мисли на клюнестото изчадие; то се успокои и отпусна ръце.

Дризт и Белвар надникнаха към пещерата, от която идваше зелената светлина и се спогледаха притеснени. Бяха решили да изпълнят плана си докрай и просто нямаха друг избор.

— Злите корбити живеят в тази пещера — започна тихо мрачният елф, като произнасяше бавно и внимателно всяка дума, за да е сигурен, че Трак ще разбере всичко. — Трябва да преминем бързо от

другата страна. Надяваме се този път да избегнем битката, защото нямаме много време. Стъпвай внимателно. Мостчетата са тесни и опасни.

— Т-т-тра — безуспешно запелтечи клюнестото изчадие.

— Трак — подсказа му Белвар.

— А-а-аз ще... — клетото създание спря изведенъж и посочи с нокът към пещерата.

— Трак ще ни води? — попита Дризт, почувстввал, че не може да понесе страданията на своя приятел. — Трак ще ни води — повтори елфът, като видя утвърдителното кимане на клюнестото изчадие.

Дребничкият свиърфнебъл не беше сигурен, че предложението е разумно.

— Били сме се с птицеподобните хора и преди — започна гномът. — Познаваме номерата им, а Трак не.

— Клюнестото изчадие е огромно, ще ги разубеди. Само присъствието му е достатъчно, за да избегнем битката.

— Не и срещу корбитите, мрачни елфе — възрази Белвар. — Биха нападнали всичко живо, което се изправи на пътя им, без дори да им мигне окото. Видя на какво са способни — та те не зачитат собствения си живот. Дори пантерата ти не можа да ги спре.

— Може би си прав — съгласи се Дризт, — но дори и да ни нападнат, с какви оръжия разполагат? Не биха могли да пробият твърдата костна броня на клюнестото изчадие. С какво биха могли да се предпазят от огромните нокти на Трак? Гигантският ни приятел просто ще ги помете от пътеката.

— Забравяш скалоездачите — припомни му гномът. — За секунди ще пометат пътеката заедно с Трак!

Клюнестото изчадие извърна поглед от спорещите и се загледа в скалите, сякаш по този начин можеше да върне част от истинската си същност. Прииска му се да потропа по камъка, но нуждата не беше по-силна от желанието му да размаже с нокът черепите на двамата, с които пътуваше.

— Ще се справя с корбитите, дебнещи ни отгоре — отвърна Дризт. — Ти само следвай Трак на десетина крачки.

Белвар погледна към чудовището, усети натрупаното напрежение в него и разбра, че не могат да се бавят повече. Без да се разтакава, той сви рамене и забута Трак надолу по тунела, отвеждащ до зелената

светлина. Клюнестото изчадие тръгна, само и двамата приятели го последваха.

— А пантерата? — прошепна гномът, когато минаха покрай последния завой в тунела.

Дризт поклати глава и Белвар, припомнил си случилото се с Гуенивар в пещерата на птицеподобните хора, не го притесни повече.

Мрачният елф потупа лукавия гном по рамото за късмет, после изпревари Трак и първи навлезе в тихата пещера. С няколко елементарни движения Дризт започна заклинанието си за левитация и леко се понесе във въздуха. Изумен от странното място и от езерото със зелена киселина под себе си, Трак не забеляза издигналия се нагоре мрачен елф. Клюнестото изчадие стоеше на едно място и се озърташе на всички страни — използваше добрия си слух, за да разбере дали наоколо се крият неприятели.

— Движи се — прошепна зад него Белвар. — Забавянето ни може да е фатално!

Пъrvите стъпки на Трак бяха колебливи, но после, когато се увери, че тясната пътека ще издържи тежестта му, клюнестото изчадие ускори крачка. Избра най-правия и кратък път, който можа да види, но и той криволичеше, преди да достигне тунела в другия край на пещерата.

След няколко минути, през които не се слуши нищо, Белвар се осмели да попита:

— Виждаш ли нещо, мрачни елфе?

Трак беше стигнал до средата на пътя без никакви произшествия, а възрастният свиърфнебъл не можеше да сдържа все по-нарастващото си беспокойство. Не се виждаха никакви корбити, не се чуваше никакъв звук, освен тежките стъпки на Трак и лекото шумолене от износените ботуши на гнома.

Дризт се спусна на пътеката при входа на пещерата и се огледа.

— Нищо не виждам — отвърна той. Мрачният елф подозираше същото като Белвар — изглежда наоколо нямаше зли корбити.

В пещерата с киселинното езеро беше настанила пълна и много изнервяща тишина. Дризт изтича при приятелите си, после отново се издигна, за да огледа всички стени от по-добър ъгъл.

— Какво виждаш? — попита го след малко Белвар.

Дризт погледна към дребничкия свиърфнебъл и сви рамене:

— Абсолютно нищо.

— Магга каммара — измърмори гномът. Почти му се искаше отнякъде да изскочи някой зъл корбит и да ги нападне. Трак вече беше на няколко крачки от входа на тунела, но докато разговаряше с Дризт, Белвар се бе забавил и още стоеше в средата на мостчето. Когато гномът погледна отново към края на пътеката, клюнестото изчадие беше изчезнало.

— Нещо? — извика Белвар към двамата си приятели. Дризт поклати глава и продължи обиколката си във въздуха. Проучваше бавно всички стени и не можеше да повярва, че наоколо не се криеха и не ги причакваха никакви корбити.

Гномът погледна към входа на тунела.

— Трябва да сме ги прогонили — промърмори той, но въпреки думите си, знаеше, че не е така. Когато той и Дризт бяха избягали преди няколко седмици от тази пещера, бяха оставили поне няколко десетки от птицеподобните създания. Загубата на няколко от тях със сигурност нямаше да прогони останалите от безстрашния клан.

По никаква незнайна причина не бяха останали никакви корбити, които да се изпречат на пътя им.

Белвар ускори крачка, решил, че няма смисъл да се съмнява в късмета си. Тъкмо се канеше да повика Трак, за да се увери, че е добре, когато откъм тунела долетя пронизителен, ужасен писък, последван от тежък удар. Само след миг Белвар и Дризт разбраха какво се е случило.

Закнафейн До'Урден изскочи на пътеката.

— Мрачен елф! — изкрещя възрастният свиърфнебъл.

Дризт беше видял неживото създание и побърза да се спусне към мостчето в средата на пещерата.

— Трак! — извика Белвар, но без да очаква отговор. От сенките на тунела не долетя нито звук. Закнафейн се приближаваше все повече.

— Ти си убиец, отвратително чудовище! — изруга Белвар, зае стабилна позиция и удари митрилните си ръце една в друга. — Ела да си получиш заслуженото! — гномът започна заклинанието, което омагьосваше чука и кирката му, но Дризт го прекъсна.

— Не! — извика елфът. — Закнафейн е дошъл за мен, не за теб. Махни се от пътя му!

— А Трак? И за него ли беше дошъл? — изкреша гномът. — Извратено чудовище! Ще си уредя сметките с него!

— Не знаеш какво може да се случи — отвърна Дризт и започна да се спуска толкова бързо, колкото му позволява магията. Искаше да стигне до безстрашния свиърфнебъл. Знаеше, че Закнафейн ще го изпревари, а последствията от това му бяха пределно ясни.

— Появрай ми, умолявам те — започна Дризт. — Не е по силите ти да победиш този мрачен войн.

Белвар отново удари ръцете си, но не можеше да оспори думите на елфа с чисто сърце. Беше виждал Закнафейн само веднъж — в пещерата на илитидите — и светкавичната бързина, с която се движеше той, го бе поразила. Лукавият гном се отдръпна няколко крачки назад и затърси друг път, по който да стигне тунела и да разбере дали Трак е жив.

Дризт беше пред очите му. Неживото създание не обърна никакво внимание на Белвар, спусна се напред, мина по една странична пътека и започна да се приближава към целта на съществуването си.

Гномът си помисли дали да не се втурне след странния мрачен елф, да го нападне в гръб и да помогне на Дризт, но от тунела долетя друг вик — писък от болка, толкова жален, че възрастният свиърфнебъл не можа да устои. Веднага щом излезе на главното мостче, Белвар се огледа в двете посоки и се почувства съвсем раздвоен — не знаеше на кой от приятелите си да помогне.

— Върви! — изкреша Дризт. — Отиди при Трак. Това е Закнафейн, моят баща — младият До'Урден забеляза леко колебание в атаката на Закнафейн при споменаването на тези думи и това му подсказа нещо.

— Твойт баща? Магга каммара, мрачни елфе! — възрази Белвар.
— В пещерата на илитидите той...

— В безопасност съм — прекъсна го Дризт.

Гномът въобще не повярва на тези думи. Гордостта му запротестира, но все пак Белвар успя да разбере, че не е достатъчно добър за тази битка. Не знаеше как да помогне на приятеля си, а и можеше да му навреди, ако опита да се сражава с този странен мрачен елф. На Дризт щеше да му е достатъчно трудно, за да се тревожи и за безопасността на гнома.

Белвар удари ръце от безсилие и се затича към входа на тунела, там откъдeto идваха стенанията на раненото клюнесто изчадие.

* * *

Очите на Малис се разшириха, а от устните ѝ се изтрягна първичен вик. Дъщерите на матроната, събрали се около нея в преддверието на параклиса, веднага разбраха, че неживият е намерил Дризт. Бриса погледна към по-младите върховни жрици и ги освободи. Мая се подчини на минутата, ала Виерна се поколеба.

— Тръгвай — изръмжа най-голямата дъщеря и посегна към змийския си камшик. — Веднага.

Виерна погледна към Малис за подкрепа, но матроната — майка беше погълната от спектакъла, разиграващ се на километри от Мензоберанзан. Това беше мигът на триумф на Зин-карла и матрона Малис До'Урден нямаше да го пропусне заради жалките разправии на дъщерите си.

Бриса остана сама с майка си. Наблюдаваше я толкова внимателно, колкото Малис неживото си творение.

* * *

Веднага щом навлезе в малката пещера отвъд тунела, Белвар осъзна, че Трак е или вече мъртъв, или умира. Гигантското клюнесто изчадие лежеше на земята; имаше една-единствена рана — на врата, но тя не спираше да кърви. Гномът почти извърна глава, но разбра, че най-малкото, което може да стори в този момент, е да покаже уважение към поваления си приятел. Белвар приклекна на едно коляно и се насили да не отвърне поглед от тялото на Трак, разтърсано от ужасни конвулсии.

Смъртта сложи край на полиморфната магия и клюнестото изчадие малко по малко възвърна предишната си форма. Дългите му ръце, завършващи с огромни нокти, затрепериха, извиха се и се издължиха в дългите, тънки, жълтички ръце на печ. По костната броня на главата му избуя коса, а човката се разцепи и изчезна. Огромната

костна броня също се разцепи и цялото тяло на Трак се смали с толкова остьр звук, че Белвар потръпна.

Мъртвото същество вече не беше клюнесто изчадие. В смъртта си Трак беше това, което винаги беше представлявал — печ. Изглеждаше малко по-висок от гнома и по-слабичък, а чертите му бяха груби и странни. Носът му беше сплескан, а очите му нямаха зеници.

— Как ли се казваш, приятелю мой? — прошепна възрастният свиърфнебъл, макар да знаеше, че никога няма да разбере. Той се наведе, поглавата на малкия печ в ръцете си и намери лека утеша в спокойствието, изписано по лицето на изтерзаното същество.

* * *

— Кой си ти? Защо си приел образа на баща ми? — попита Дризт, преди неживото създание да измине последните крачки до него.

Ръмженето на Закнафайн беше неразгадаемо, но неживият успя да отговори много по-ясно със замаха на меча си.

Дризт парира удара и отскочи назад.

— Кой си ти? — повтори въпроса си той. — Ти не си моят баща!

По лицето на неживия мрачен елф се изписа широка усмивка.

— Не — отвърна той с особен глас, идващ от много далече, от едно преддверие. — Аз съм... твоята майка!

Дризт, макар и объркан от отговора, яростно посрещна свирепата атака. Последвалият удар на мечовете и ятаганите прозвуча като един-единствен звън.

* * *

Бриса наблюдаваше всяко движение на своята майка. По челото на Малис течеше пот, а стиснатите ѝ юмруци, макар и вече разкървавени, продължаваха да удрят по страничните облегалки на каменния трон. Матроната се бе надявала да стане точно така — финалният миг на нейния триумф да заблести ярко в съзнанието ѝ на хиляди километри оттук. Тя чуваше всяка ужасена дума на своя син,

усещаше страха му с цялото си същество. За пръв път в живота си Малис изпитваше такова удоволствие!

Изведнъж, когато Закнафейн отказа да й се подчини, матроната усети лека болка. С гърлено ръмжене тя отблъсна съзнанието на бившия си съпруг — съживеният му труп беше нейно творение!

Дочула ненадейния рев на майка си, Бриса се вгледа в нея с още по-голям интерес.

* * *

Дризт знаеше без всякакво съмнение, че създанието пред очите му не е Закнафейн До'Урден, но въпреки това не можеше да отрече, че уменията и уникалният му боен стил са същите като на първия му и единствен ментор. Баща му беше някъде там, в това тяло, и Дризт трябваше да успее да го открие, ако искаше да получи някакви отговори.

Битката бързо установи умерен ритъм, противниците нападаха, ала предпазливо — повече внимаваха да не загубят равновесие и да не полетят надолу от тесните мостчета.

В този миг в пещерата влезе Белвар. Носеше тялото на мъртвия печ.

— Убий го, Дризт! — изкрешя възрастният свиърфнебъл, но изведнъж рязко спря. Беше се уплашил от гледката, разкрила се пред очите му. — Магга... — успя само да прошепне той. Дризт и Закнафейн сякаш се преплитаха един в друг. Оръжията им се издигаха и се спускаха само за да парират всеки следващ удар. Тези двама мрачни елфи, които преди му изглеждаха толкова различни, сега бяха като един, като едно цяло. Тази мисъл разтревожи лукавия гном.

Когато намери удобен момент, Дризт погледна към Белвар и съзря мъртвия печ.

— Проклет да си! — изрева младият До'Урден и се нахвърли като обезумял срещу убиеща на Трак.

Неживото създание отблъсна с лекота дръзката и прибързана атака, издигна високо оръжията си и Дризт едва не загуби равновесие. Този подход също беше много познат на младия До'Урден — Закнафейн често го използваше по време на тренировките им в

Мензоберанзан. Обикновено принуждаваше Дризт да го напада отвисоко, после рязко се хвърляше срещу него, прицелил и двата си меча в слабините му.

В първите сражения Зак често побеждаваше сина си с тази маневра — двойния удар под кръста — но при последния им сблъсък, Дризт бе открил подобаващо париране и бе обърнал битката в своя полза.

Сега младият До'Урден се чудеше дали опонентът му ще изпълни докрай този ход и как ще реагира на парирането му. Дали в това чудовище бяха останали спомените на Закнафейн?

Неживият продължи да изтласква високо ятаганите на Дризт, изведнъж направи крачка назад и се спусна напред с мечове, насочени право към слабините на младия мрачен елф.

Дризт изпълни съответното париране — „долно кръстосване“: обърна ятаганите си с върховете надолу и ги кръстоса пред краката си. Така спря мечовете на Закнафейн, после издигна крак между остриетата си и се опита да го ритне в лицето.

Ала неживият сякаш очакваше този обрат и отскочи назад, преди ботушът да го е уцелил. Дризт не се нуждаеше от повече отговори — само Закнафейн До'Урден знаеше този ход.

— Ти си Закнафейн — изкрештя мрачният елф. — Какво ти е сторила Малис?

Ръцете на неживия потрепериха, а устата му се изкриви така, сякаш се опитваше да каже нещо.

* * *

— Не! — изпищя Малис и яростно възвърна контрола си над неживото чудовище. Върховната жрица се разхождаше по тънката и опасна нишка, деляща физическите умения на Закнафейн от неговото съзнание.

— Ти си мой, нежив дух — изрева матроната, — и в името на Лот, ще изпълниш задачата си!

* * *

Дризт забеляза рязката промяна в изражението на неживия. Ръцете на Закнафейн спряха да треперят, а на лицето му отново се изписа злобната и решителна усмивка.

— Какво става, мрачни елфе? — попита Белвар, объркан от странния развой на събитията.

Младият До'Урден видя как лукавият гном остави тялото на Трак на пътеката и започна да се приближава към тях. Белвар удряше митрилните си ръце една в друга, а от тях хвърчаха искри.

— Назад! — извика му Дризт. Присъствието на непознат в битката можеше да провали плана, който беше намислил. — Това е Закнафейн, или поне малка част от онова, което беше навремето! — опита се да обясни елфът и после съвсем тихо добави: — Вярвам, че ще успея да го разбудя...

Дризт се спусна срещу баща си със серия от елементарни, преодолими удари. Не искаше да го убива, искаше само да провокира спомените му за всички ходове и маневри, които бе използвал някога. Подложи го на серия от типични тренировъчни атаки, като не спираше да говори по същия начин, по който някога бяха разговаряли. Неживото творение на матрона Малис посрещаше милото отношение на сина си с жестокост, а на приятелските му думи отговаряше с животинско ръмжене. Ако Дризт си мислеше, че ще успее да омае противника си с добродушие и чистосърдечност, много се лъжеше.

Мечовете се спускаха към младия До'Урден отдолу и отгоре, търсейки пролука в изкусната му отбрана. Ятаганите отговаряха с подобаваща бързина и прецизност, хващаха и спираха всеки описващ дъга замах, отблъскваха далеч всеки прям удар.

Един меч успя да пробие защитата на Дризт и да го удари в ребрата. Изкусно изплетената ризница на мрачния елф успя да задържи острието, но тежестта на удара щеше да му остави лошо натъртане. Почувстввал се отново застрашен, Дризт разбра, че няма да му бъде лесно да изпълни плана си.

— Ти си моят баща! — изкрешя на чудовището той. — Матрона Малис е твоят враг, не аз!

Неживото създание се изсмя зловещо и се нахвърли върху младия До'Урден. От самото начало на битката Дризт се страхуваше точно от този миг, но въпреки това не престана да си напомня, че създанието пред очите му не е неговият баща. Яростното нападателно

поведение на Закнафейн без съмнение остави пролуки в защитата му и Дризт се възползва от тях. Откри ги, една по една, с ятаганите си. Едното острие прониза неживия в корема, другото се вряза дълбоко във врата му.

Закнафейн се изсмя още по-силно и продължи настъплението си.

Дризт се отбранява, обхванат от истинска паника, а увереността му започна да се изпарява. Неживият беше силен почти колкото него, но остриетата не можеха да го наранят. Скоро той забеляза и друго — времето не беше на негова страна. Мрачният елф не знаеше пред какво същество се е изправил, но предполагаше, че то няма да се умори скоро.

Младият До'Урден го притисна с цялата си ловкост, бързина и умение. Отчаянието го доведе до нови неподозирани висоти в боравенето с мечовете. Белвар отново се затича, за да помогне, но пак спря, смаян от гледката.

Дризт удари опонента си още няколко пъти, но той сякаш не забелязваше. Дризт засили темпото и Закнафейн направи същото. Младият До'Урден не можеше да повярва, че се бие със своя баща, но от друга страна разпознаваше добре движенията и стила му. Никое друго същество не можеше да управлява това перфектно, мускулесто тяло със същата прецизност и умение като Закнафейн.

Дризт отново отстъпи назад, за да си даде малко време и да обмисли възможностите си. Постоянно си напомняше, че този мрачен елф не е Зак, а някакво чудовищно творение на матрона Малис, създадено с една-единствена цел — да го унищожи. Младият До'Урден трябваше да е подгответен — единственият му шанс да оцелее в тази схватка бе да събори опонента си от пътеката, ала той се биеше толкова възхитително, че това изглеждаше почти невъзможно.

Мостчето правеше лек завой и младият елф го усети, плъзгайки единия си крак по ръба. Изведнъж скалата се пропука, едно парче от нея се отцепи и полетя надолу. Дризт загуби равновесие и кракът му увисна до коляното от пътеката. Закнафейн хукна към елфа. Връхлиташите мечове скоро го повалиха, а главата му увисна надолу от мостчето.

— Дризт! — безпомощно изкрештя Белвар и се затича към него, макар че не се надяваше да го достигне, преди да е станало прекалено късно. — Дризт!

Изведнъж същността на Закнафейн сякаш се пробуди — дали беше заради името на Дризт или заради мига на убийството, можеше само да се гадае — но ръката, готвеща се да нанесе фаталния удар, се поколеба. Дризт не чака повече. Той вдигна ятаганите си, заби дръжките им една в друга под челюстта на неживото създание и го отблъсна назад. Младият До'Урден се изправи и задъхан от болка започна да масажира изкълчения си глезен.

— Закнафейн! — изкрештя той, объркан от постъпката на неживия.

— Дриз... — едва промълви мрачният елф, но матрона Малис надделя и чудовището отново се нахвърли срещу сина си.

Мрачният елф отблъсна атаката и се отдръпна назад. Можеше да усети присъствието на баща си, знаеше, че Закнафейн се крие под повърхността на това същество, но как можеше да освободи духа му? Не знаеше колко дълго ще издържи да се отбранява така.

— Наистина си ти — прошепна Дризт. — Никой друг не може да се бие така. Закнафейн е в теб и той няма да ме убие — в съзнанието на Дризт изникна една мисъл, мисъл, в която трябваше да повярва.

За пореден път убежденията на младия До'Урден бяха подложени на изпитание.

Дризт прибра ятаганите в ножниците им. Неживото създание изръмжа, мечовете му танцуваха, разсичаха въздуха, но Закнафейн не се приближи.

* * *

— Убий го! — изпищя Малис от радост, помислила, че е настъпил дългоочаквания миг на победата. Образите от битката, обаче, изведнъж изчезнаха и пред очите й падна мрак. Когато Дризт засили темпото, Малис се бе принудила да върне част от същността на Закнафейн, защото той се нуждаеше от всичките си бойни умения, за да победи греховния им син.

Сега матроната виждаше само мрак и усещаше тежестта на предстоящия провал. За миг погледна към любопитната си дъщеря, после отново потъна в транс — трябваше да се опита да възвърне контрола си върху неживото създание.

* * *

— Дризт — промълви Закнафейн и се почувства наистина добре, когато се чу да изрича името на собствения си син. Мрачният елф прибра мечовете в ножниците им, въпреки че ръцете му трябваше да се преборят с волята на матрона Малис.

Дризт тръгна към него — искаше да прегърне баща си — най-добрая си приятел, ала Закнафейн протегна ръка и го спря.

— Не — обясни му той. — Не знам колко дълго ще издържа. Страхувам се, че тялото ми ѝ принадлежи...

Отначало Дризт не разбра думите му.

— Значи си...? — попита младият До'Урден.

— Мъртъв — заяви направо Зак. — Почивам в мир, уверявам те. Малис възстанови тялото ми за собствените си отвратителни нужди.

— Но ти я победи — с надежда промълви Дризт. — Отново сме заедно.

— Само временно — каза Закнафейн. Изведнъж ръката му се спусна съвсем несъзнателно към дръжката на меча, сякаш, за да подчертава казаното току-що. Мрачният елф се намръщи, изръмжа и с всичка сила се опита да устои на волята на Малис, промъкваща се в съзнанието му. Малко по малко Зак пусна меча и предупреди Дризт: — Тя се връща, сине мой. Тя винаги се връща!

— Не мога да понеса да те изгубя отново. Когато те видях в пещерата на илитидите...

— Не си видял мен — опита се да обясни Закнафейн. — Видял си зомбито, подвластно на злата воля на матрона Малис. Аз съм мъртъв, синко. Мъртъв съм от години...

— Но ти си тук — започна Дризт.

— По волята на Малис, не по... моя собствена — изръмжа Зак, а лицето му се изкриви, докато се опитваше да си спечели още един миг със своя син. Възвърнал отново контрола си, мрачният елф побърза да огледа война, в който се бе превърнал Дризт. — Биеш се добре — отбеляза той. — По-добре отколкото съм се надявал. Това е похвално, както и, че събра кураж, за да се махнеш... — лицето на Зак се изкриви изведнъж, прекъсвайки думите му. Този път и двете ръце на мрачния елф се спуснаха към мечовете и ги извадиха заплашително.

— Не! — замоли се Дризт, а очите му се замъглиха от напиращите в тях сълзи. — Бори се с нея.

— Аз... не мога — отвърна неживият. — Махни се от това място, Дризт До'Урден. Отиди на... края на света! Малис няма да ти прости. Тя никога не проща. Нищо... не може да я спре...

Зомбито се втурна напред и Дризт нямаше друг избор, освен да извади оръжията си. Само миг преди да го достигне, Закнафейн се закова на място.

— За нас! — изкрештя той. Гласът му прозвучава с поразителна яснота и отекна победоносно в пещерата, обляна в зелена светлина. Ехото се понесе през дългите, криволичещи тунели, докосна сърцето на матрона Малис и отекна в душата ѝ като камбанен звън, предвещаващ гибелта ѝ.

Само за един-единствен миг Закнафейн успя да поеме контрол над волята си. Миг, достатъчен, за да се обърне и да скочи от каменната пътека.

25

ПОСЛЕДСТВИЯ

Матрона Малис не успя дори да извика от ужас. Когато Закнафейн падна в киселинното езеро, сякаш хиляди бомби избухнаха в мозъка ѝ, хиляди напомняния за неизбежното, за бедствието, което ѝ предстоеше. Тя скочи от трона и размаха крехките си ръце, сякаш да се хване за нещо истинско, нещо, което не беше там.

Гърдите ѝ свистяха, едва успяваше да си поеме дъх, а от устата ѝ се изтръгна само едно безмълвно ръмжене. Матрона Малис не можеше да се успокои, но в един момент успя да различи нещо по-ясно сред шума от собствените си звуци. От пространството зад нея долетя съскането на малките, злокобни змийски глави от камшика на върховна жрица.

Матроната се завъртя и видя Бриса. Изражението ѝ бе мрачно и решително, а шестте живи змии от камшика ѝ се виеха във въздуха.

— Надявах се издигането ми в обществото да не настъпи толкова скоро — спокойно заговори тя. — Но ти си слаба, Малис, прекалено слаба... Няма да можеш да спасиш дома До'Урден от последствията на собствения си провал.

Матрона Малис искаше да се изсмее в лицето на глупавата си дъщеря. Шестглавите змийски камшици бяха лични подаръци от Лот и не можеха да се използват срещу матрони — майки. Въпреки това, по някаква причина, Малис не събра смелост да опровергае думите на дъщеря си и като хипнотизирана проследи с поглед бавно издигащата се ръка...

Бриса замахна. Шестте змийски глави се спуснаха към Малис. Това не беше възможно! Беше против всичките догми в доктрината на Лот! Нетърпеливи, зъбите се впиха в плътта на матроната, впръсквайки с отровата си целия гняв на Кралицата на Паяците. Тъпа болка прониза тялото на Малис, разтърси я и я остави без сили, вкочанена като труп.

На ръба на съзнанието, Малис опита да се изправи срещу дъщеря си и да ѝ покаже колко безсмислена и глупава е тази атака, но

змийският камшик изплюща отново. Подът сякаш се разтвори, за да погълне злощастната матрона — майка.

Бриса измърмори нещо — проклятие или молитва, отправена към Кралицата на Паяците. После камшикът изплюща за трети път и Малис До'Урден изпадна в несвяст.

Преди петия удар, мрачната елфка беше вече мъртва, но Бриса продължи да налага трупа ѝ, изливайки целия си гняв. Лот трябаше да разбере, че домът До'Урден наистина е изоставил недостойната си матрона — майка.

Когато Дайнин нахълта съвсем неочеквано в стаята, Бриса се бе настанила удобно в каменния трон. Първият син видя трупа на пребитата си майка, после погледна към едрата мрачна елфка и поклати невярващо глава. На лицето му се изписа широка, многозначителна усмивка.

— Какво си направила, със... матрона Бриса? — успя да поправи грешката си той и да изпревари реакцията на сестра си.

— Зин-карла се провали — изрева върховната жрица. — Кралицата на Паяците не можеше повече да търпи Малис.

Дайнин се изсмя и саркастичният му смях оскърби Бриса. Тя присви очи и бавно плъзна ръка към змийския си камшик като открита заплаха към първия син.

— Избрала си най-подходящия момент, за да се издигнеш — обясни спокойно той. Не изглеждаше никак притеснен от факта, че тя може да го накаже. — Нападнаха ни.

— Фей-Бранш? — извика Бриса и скочи от трона. Бяха изминали едва пет минути, откакто седеше на него и вече беше подложена на първото си изпитание. Щеше да се докаже пред Кралицата на Паяците и да избави дома До'Урден от всички беди и последствията от провала на матрона Малис.

— Не, сестро — без да се преструва заяви Дайнин. — Не е домът Фей-Бранш.

Каменното изражение на първия син я накара отново да седне на трона си. Развълнуваната усмивка изчезна от лицето на Бриса и бе заменена от истински ужас.

— Баенре...

Дайнин вече не се усмихваше.

* * *

Виерна и Мая погледнаха от терасата приближаващите се войски. Сестрите не знаеха кой е врагът отвъд елмазените порти, но по многобройните му редици разбраха, че принадлежи на много влиятелен дом.

От своя страна домът До'Урден разполагаше с двеста и петдесет войни, много от тях обучени от Закнафейн, а и матрона Баенре им бе заела двеста добре въоръжени и тренирани воиници. Разсъждавайки по този начин, двете върховни жрици решиха, че шансовете им за победа не са никак малки. Те обсъдиха набързо стратегиите за защита и Мая простира единия си крак през перилата с намерение да се спусне в двора и да изложи плановете на военачалниците си. Ала изведнъж, тя и Виерна осъзнаха, че вече са допуснали в собствения си дом двеста вражески воиници — врагове, взети назаем от матрона Баенре — и плановете им се промениха.

Когато първиятвойн на Баенре се изкачи до терасата, Мая още не беше свалила крака си. Виерна извади змийския камшик и изкрешя на сестра си да направи същото, но Мая не се помръдна. Втората дъщеря на До'Урден се приближи към нея и след кратък оглед забеляза няколкото тънки стрели, подаващи се от гърдите ѝ.

В този миг камшикът на Виерна изплюющя и зъбите на шестте чудовища се забиха в красивото ѝ лице. Върховната жрица разбра, че самата Лот бе пожелала домът До'Урден да бъде унищен.

— Зин-карла — изрече Виерна причината за катастрофата и очите ѝ се замъглиха от кръвта, стичаша се по лицето ѝ. Вълни от замаяност заляха мрачната елфка, миг преди мракът да обгърне съзнанието ѝ.

* * *

— Не може да бъде! — изкрешя Бриса. — Домът Баенре ни напада? Лот не ме е...

— Изпуснахме шанса си! — още по-силно закрешя Дайнин. — Закнафейн беше нашият шанс — мрачният елф погледна към трупа на

майка си и добави, — и предполагам не е изпълнил задачата си.

Бриса изръмжа и изплюща с камшика си. Първият син познаваше сестра си достатъчно добре и очакваше атаката. Бързо отскочи назад и излезе от обсега на смъртоносното оръжие. Върховната жрица направи крачка към него.

— Нима гневът ти се нуждае от още врагове? — попита Дайнин и извади мечовете си. — Излез на терасата, скъпа сестро, там те очакват хиляди!

Бриса извила от ужас, обърна се на другата страна и избяга от стаята, надявайки се да спаси поне нещо от това ужасно бедствие.

Първият син не я последва. Той се наведе над трупа на матрона Малис и за последен път погледна в очите на тиранина, който беше управлявал целия му живот. Майка му беше властна личност, уверена и зла, но в един момент управлението й се бе окказало така слабо, разрушено до основи от светотатството на най-малкия й син.

Дайнин дочу суматоха в коридора, после вратата на преддверието се отвори. Мрачният елф не трябваше да се обръща, за да разбере, че в залата са влезли неприятели. Той остана загледан в трупа на убитата си майка, очаквайки всеки момент да сподели съдбата ѝ, но нищо не се случи.

След няколко мъчителни секунди, Дайнин се осмели да погледне през рамо.

На каменния трон седеше Джарлаксъл.

Изражението на първия син не се промени.

— Не си изненадан? — попита го наемникът.

— Бреган Д'аерте бяха сред войните на Баенре, дори май всичките бяха войни на Баенре — равнодушно промълви Дайнин и скришом погледна към дузината, или повече, от хората на Джарлаксъл, последвали го в стаята. „Само да можех да се добера до него, преди да ме убият!“ — помисли си той. Да наблюдава смъртта на този предател щеше да му достави поне малко удоволствие в цялата трагедия.

— Наблюдателен си — отбеляза наемникът. — Готов съм да се обзаложа, че през цялото време си знаел, че домът До'Урден е обречен.

— Когато Зин-карла се провали... — отвърна Дайнин.

— А ти знаеше, че това ще се случи? — попита Джарлаксъл, но въпросът му беше реторичен.

Дайнин кимна.

— Беше преди десет години — започна първият син, чудейки се защо разказва всичко това на този наемник. — Наблюдавах как Закнафейн бе принесен в жертва на Кралицата на Паяците. Едва ли друг дом в Мензоберанзан е виждал по-голямо разхищение.

— Повелителят на меча на дома До'Урден имаше доста завидна репутация — добави ексцентричният мрачен елф.

— И без съмнение съвсем заслужена — отвърна Дайнин. — Тогава, обаче, Дризт — моят брат...

— Другият безстрашен войн.

Първият син кимна.

— Дризт ни изостави, а над дома До'Урден беше надвиснала война. Грешката на матрона Малис не можеше да остане безнаказана. Още тогава знаех, че домът ни е обречен.

— Но вие победихте дома Хюнет, това беше добро постижение — отбеляза Джарлаксъл.

— Да, но само заради помощта на Бреган Д'аер-те — поправи го Дайнин. — През по-голямата част от живота си наблюдавах как домът До'Урден, под стабилното управление на матрона Малис, се издига в йерархията на града. С всяка изминалата година силата и влиянието ни нарастваха все повече. През последното десетилетие, обаче, видях как домът ни се повлече към дъното. Основите му рухнаха. Все някога трябваше да поддаде и конструкцията.

— Толкова си хитър, колкото и умел с меча — отбеляза наемникът. — Казвал съм ти го и преди, Дайнин До'Урден, и ето, че отново се оказах прав.

— Виждам, че ме харесваш, затова бих те помолил за една услуга. Ти прецени как ще постъпиш.

— Да те убия бързо и безболезнено? — попита Джарлаксъл и се засмя.

Дайнин кимна за трети път.

— Не — заяви наемникът.

Дайнин не разбра смисъла на отрицанието му. Мечът на първия син проблесна във въздуха и се приготви да нанесе първия си удар.

— Въобще няма да те убивам — обясни Джарлаксъл.

Без да прибира острието си, Дайнин се загледа в лицето на наемника, търсейки нещо, което да му подскаже какви са намеренията на ексцентричния елф.

— Аз съм благородник — заяви първият син. — Свидетел на нападението. Унищожението на един дом не може да е пълно, ако някой от знатната част на фамилията оцелее.

— Свидетел? — изсмя се Джарлаксъл. — Срещу дома Баенре? Каква е ползата?

Дайнин свали меча си.

— Тогава каква ще е съдбата ми? — попита той. — Матрона Баенре ще ме присъедини към дома си? — От тона на мрачния елф си личеше, че не е много развлнуван от тази възможност.

— Матрона Баенре не се нуждае от мъже. Ако някоя от сестрите ти остане жива, а аз вярвам, че една на име Виерна ще оцелее, тя може да намери мястото си в параклиса на първата матрона. Но се опасявам, че съсухрената матрона — майка не се нуждае от мрачен войн като Дайнин.

— Тогава какво? — продължи да настоява за отговор първият син.

— Знам на какво си способен — заяви Джарлаксъл и с поглед му посочи одобрителните усмивки на хората си.

— Бреган Д'аерте? — сепна се Дайнин. — Аз, един благородник, да се превърна в наемник?

Бърз като светкавица, Джарлаксъл хвърли камата си в тялото, проснато пред краката му. Острието се заби до дръжката в гърба на матрона Малис.

— Наемник или труп — заяви ексцентричният мрачен елф.

Дайнин не се затрудни в избора си.

* * *

Няколко дни по-късно, Джарлаксъл и Дайнин погледнаха към разрушените елмазени порти на дома До'Урден. Някога тези врати се издигаха могъщи и непревземаеми, със забележителните си, резбовани паяци и двата огромни сталагмита, служещи за наблюдателни кули.

— Колко бързо се промени всичко — отбеляза Дайнин. — Целият ми предишън живот е пред очите ми и все пак вече го няма.

— Забрави за миналото и това, което си изгубил — посъветва го Джарлаксъл и намигна. Този жест подсказа на Дайнин, че водачът му

има нещо предвид. — Припомняй си само това, което ще ти е от полза за в бъдеще — довърши мисълта си ексцентричният мрачен елф.

Дайнин се озърна наоколо, огледа себе си и онова, което беше останало от дома До'Урден.

— Екипировката ми? — започна да налучква той. — Обучението, тренировките?

— Брат ти.

— Кой? Дризт?

Прокълнатото име отново се появяваше, само за да измъчва Дайнин!

— Проблемът с Дризт До'Урден изглежда още не е решен — обясни Джарлаксъл. — Той е ценна плячка в очите на Кралицата на Паяците.

— Дризт? — попита отново Дайнин, невярващ на думите на водача си.

— Защо си толкова изненадан? — попита на свой ред наемникът.

— Брат ти е още жив, защо мислиш, че бе убита матрона Малис?

— Но кой дом се интересува от него? — попита направо Дайнин.

— Поредната цел на матрона Баенре?

Смехът на Джарлаксъл го накара да се почувства жалък.

— Бреган Д'аерте могат да се ръководят и сами, без намесата на чужд портфейл или влиятелен дом.

— Нима планираш да преследваме брат ми?

— Това ще е идеалната възможност Дайнин да докаже своя принос към малкото ни семейство — заяви Джарлаксъл. — Кой подобре от теб би могъл да хване изgnаникът, унищожил дома До'Урден? Цената за главата на брат ти е скочила многократно, откакто Зин-карла се провали.

— Видях в какво се е превърнал Дризт — промълви Дайнин. — Залавянето му ще ни струва скъпо.

— Разполагам с всичко, от което се нуждаем — самодоволно отвърна Джарлаксъл, — а и нито една цена не е твърде висока, ако печалбата е още по-добра — ексцентричният наемник замълча за миг и позволи на Дайнин да огледа още веднъж останките от някогашния величествен дом.

— Не — каза изведенъж първият син.

Джарлаксъл го изгледа предпазливо.

— Няма да тръгна след Дризт — обясни Дайнин.

— Ти служиш на Джарлаксъл, водачът на Бреган Д’аерте — спокойно му напомни наемникът.

— Както някога служех на Малис, матроната на дома До’Урден — също толкова спокойно отвърна първият син. — Не преследвах Дризт заради нея, няма да го направя и заради теб. — Дайнин погледна в очите ексцентричния си водач, без да страхува от последствията.

Джарлаксъл дълго време не промълви нищо, загледан в своя събеседник. Определено не би търпял подобно нагло неподчинение от хората си, но Дайнин беше искрен и непреклонен, в това нямаше никакво съмнение. Мрачният войн беше приет в Бреган Д’аерте, защото опитът и уменията му бяха ценни — сега Джарлаксъл не можеше да пренебрегне преценката му.

— Мога да те убия бавно и мъчително — отвърна водачът, за да провери реакцията на Дайнин, а не да го изплаши. Нямаше никакво намерение да се лишава от този мрачен елф.

— Нищо няма да е по-мъчително от смъртта и унижението ми в ръцете на Дризт До’Урден — спокойно отвърна някогашният благородник.

Джарлаксъл отново помълча, размишлявайки над смисъла, криещ се в думите на Дайнин. Може би Бреган Д’аерте трябваше да преосмислят плановете си за залавянето на изгнаника, може би наистина щеше да наложи да платят твърде висока цена за главата му.

— Ела, войнико мой — заяви най-накрая водачът. — Да се върнем у дома, в сенките на улиците, където може би ще открием какви приключения ни готви бъдещето.

26

СВЕТЛИНА В ТУНЕЛА

Белвар се затича по пътеката към приятеля си. Дризт не погледна приближаващия се лукав гном. Той бе коленичил на тясното мостче, вперил очи във врящата зелена киселина, към мястото, където бе паднал Закнафейн. Отвратителната течност бълбукаше и се вълнуваше, разтопената дръжка на меч се появи за миг, после отново изчезна под непроницаемия зелен покров.

— Бил е там през цялото време — прошепна Дризт. — Моят баща.

— Пое голям риск, мрачни елфе — отвърна възрастният свиърфнебъл. — Магга каммара! Когато те видях да прибираш остриетата си, помислих, че той със сигурност ще те убие.

— Бил е там през цялото време — повтори Дризт и погледна приятеля си. — Благодарение на теб го разбрах.

Объркан, Белвар сбърчи нос.

— Духът не може да бъде отделен от тялото — опита се да обясни мрачният елф. — Не и при живи. — Погледна към вълнуващото се киселинно езеро и добави: — Не и при неживите. През годините, които прекарах сам в пустошта на Подземния мрак, аз бях изгубен, или поне така се чувствах. Но ти ми показа истината. Сърцето на Дризт До'Урден, неговата душа, беше още в мен. Знаех, че и със Закнафейн е така.

— Били са намесени други сили, мрачни елфе. На твоето място нямаше да бъда толкова сигурен.

— Не познаваш Закнафейн — отвърна Дризт и се изправи, а сълзите, напиращи в лилавите му очи, отстъпиха място на широката усмивка, разляла се по лицето на мрачния елф. — Аз го познавах. Духът, не тялото, направляваше остриетата на този войн... Само истинският Закнафейн можеше да се движи с такова изящество и лекота. Фаталният миг вля сили в душата му и му помогна да се изправи срещу волята на матрона Малис.

— И ти реши да му предоставиш този миг. Даде му две възможности — да убие собствения си син или да се опълчи срещу матроната — майка — Белвар поклати голата си глава и сбърчи нос. — Магга каммара, смел си, мрачни елфе! — усмихна се той и му намигна. — Или много глупав.

— Нито едното, нито другото. Просто му имах доверие — отвърна Дризт и мълчаливо впери поглед в зеленото езеро.

Белвар също помълча и изчака приятелят му сам да сложи край на безмълвното си съзерцание. Когато Дризт извърна поглед от киселинното езеро, гномът му направи знак да го последва и тръгна по пътеката.

— Ела — каза през рамо възрастният свиърфнебъл. — Виж кой е истинският ни приятел.

Дризт реши, че дребничкият печ е красиво създание. В усмивката, най-накрая намерила пътя си до изтерзаното му лице, имаше толкова красота и спокойствие. Двамата приятели казаха няколко думи, промълвиха няколко молитви към боговете, които ги слушаха, и пуснаха тялото на Трак в киселинното езеро.

Сметнаха, че така е по-добре, отколкото да го оставят на чудовищата, бродещи из Подземния мрак.

После тръгнаха сами, двамата, така както бяха напуснали града на свиърфнеблите, и след няколко дни пристигнаха в Блингденстоун.

Пазачите на огромните градски порти, макар и изненадани, изглеждаха леко притеснени от завръщането на гнома и мрачния елф. Пуснаха ги в града само срещу честната дума на Белвар, срещу обещанието му, че ще отиде право при крал Шниктик.

— Този път той ще ти позволи да останеш, мрачни елфе — промълви гномът. — Ти победи чудовището.

Възрастният свиърфнебъл оставил Дризт у дома си и му обеща, че скоро ще се върне с добри новини.

Мрачният елф не беше сигурен в предположенията на приятеля си. Последното предупреждение на Закнафейн, че матрона Малис никога няма да се откаже и ще продължи да го преследва, отекваше в съзнанието му и Дризт не можеше да отрече правотата на баща си. Много неща се бяха случили през седмиците, в които той и Белвар бяха далече от Блингденстоун, но нито едно от тях не намаляваше опасността, надвиснала над града на свиърфнеблите. Дризт се беше

съгласил да последва приятеля си само защото бе намислил нещо и това изглеждаше като добро начало на плана му.

— Докога ще ме преследваш, матрона Малис? — прошепна в празнотата на стаята мрачният елф. Искаше да чуе сам думите си, да се убеди, че е взел правилното решение. — Никой не печели от това, но такива са правилата на мрачните елфи, нали? — Дризт се отпусна на един стол до малката масичка и се замисли над истината, криеща се в собствените му думи. — Ще ме преследваш, докато съсипеш себе си или мен, заслепена от омразата, която осмисля живота ти. В Мензоберанзан не съществува думата „прошка“. Тя е против догмите на отвратителната ти богиня — Кралицата на Паяците. Такъв е и Подземния мрак, твоят дом на сенки и мрак, но не целият свят е такъв, матрона Малис. Ще видя докъде ще се прострат злокобните ти ръце!

Дълги минути Дризт прекара в мълчание, докато си припомняше първите уроци от Академията на мрачните елфи. Опита се да намери нещо, което да му подскаже, че историите за Повърхността не са нищо повече от няколко гнусни лъжи. Лъжи, повтаряни от векове, превърнати почти в истина. Мрачният елф скоро разбра, че ще трябва да се довери единствено на усета си.

Няколко часа по-късно Белвар се върна с мрачна физиономия. В този момент решението на Дризт стана окончателно.

— Упорит, малоумен като орк... — процеди през зъби възрастният свиърфнебъл, когато прекрачи в стаята. Чистосърдечният смях на мрачния елф го накара да спре. — Не искат и да чуят за оставането ти тук! — изкрештя Белвар, надявайки се по този начин да прекъсне веселието на приятеля си.

— Нима наистина вярваше, че ще ми позволят да остана? — попита го Дризт. — Битката ми не е приключила, скъпи ми Белвар. Нима вярваш, че семейството ми ще се откаже толкова лесно?

— Отново ще тръгнем на път — изръмжа Белвар и седна на столчето до Дризт. — Моят великодушен — думата му беше пропита с ирония — крал се съгласи да останеш в града за една седмица. Само една седмица!

— Когато си тръгна, ще си тръгна сам — прекъсна го мрачният елф, после извади фигурката от черен оникс и добави: — Почти сам!

— И преди сме водили този спор, мрачни елфе.

— Този път е различно!

— Нима? — тросна се свиърфнебълт. — По-добре ли ще ти е да оцеляваш сам в пустошта на Подземния мрак? Забрави ли колко тежи самотата?

— Няма да се скитам из Подземния мрак.

— А какво? Ще се върнеш в Мензоберанзан? — извика Белвар и се изправи толкова рязко, че столчето му се претърколи в края на стаята.

— Не, никога! — засмя се Дризт. — Никога няма да се върна там, освен ако не се освободя от оковите на матрона Малис!

Белвар донесе столчето, настани се удобно на него и погледна с любопитство към приятеля си.

— Няма да остана в Подземния мрак — обясни елфът. — Това е светът на майка ми, той подхожда на злите сърца на истинските мрачни елфи.

Малко по малко Белвар започна да разбира, но не можеше да повярва на ушите си.

— Какви ги говориш! Къде ще отидеш?

— На Повърхността — съвсем спокойно отвърна Дризт.

Лукавият гном отново подскочи, а стольт му излетя още по-силно от предишния път.

— Бях там веднъж — продължи мрачният елф, без да се поколебае от реакцията на приятеля си. Твърдият му поглед успокои Белвар. — Участвах в едно клане заедно с цял отряд мрачни елфи. Само това, което видях от сънародниците си, ми причинява болка. Не се страхувам от гледките на широкия свят и от студения полъх на вятъра!

— Повърхността — промърмори тъжно Белвар и приведе глава. — Магга каммара, мрачни елфе. Никога не съм и помислял да ходя там, това не е място за един свиърфнебъл — гномът удари с ръка по масата и погледна нагоре. На лицето му беше изписана решителна усмивка. — Но ако Дризт тръгне, Белвар ще върви редом с него!

— Ще тръгна сам — отвърна мрачният елф. — Както каза преди малко, Повърхността не е място за един свиърфнебъл.

— Нито пък за един мрачен елф — целенасочено добави гномът.

— Аз не съм като другите мрачни елфи — отвърна Дризт. — Душата ми не е като тяхната, домът им не е мой дом. Колко далече трябва да стигна в тези тунели, за да избягам от омразата на

семейството си? А докато бягам от Мензоберанзан, ако достигна до някой от величествените градове, обитавани от моята раса, като Чед Насад например, дали и тези мрачни елфи ще започнат да ме преследват, за да доставят удоволствие на Кралицата на Паяците и да ме убият? Не, Белвар, не мога да остана тук, затворен между каменните стени на този свят. Опасявам се, че ти никога няма да се почувствуваш у дома, ако те отделя от скалите на Подземния мрак. Мястото ти е тук, ти си толкова уважаван сред народа си.

Белвар помълча доста, размишлявайки над думите на приятеля си. Ако Дризт желаеше, щеше да го последва с цялото си сърце, но въпреки това не му се искаше да напуска Блинденстоун и земите на Подземния мрак. Не можеше да попречи и на Дризт да си тръгне. Мрачният елф щеше да се изправи срещу много препятствия в земите на Повърхността, но дали щяха да са толкова ужасни и болезнени, колкото тези, срещу които се изправяше тук?

Белвар пъхна ръка в дълбокия си джоб и извади от там вълшебната си брошка.

— Вземи я, мрачни елфе — меко каза той и я подаде на Дризт. — И не ме забравяй.

— Пред мен са векове, но аз няма да те забравя нито за миг — обеща Дризт. — Никога.

* * *

Седмицата измина прекалено бързо за лукавия гном. Той не искаше приятеля му да си отива. Знаеше, че няма да го види никога повече, но и знаеше, че решението на Дризт е разумно и правилно. Като приятел, Белвар се радваше за мрачния елф и знаеше, че Дризт може да се справи с всичко.

Той го заведе при най-добрите снабдители в цял Блинденстоун и плати от собствения си джоб за всички припаси, от които се нуждаеше Дризт. После му направи един още по-голям подарък. Лукавите гномове бяха пътували няколко пъти до Повърхността и крал Шниктик притежаваше груби карти на тунелите, извеждащи от Подземния мрак.

— Пътешествието ще ти отнеме седмици — заяви Белвар и подаде свитъка на приятеля си. — Опасявам се, че без това няма да

успееш да се ориентираш.

Ръцете на Дризт затрепериха, когато тънките му пръсти развиха картата. Чак сега успя да повярва, че наистина ще го стори. Щеше да излезе на Повърхността. Толкова му се искаше да помоли Белвар да дойде с него; как щеше да се сбогува с най-скъпия си приятел?

Но принципите на Дризт, довели го толкова далеч, не му позволиха да постъпи egoистично.

На следващия ден мрачният елф напусна Блингденстоун. Обеща на Белвар, че ако някога отново се върне, обезателно ще мине да го види. Ала и двамата знаеха, че Дризт за последен път стъпваше по тези места.

* * *

Дните отминаваха спокойно, както и дългите мили. Понякога Дризт държеше високо вълшебната брошка на Белвар, друг път пристъпваше съвсем безшумно в мрака. Дали го бе споходил късметът или бе чисто съвпадение, но мрачният елф не срещна никакви чудовища по пътя си, воден от грубата карта. Почти нищо не се бе променило в тунелите на Подземния мрак, макар че пергаментът бе стар, дори древен. Дризт с лекота следваше пътя си.

На трийсет и третия ден, малко след като бе развалил временния си лагер, мрачният елф усети лекия и свеж въздух, напомнящ му за онзи прохладен и широк свят, който дълго бе пазил в сърцето си.

Дризт извади фигурката от черен оникс от кесийката си и призова Гуенивар. Нетърпеливи, двамата приятели продължиха заедно в очакване всеки миг и след всеки завой таванът да изчезне.

Скоро навлязоха в малка пещера. Тъмнината отвъд естествената каменна арка, сякаш не изглеждаше толкова мрачна и тягостна, колкото тази, която оставяха след себе си. Дризт затаи дъх и пусна Гуенивар навън.

Звездите проблясваха и надничаха от разкъсаните облаци в нощното небе. Сребърната луна, скрита в сянката на огромен облак, разпръскваше светлината си с матов блясък, а вятърът пееше своята планинска песен. Дризт беше на Повърхността на Царствата, застанал на хребета на висока планина, в средата на огромен планински масив.

Мрачният елф не усещаше хапещия, леден полъх на вятыра.
Дризт дълго остана така, вперил поглед в необятното пространство,
разкриващо се пред очите му, загледан в блуждаещите облаци, бавно
следващи въздушните си пътеки към луната.

Разбираща, както винаги, Гуенивар остана до него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.